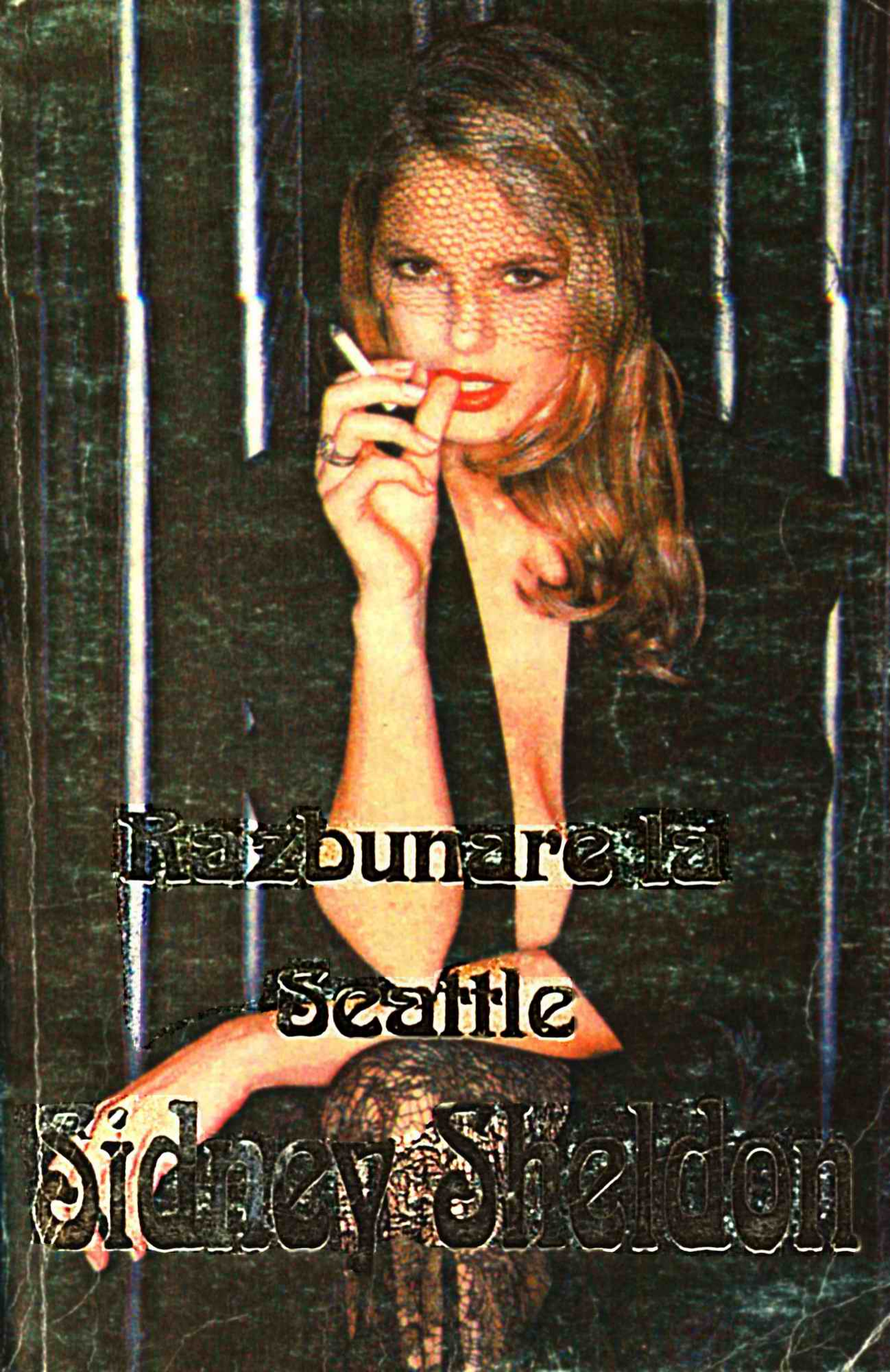
Razbunarea
Seattle
Sidney Sheldon

Sidney Sheldon

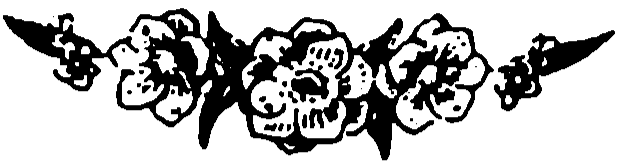

Razbunare la Seattle

© Editura **Karmat Press**
ISBN 973-97067-3-8

Coperta: Ionuţ BĂNUŢĂ
Culegere şi tehnoredactare computerizată: Roxana IONIŢĂ

Această ediţie a fost imprimată de
Editura **CARTIER**, or. Chişinău

FEP "Tipografia Centrală", or. Chişinău
Departamentul Edituri, Poligrafie
şi Comerţul cu Cărţi

Printed in Moldova

Sidney Sheldon

Razbunare la Seattle

Traducere de Mihai Samoilă

Capitolul unu

Cu tot cerul limpede şi vremea uimitor de blîndă pentru regiune, Evelyn Lawford trecea printr-o senzaţie dezagrabilă. Nimic nou. De fiecare dată cînd pornea un alt proiect, Evelyn regăsea acea curioasă neliniştе presărată cu enervare. "Neliniştea unei femei în aştep-tarea unei aventuri", îi şopti Vocea pe cind Mustangul străbătea podul de peste rîul Ashley.

Zărea deja primele clădiri cu faţade pastelate, siluete fragile, mult mai puţin impozante decît şi le amintea. Era doar o fetiţă atunci cînd tatăl ei se mutase în oraşul cel mare, în Seattle. Ce vîrstă să fi avut? Opt ani? Nouă ani?

Astăzi, venind din metropola în care tradiţiile se prăbuşeau una după alta sub loviturile ucigătoare ale modernismului, Tacoma îi părea o oază de linişte rămasă intactă din vremuri neştiute.

Seattle fusese şi el, odată, doar o mică aglomerare de căsuţe de cherestea, asta pe la mijlocul secolului trecut. Numele şi-l datora unui celebru şef de trib indian.

După războiul de secesiune, oraşul se întinsese considerabil, apoi, la începutul secolului, devenise un loc de întîlnire pentru minerii aflaţi în drum spre Alaska. Febra aurului îl transformase în port şi centru de aprovizionare. Şi asta îl făcuse un loc foarte important, un fel de Mecca pentru aventurieri şi căutatori de aur.

În schimb, multe familii care trăiau în Tacoma puteau să-şi numere printre strămoşi pe primii colonişti.

Toate astea le aflase de la patronul ei, Charley God. Parcă-l vedea, molfăind capătul trabucului şi explicînd răbdător:

- Tacoma e în plină schimbare, însă elita locală vede cu ochi răi aceasta metamorfoză. Pentru ei a devenit o chestiune de onoare să-şi păstreze tradiţia. Nici clanul Adams - mă rog, cea mai mare parte a lui - nu face excepţie de la regulă. Sînt foarte mîndri de faptul că aparţin aristocraţiei nordului, asta ca să folosesc termenul lui Ashe.

George Ashe, născut în Tacoma, era el însuşi un Adams.

- Şi atunci de ce mă trimiţi acolo? întrebase Evelyn. Crezi c-o să mă asculte cineva cînd am să-i anunţ că, la propunerea lui George Ashe, sînt gata să răscumpăr superba lor proprietate, Shadows, ca s-o transform într-un complex modern?

Tirada lui Evelyn nu reuşi decît să provoace un surîs binevoitor pe buzele lui Charley God.

- Evelyn, eu sînt patronul. Ai, poate, dreptate, dar acţiunea lui Ashe îmi dă speranţe mari. De ce crezi că a venit să ne caute? Sincer vorbind, dacă aş putea să închei tîrgul ăsta cu familia Adams...

Se oprise. O lucire răutăcioasă îi trecuse peste priviri.

- Preţul va fi cu siguranţă foarte mare! Dar asta mă interesează mai puţin! Această operaţiune nu va face decît să ne crească prestigiul!

Charley God avea dreptate. Societatea lui, Resorts America, se bucura de o reputaţie excelentă, şi

asta fiindca pretindea întotdeauna calitate. Dacă ar fi reuşit să cucerească Shadows, imaginea lui în materie de renovări avea să fie definitiv asigurată.

Firește, Resorts America avea să reușească o capodoperă, iar clădirile cele noi aveau să se armonizeze perfect cu bătrînul conac Adams, toate astea pentru gloria firmei şi... a lui Charley God!

Totuşi, rulînd încet la volanul Mustangului pe străduţele umbroase ale orăşelului Tacoma, o cuprinse îndoiala. Dorea oare într-adevar să cîştige pariul acesta?

Trecea cu privirile peste grădinile îngrijite, se oprea peste detaliile încîntătoare ale vreunei arhitecturi rafinate. Înţelegea încăpăţînarea familiilor din Tacoma. Cum să vinzi aceste locuri minunate care adăposteau atîtea amintiri, atîtea iubiri?

Opri în fata parcului White Point, invadat de vegetaţie debordantă, şi reflectă asupra familiei Adams. În afară de George Adams Ashe, care se prezentase la birourile societăţii din Seattle, Evelyn nu mai cunoştea decîy puţine lucruri despre restul clanului.

Deci... exista Michael, vărul lui George, care trebuia sa bată acum spre 40 de ani, un specialist în clădiri vechi; mătuşa, Sarah Adams Rawls; apoi Alice Ashe şi Frances Adams, bunica.

Frances Adams, un personaj important al familiei care, după spusele lui George, lupta acum cu o boală

necruţătoare şi al carei testament avea să facă ceva scandal.

Dovadă era că George Ashe deja luase hăţurile în mînă! Ca şi Evelyn, George era arhitect. În ciuda celor 35 de ani ai lui, părul lui George era grizonat, ceea ce nu-l împiedica să fie foarte atrăgător. Totuşi, felul în care părea că se lipseşte de bunurile familiei înainte chiar de moartea bunicii îi displacea mult lui Evelyn.

Ştia cu siguranţă că Charley îi împărtăşea părerea, pentru că o rugase să se porte cu mare tact, să nu rănească sentimentele celorlalţi membri ai familiei. Evelyn nu avea nevoie de asemenea sfaturi. Ştia că Charley God nu încheia nici o afacere înainte ca toate părţile să fie satisfăcute. Afacerea se arăta deci foarte delicată, mai ales că Frances Adams ţinea enorm la domeniului unde trăise pînă în anii din urmă.

Ea îl numise pe Michael drept moştenitor principal; avea dreptul să locuiască acolo pînă la sfîrşitul vieţii lui şi putea lăsa proprietatea urmaşilor săi. În schimb, dacă vindea Shadows, trebuia să împartă întreaga sumă cu Sarah Rawls, Alice şi George.

Deci el avea cel mai mult de pierdut din acest tîrg! Era mai bine să nu spere la vreo cooperare din partea lui.

George se mulţumise, de altfel, să ridice din umeri cînd Charley îl întrebase despre posibilele reacţii ale lui Michael.

- Ce să vă spun? răspunsese el. Habar n-am. Nu prea ne împăcăm. Michael e un conservator înrăit şi n-o să accepte nici cea mai mică modificare la Shadows! E obsedat de ideea că Dumnezeu a creat Shadows înainte să creeze oraşul. În fine! Pe de altă parte, este preşedintele Societăţii de Restaurare a Clădirilor Vechi şi se arată, după cîte se pare, foarte popular.

"Nu ştiu cît de popular o să se arate cu mine!" mărturisi Evelyn Vocii din minte, în vreme ce îşi ducea bagajele în apartamentul închiriat pentru misiune.

"Oricum, trebuie să faci tot ce poţi să împlineşti dorinţele lui Charley", îi şopti Vocea. "O să te întîlneşti cu George Ashe în după-amiaza asta şi ai să evaluezi starea proprietăţii începînd de mîine dimineaţă. În două - trei zile, ai să-l suni pe Charley şi ai să-i spui concluziile la care ai ajuns. Să sperăm că afacerea merită şi că George o să fie destul de diplomat ca să nu întărîte restul familiei!"

Evelyn nu-şi mai amintea de cînd începuse să audă Vocea. Pe cînd era foarte mică, i se părea firesc să stea de vorba cu propriile gînduri şi se mira foarte tare cînd află, mai tîrziu, că restul oamenilor nu se aveau decît pe ei în minte.

Poate din obişnuinţă, nu vedea în Voce un lucru extraordinar şi era convinsă că orice psiholog i-ar fi dat de îndată o explicaţie banală. Se bucura că avea în

permanență cu ea o confidentă, pe cineva cu care putea să se sfătuiască oricînd, fără să fie auzită.

În camera mobilată fără pretenții, Evelyn își desfăcu valiza și se opri dinaintea unei oglinzi vechi să-și pună în ordine înfățișarea. Un norișor de pudră, o urmă de fard pe obraji, o bănuială de ruj peste buze și ochii cenușii apărați de gene dese și lungi deveniră din nou strălucitori. Apoi, cu gesturi experte, își perie părul lung aurit și mai mult de soare înainte de a-l înnoda într-un ghem discret din care scăpau cîteva bucle răzlețe.

"Nu am nimic dintr-o femeie fatală", își spuse ea.

"În schimb... ai farmec", o liniști Vocea.

La acest gînd, un surîs maliții îi înflori pe buze, îi lumina trăsăturile pline de grația celor 29 de ani ai ei.

Mai tîrziu, zburînd la volanul Mustangului decapotabil, Evelyn se lăsă dezmierdată de briza venind dinpre golful Puget Sound, în timp ce urca pe East Battery, elegantă arteră a orașului străjuită de clădiri mustind a istorie.

Admira sclipirile soarelui în apa rîul Asley, apoi, urmînd indicațiile lui George, odată ajunsă în dreptul pieței vechi, alese drumul din stînga.

Sub arcadele albe ale tîrgului se adăposteau o mulțime de vînzători, de artizani doritori să vîndă, care cutiuțe de os, care dantele, care păsări gălăgioase.

La noroc, găsi un loc de parcare în faţa restaurantului Thomas, o clădire atît de vestită prin partea locului încît căpătase înfăţişare de instituţie.

George o aştepta în bar, instalat confortabil în fotoliul de piele sub un tablou înfăţişînd o bătălie navală.

Foarte galant, veni imediat în întîmpinarea ei.

- Ai călătorit bine? o întrebă el conducînd-o către masă.

Evelyn nici nu se aşezase bine, cînd el adăugă:

- Ce să-ţi ofer?

- Un suc de roşii.

Cînd el se îndepărtă să dea comanda, Evelyn îl cercetă; mai lipseau multe pentru ca George să corespundă bărbatului care s-o atragă.

"Din fericire. Nu risc să cad sub farmecele lui!" îşi spuse Evelyn atunci cînd privirea i se opri pe brăţara de aur pe care bărbatul o arbora la mîna stîngă. "Să mă iau de un bărbat căsătorit? Niciodată!"

Se vedea limpede însă că George nu era insensibil la frumuseţea ei. În ochii lui căprui lucea admiraţia.

"Nu cumva o să îndrăznească să fie curtenitor?" se întrebă ea şi, fără să mai aştepte răspunsul Vocii, îi aruncă:

- Cum se mai simte bunica dumitale? Ai discutat cu ceilalţi din familie?

- Am să răspund mai întîi la a doua întrebare. Am încercat cu mătuşa Sulky - aşa îi spunem noi - dar fără să intru în detalii. În privinţa lui Michael, prefer să aştept concluziile tale. Bunica... mă rog, ea poate să ne părăsească dintr-o clipă în alta. Starea ei e catastrofală. Fără îndoială, crezi că am o inimă de piatră! De fapt, am numai convingerea că ar fi mai bine să se întîmple mai devreme decît mai tîrziu; suferă prea mult! Nu mă încîntă chinurile ei.

"Oare George simte că nu sînt de acord cu el?", se întrebă Evelyn. "Să fie oare sincer?".

În sfîrşit, se hotări să nu mai ia în seamă problema. Afacerea aceea de familie nu o privea.

- Bineînţeles, George, te înţeleg. Dar, ca să revenim la treburile noastre... Vărul tau, Michael... îmi poţi spune ceva mai multe despre el?

George ridică din umeri.

- Ce vrei să ştii?

Aparent, George nu avea nici un chef să discute despre asta.

- Este căsătorit? Are moştenitori? În afaceri, cum se comportă?

- Este celibatar, genul singuratic. După cîte ştiu, a propus căsătoria unei singure femei: soţiei mele!

Şocată de această dezvăluire neaşteptată, Evelyn deschise mari ochii. Remarcă mîndria cu care George privea efectul pe care-l făcuseră vorbele sale.

"E clar că Michael nu e încîntat de o asemenea situaţie", gîndi ea. "Duşmănia dintre cei doi veri o să-mi îngreuneze sarcina!"

George aştepta resemnat, convins că Evelyn nu avea să-l scutească de subiectul ăsta fierbinte. Ea, însă, hotărîse să nu mai ia în seamă micile duşmănii de familie.

- Tot nu mi-ai răspuns, continua ea. Cum arată vărul tău? Ce fel de personalitate zace în el? Este generos? Ar fi în stare să asculte lucrurile pe care am să i le spun?

- Da, da şi da. Dacă aş fi crezut că acest proiect este imposibil, n-aş fi luat niciodată legătura cu Resorts America. Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe Michael, te sfătuiesc să nu uiţi că are aere de aristocrat... şi asta se vede, de la maşina lui marca Jaguar, pînă la caii lui. Nu glumeşte cînd e vorba despre meseria lui sau despre protecţia antichităţilor. În ceea ce priveşte părerile lui despre Shadows, ele sînt aceleaşi cu ale înaltei societăţi din Tacoma: vechile familii trebuie să-şi păstreze domeniul. Michael n-o să vîndă decît dacă reuşeşti să-l convingi că vii de la singura societate în stare să-i salveze proprietatea.

Pentru o clipă, Evelyn îl privi tăcută. Mirată de portretul pe care George tocmai i-l descrisese, se juca fără să gîndească cu marginea paharului.

"Trebuie să recunosc că personajul ăsta, Michael Adams, îmi stîrneşte curiozitatea", mărturisi ea Vocii tăcute din minte.

Cînd îşi reveni, Evelyn schimbă abil subiectul.

- Bănuiesc că ştii: Charley are pretenţia ca estimările să fie precise înainte să se apuce de renovări.

- Fireşte, făcu el plat.

- Pe scurt, trebuie să primesc actele în cîteva zile. Pînă atunci, aş vrea să încep cercetările. Chiar şi de mîine, dacă se poate.

- Se poate.

- În privinţa cheilor, cum mă descurc?

- Michael şi cu mine avem fiecare cîte un set complet. Aş fi bucuros să ţi-l împrumut pe al meu. Totuşi, credeam că o să vizităm Shadows împreună şi că o să discutăm planul meu. Aş fi vrut să ştiu ce părere ai despre amenajarea clubului în interiorul conacului.

Ascultîndu-l, Evelyn descoperi surprinsă în vocea lui George un accent clar de entuziasm şi sinceritate.

"Nu ştiu de ce am impresia că hotărîrea lui ţine mai mult de visele lui de arhitect decît de atracţia cîştigului", gîndi încetişor Evelyn către Voce.

- George, prefer să fiu singură la început. Vreau să am mintea limpede pentru ca prima impresie să fie şi cea corectă. Mă înţelegi, nu?

Bărbatul ridică din umeri.

- N-aş pune mîna în foc că da.

- Prezența ta m-ar influența. Nu poți niciodată să fii un ghid bun pe proprietatea ta, pentru că ești subiectiv. Realitatea se vede prost prin perdeaua amintirilor.

- Mă rog..., ridică din nou George din umeri, privind în jos și căutîndu-și ceva de făcut cu mîinile pe masă.

- Am studiat planurile tale și le găsesc foarte interesante, încercă ea să-l mai liniștească. O să le discutăm odată ce-mi termin vizita.

- Cum dorești. Lilith, soția mea, spera să te aibă oaspete la cină în seara asta. Din nefericire, m-a sunat acum o oră ca să mă anunțe că a intervenit ceva neprevăzut. Pot să-ți fac invitația aici?

"Asta ce-i? O manevră să te impresioneze sau numai un gest de prietenie?"

"Nu știu și nici nu-mi pasă. Nu-mi place să mănînc singură la restaurant", răspunse ea Vocii obraznice.

Îl lăsă, deci, pe George să aleagă meniul - supă de crab și fructe de mare. Un deliciu ajuns la îndemîna oricui. Sau aproape.

Nu se grăbi să termine, însă odată ce ajunseră la cafea, Evelyn se simți nerăbdătoare să se întoarcă în apartamentul ei închiriat.

- Drumul pînă aici a fost obositor și țin neapărat să mă trezesc devreme. Vreau să mă folosesc de tot

răstimpul pe care-l am ca să studiez proprietatea, făcu ea în chip de scuză către George.

Ca un jucător care ştie să piardă, George zîmbi.

- Faci cum doreşti, Evelyn. Fii liniştită: n-am să insist. Promite-mi însă un lucru. Cînd o să ajungi pe domeniu, nu te grăbi. Judecă şi după sentimente. Se pare că locul ăsta are o influenţă magică, şi asta chiar dacă nu eşti un Adams. Cel puţin aşa zice lumea.

Evelyn se gîndea la ultimele lui vorbe a doua zi, pe cînd străbătea şoseaua mărginită de arbori şerpuind pe malul stîng al rîului Ashley.

De fapt, Evelyn nu avusese nevoie de părerile lui George, nici măcar de cele ale lui Charley, ca să-şi dea seama că Shadows nu e un loc oarecare. Fotografiile văzute prin albumele de familie îi demonstraseră că proprietatea familiei Adams era, împreună cu Drayton Hall, de altfel foarte apropiată, unul dintre cele mai frumoase exemple de arhitectură georgiană.

Multe locuinţe de acelaşi fel fuseseră cedate guvernului de către moştenitori faliţi pentru sume mult mai mici decît cea pe care Resorts America era dispusă să o consacre proprietăţii. Din păcate, lucrările întreprinse în proprietăţile cumpărate de stat înaintau cu o încetineală exasperantă. Oare din această pricină să fi apelat George la o societate particulară?

"Vărul lui, cu siguranţă, n-o să fie convins de argumentul ăsta", îşi spuse Evelyn. "Nu cred să avem vreo şansă cu el!"

Ajunsese aici cu gîndurile cînd îi atraseră atenţia porţile grele de fier forjat care marcau intrarea pe proprietate.

Cîteva minute mai tîrziu, Evelyn urmărea drumul pe o cărare străjuită de stejari bătrîni cu trunchiul gros acoperit cu muşchi. Sub briza uşoară care venea dinspre rîul abia ghicit, coroanele se legănau uşurel într-un delicat joc de umbre şi lumini, punctat de ciripitul indiferent al păsărilor ascunse în frunziş.

Impresionată de frumuseţea locurilor, Evelyn încetini şi lăsă motorul să toarcă leneş pînă în clipa în care îi apăru conacul învelit în aura rozie a răsăritului. Se opri. Încă din seara trecută se gîndea la această casă ca la un port pentru naufragiaţi... Această privelişte îi evoca fericirea întoarcerii acasă şi o emoţie puternică puse stăpînire pe ea. Îi părea că Shadows era acel paradis visat dintotdeauna; Shadows, maiestuos în faţa apelor albastre ale rîului Ashely cu maluri presărate cu nuferi auriţi.

Evelyn îşi imagină frumoase în crinolină şi bărbaţi în uniformă. Timpul trecuse pe lîngă Shadows fără să lase vreo urmă.

În acele momente tulburătoare nu mai avea importanţă decît emoţia. O cuprinse o dorinţă nebună

să îmbrăţiseze casa fragilă, să pătrundă înăuntrul ei pentru a-i reda viaţa.

Vocea interioară îi şoptea lucruri absurde despre viaţa ei la Shadows alături de bărbatul iubit, despre rîsete de copii care să alunge tăcerea mormîntală a încăperilor largi cu mobilier vechi.

La acest gînd, Evelyn simţi lacrimi înţepîndu-i ochii.

Atunci auzi zgomotul surd al unui ciocan şi zări un camion vechi tras în faţa scării duble de la intrarea principală adăpostită în umbra unui portic înalt cu fronton splendid. Cineva lucra. Fără îndoială, la ordinul lui Michael Adams.

"Cine ştie? Poate că moştenitorul lui Frances vrea să facă reparaţiile de unul singur..."

Evelyn avea în poşetă o carte de vizită a lui George. Dacă lucrătorii aveau s-o întrebe despre motivul prezenţei ei aici, avea să le-o arate sau, în cel mai rău caz, avea să-i roage să-l sune pe George la birou.

Sensibilă, contemplă îndelung silueta unui stejar trecut probabil de suta de ani care se reflecta printre nuferi în apa limpede alături de sclipirile rozii ale zidurilor. Trebui să facă un efort să se smulgă din reverie şi să-şi urmeze drumul.

Brusc, ideea de a transforma aceste locuri idilice i se păru un sacrilegiu.

"Dumnezeule!" îşi spuse ea. "Trebuie să-mi stăpînesc pornirile dacă vreau să-mi duc la bun sfîrşit misiunea".

O mulţime de gînduri confuze îi dansau încă în minte cînd apăru un bărbat cu părul grizonat, îmbrăcat în jeans şi o cămaşă albastră.

"Cine să fie?"

Evelyn realiză că zgomotul dinspre camion încetase. A, lucrătorul!

- Eşti amabilă, domnişoară, să-mi spui ce cauţi aici? întrebă el politicos.

Evelyn îşi înţelese imediat greşeala. Bărbatul acesta nu avea nimic din aerul unui lucrător obişnuit. Nu trecea de patruzeci de ani, în ciuda părului stropit cu argint. Trupul lui, bine proporţionat şi musculos, se armoniza perfect cu trăsăturile sculpturale ale figurii. Cîteva riduri expresive îi marcau colţurile ochilor căprui, iar o cută uşoară între sprîncene te ducea cu gîndul la un spirit puternic. Gura senzuală exprima generozitate, tandreţe şi zîmbet.

Venea dinspre el o mare forţă senină, căldură şi un rafinament deosebit.

- Te afli pe o proprietate particulară, adăugă el cu un surîs amuzat.

Speriată şi ruşinată, Evelyn îşi simţi sîngele urcîndu-i în obraji.

- Am... am o cheie.

Agasată de stînjeneala ei, Evelyn se bîlbîia.

"Ce mi se întîmplă?"

- Serios? Cine a avut bunătatea să ţi-o dea?

- Unul dintre proprietari, făcu ea. Un membru al familiei Adams, domnul George Ashe. Sînt.. una dintre colegele sale.

- Înţeleg! Sînteţi arhitect?

Ea aprobă tăcută şi i se păru că zăreşte o bănuială de simpatie în privirea acestui necunoscut. Trăsăturile lui îi păreau ciudat de familiare, şi nu era convinsă că nu-l mai întîlnise niciodată.

"Cine să fie?" se întrebă ea.

Dar el pornise deja să-i dezvăluie enigma.

- Invitaţii vărului meu sînt bineveniţi. Eu sînt Michael Adams şi aş fi bucuros să-ţi arăt Shadows, spuse el cu o voce melodioasă cu accent de nord.

Capitolul doi

Michael Adams! În clipa în care acesta se prezentă, Evelyn se întrebă cum de fusese atît de oarbă!

Recunoscu în el anumite trăsături ale lui George Ashe, acelaşi păr grizonat prematur, aceleaşi maniere curtenitoare. Totusi, dacă tînăra găsea la George o slăbiciune de caracter destul de evidentă, acesta nu era şi cazul lui Michael Adams.

Privindu-l mai atentă, găsi tot atîtea diferenţe între cei doi bărbaţi ca între o capodoperă şi o palidă reproducere.

Trecînd peste aceste consideraţii, Evelyn se simţea teribil de prost să afle în felul ăsta identitatea seducătorului necunoscut.

Mai mult chiar, bărbatul se oferea să-i arate proprietatea pe care ea ar fi vrut s-o viziteze singură; mai ales că promisese să nu sufle o vorbă despre rostul ei înainte să-şi termine expertiza. Iată, însă, că se găsea dinaintea lui fără să fi avut ocazia să se prezinte.

"Trebuie să-i dezvălui motivele oficiale ale prezenţei mele cît mai repede, fără să mai aştept!" îşi spuse ea.

Evelyn porni să-şi închipuie soluţii peste soluţii, una mai complicată ca alta, cînd Michael o linişti spunînd:

- Iartă-mă, n-am înţeles cum te numeşti.

Şi, brusc, o luă de braţ.

Văzînd cum înţelege el să spargă gheaţa, Evelyn pufni în rîs.

- E normal, nici nu m-am prezentat. Sînt Evelyn Lawford şi lucrez pentru Resorts America. Ai deci dovada bunei mele credinţe; nu sînt o spioană periculoasă şi nici nu încerc să-mi ascund identitatea.

Michael nu avu nici cea mai mică reacţie şi Evelyn, pregătită pentru tot ce-i mai rău, fu surprinsă.

Ar fi trebuit totuşi să fi auzit de Resorts America! Dar nu, Michael se aplecă spre ea şi arboră un surîs fermecător.

- Poate nu ştii că istoria proprietăţii Shadows e plină de trădători? Încă de pe vremea englezilor...

Brusc, Evelyn nu mai îndrăzni să mai insiste. Cum să-i mai dezvăluie acum secretul misiunii? Şi chiar dacă putea, oare mai dorea s-o facă? Apăsarea blîndă a braţului lui o fermeca, iar magnetismul pe care-l degaja ţesea între ei o pînza lipicioasă de simpatie.

- Recunosc că am făcut cîteva drumuri în Anglia, dar de aici pînă la a mă considera un duşman...

Michael izbucni în rîs.

- Înainte să trag concluzii radicale, am să mă chinui să te cunosc mai bine, chiar dacă instinctul meu îmi spune că eşti primejdioasă. Deocamdată o să rămîn la ideea că eşti doar o admiratoare a arhitecturii georgiene şi o să-mi fac datoria să te conduc.

- S-a făcut! rîse Evelyn.

Buna dispoziţie a lui Michael era contagioasă. Se abandonă graţioasă braţului puternic îndreptîndu-i paşii către curtea din spatele casei şi către rîu.

"Spune-i adevărul", îi şoptea Vocea demonică din interior, "spune-i adevărul, altfel o să regreţi!"

"Dar n-am mintit", replică Evelyn în gînd. " Am să-i spun totul chiar astăzi, dar nu în clipa asta. Am în sfîrşit impresia că am întîlnit omul visurilor mele. Ce

rău fac dacă profit o clipa de compania lui? Apoi.. mai vedem."

- Prefer să-ţi ofer o vedere de ansamblu asupra proprietăţii Shadows înainte să vizitezi conacul. Ce părere ai, domnişoară Lawford? Sau, dacă îmi dai voie, Evelyn?

Odata cu vorbele lui ajunseră în grădina terasată cuprinsă între două bazine care îi dădeau astfel formă de fluture.

- Nu, Evelyn i se spune în familia mea uneia dintre mătuşile mele care trăieşte la New York; prietenii îmi spun Eve.

Îşi însoţi răspunsul cu un surîs maliţios, încîntător.

- Ce aer parfumat! Să juri că miroase a piersică! De unde vine parfumul?

- De la arbuştii de colo. Sînt cei mai vechi arbuşti din grădină.

Fără să vrea, Evelyn şi Michael se întoarseră în acelaşi timp să contemple faţada dinspre apă a casei vechi; aşa apăruse, în trecut, şi celor care veneau cu vaporaşul pe rîu.

Evelyn îşi terminase facultatea cu un subiect asupra locuinţei americane din acea perioadă şi nu era surprinsă de somptuozitatea arhitecturală a conacului Shadows.

Pentru multă vreme, Evelyn se închise într-o contemplare mută. Savură frumusețea liniilor, farmecul coloanelor și armonia clipei alături de Michael Adams, al cărui braț încă mai apăsa mîngîietor peste mîna ei.

Michael Adams care aștepta ca ea să-i dezvăluie impresiile.

- Mi-e teamă că-mi lipsesc cuvintele pentru a descrie splendoarea acestui loc. Ca arhitect, aș putea să-ți dau o groaza de argumentații de profesionistă, dar cred că te-ai săturat de așa ceva. Poate te interesează mai degrabă o reacție spontană?

- Ai dreptate, domnișoară Lawford.

- Spune-mi Evelyn. Fără îndoială, o să crezi că sînt trăznită, dar cînd am văzut pentru prima dată casa, îmi venea s-o strîng în brațe! Mi s-a părut că Shadows așteaptă dintotdeauna pe acela care să-i redea viața. Pentru o clipa, mi-am dorit să fiu eu acel cineva.

O lucire curioasă trecu peste privirea de nepătruns a lui Michael care se abținu, totuși, să faca vreun comentariu.

- Vezi? Exagerez, făcu Evelyn cu un rîs scurt nervos.

Michael se mulțumi să dea din cap și să-și dea seama că erau aproape să se atingă. Evelyn îi simțea mirosul suav al parfumului. Atmosfera deveni brusc tensionată.

"Poate o să mă sărute", îşi spuse ea, dar Vocea îi reproşă imediat ideea atît de nebunească. Michael nu afişa nici cel mai mic surîs.

- Remarca ta e departe de a fi absurdă. În general, oamenii îmi vorbesc despre "redecorarea" casei. ósta e termenul pe care-l folosesc ei, firește! Toți ăştia crapă să scoată vreun articol pentru o revistă oarecare de decoraţiuni şi nu-şi imaginează nici o clipă ce înseamnă Shadows pentru cei care îl locuiesc...

- Mai ales dacă eşti un Adams.

La aceste cuvinte, Michael surîse şi dădu din cap.

- Oamenii sînt cu siguranţă fiinţele care se ataşează cel mai mult de cuibul lor, recunoscu el.

Mişcată, Evelyn surîse. Simplitatea, naturalul cu care Michael îi dezvăluia gîndurile îi plăcea şi ghici că, dincolo de atracţia fizică pe care o resimţise din prima clipă, putea să stabilească cu el o legătură mult mai profundă.

Poate că Michael îi împărtăşea această impresie, pentru că îi mărturisise dorinţa de a se cunoaşte mai bine...

Din nefericire, Evelyn se afla într-un impas. Era la Shadows în misiune şi această misiune viza, de fapt, distrugerea visurilor lui Michael Adams. Cu toate astea, în prezenţa lui, ea continua să se bucure de frumuseţea conacului, de magia sa. Michael ar fi avut toate motivele să creadă că făcea un joc dublu.

"Totuşi, n-am încetat vreo clipa să fiu sinceră."

Fără să vrea, ridică privirile şi îl cercetă. Soarele devenise orbitor şi stîrnea mii de reflexii în apa molcomă.

"Ai oare încredere în mine?", întrebă ea în tăcerea din inimă. Brusc, răspunsul la această întrebare căpătă pentru ea o importanţă uriaşă.

Bărbatul o privi cu un surîs curios în care se ghicea o anume superioritate.

- Mi se pare că între noi s-a stabilit o ciudată comunicare, Evelyn. Ciudată şi tăcută ca întrebarea pe care am citit-o în mintea ta.

- Atunci, n-o mai repeta şi spune da, numai da.

El izbucni în rîs, în vreme ce mîna îi aluneca în jurul taliei subţiri a lui Evelyn.

- Să răspund orbeşte? Şi dacă e o capcană?

- Cu atît mai mult! răspunse ea cu un aer sfidător.

- Atunci îţi fac cadou acel da pe care ţi-l doreşti! Acum, e rîndul tău să-mi răspunzi la întrebare.

Evelyn păru să reflecteze. De fapt, se abandona acestui joc de subînţelesuri, acestei complicităţi călduroase care îi alunga melancolia de adineaori.

- Un da şi un nu ar avea aceeaşi greutate?

Michael păru amuzat.

"I-am atins oare o coardă sensibilă?" se întrebă ea pe jumătate amuzată, pe jumătate mirată.

- Şi unul şi altul îmi convine. Tu eşti cea care alegi, făcu el.

- În cazul ăsta, e da.

Satisfăcut, Michael clătina din cap.

- Vrei să ştii care era întrebarea?

- Atîta vreme cît îmi dai voie s-o ţin pe a mea în secret.

- Fie... cu condiţia să-mi spui totul atunci cînd va veni momentul. Promiţi?

- Nu am de ales.

Pronunţînd aceste cuvinte, Evelyn îşi simţi obrajii arzîndu-i de ruşine.

- Ne-am înţeles! Între noi fie vorba, dacă aş fi ştiut răspunsul tău, mi-aş fi exploatat mai bine întrebarea. Nu contează! De fapt, mă întrebam dacă nu eşti întruparea unei fantome dragi, Elizabeth. Părul ei avea aceleaşi reflexe tandre ca al tău şi ochii îi erau la fel de cenuşii.

- O fantomă? se miră Evelyn.

- Tînăra soţie a lui Aynsley Adams, primul nostru strămoş stabilit aici. El a clădit Shadows. De fapt, Elizabeth nu bîntuie proprietatea decît în imaginaţia mea, dar, pentru că-i semeni atît de mult, am să-ţi arăt portretul ei. L-am pus în moara cea veche, deasupra patului meu. Dar înainte de asta, hai să-ţi arăt conacul.

Fără să protesteze, Evelyn îl urmă pînă la clădirea principală. Întrebări fără număr i se îmbulzeau în minte.

"Moara cea veche? Sună atît de romantic... să fie oare ăsta locul lui de taină?"

Remarcase lucirea din privirile bărbatului atunci cînd adusese vorba despre tablou. Ce gîndea în clipele rostirii? În ciuda unei uşoare ezitări, Evelyn se simti îmboldită de curiozitate. Oare chiar semăna atît de mult cu Elizabeth Adams? Şi dacă era aşa, ce stranie coincidenţă! Unde avea s-o ducă asta?

Sub soarele de septembrie, balustrada de metal care străjuia scara urcînd spre portic îi reţinu atenţia. Michael îi văzu pe dată interesul şi îi explică:

- E adusă din Suedia; în ceea ce priveşte piatra roşie şi albă a terasei, Aynsley a adus-o din Ţara Galilor.

Apoi, zîmbind superior, cu privirile spre nicăieri:

- Într-adevăr, da, semeni mult cu Elizabeth.

- Cum de mi-ai ghicit gîndurile? aruncă Evelyn, incapabilă să-şi mai ascundă uimirea.

El făcu un mic gest dezinvolt.

- Cei din familia noastră au avut întotdeauna darul ăsta!

Cu mintea îngreunată de nedumerire, Evelyn păşi înaintea ghidului ei în conac. Privirile îi căzură pe o altă

scară, din holul principal, la fel de maiestuoasă ca prima, ducînd probabil către sala de bal.

Observă pereţii lambrisaţi cu lemn de acaju. Lemnul acesta rar, foarte costisitor la vremea cînd fusese construită casa, fusese adus probabil din Antile. Panourile erau minunat decorate cu flori de portocal. Fără îndoială, opera vreunui maestru talentat. Cu toate astea, ansamblul părea trist.

- Mi-e teamă că schelăria o să te împiedice să ai o vedere completă, făcu Michael. Tocmai am instalat una în sala mare, pentru reparaţiile plafonului.

Cu un gest al mîinii, o invită să intre în sala de recepţii, să fie martoră a măreţiei trecute a familiei Adams. Lambriuri decorate acopereau pereţii. Din păcate, în multe locuri, vopseaua scorojită lăsa să se vadă lemnul de dedesupt. Podeaua din lemn de brad îşi pierduse strălucirea de altadată.

Alături de căminul uriaş acoperit cu marmură albă, Evelyn zări o cutie cu unelte, un casetofon şi un termos. Atentă la fiecare detaliu, remarcă îngrozită starea jalnică a plafonului. Delicatul medalion central, ornat cu magnolii şi flori de cîmp, părea gata să se prăbusească.

Evelyn îşi simţi inima strînsă. În ciuda privelişti dezolante, conacul păstra un farmec deosebit. Lumina se scurgea în valuri din ferestrele imense, mîngîind tandru resturile unei splendori trecute.

- Interiorul a fost pictat pentru ultima dată la puţin timp după războiul de secesiune. Din nefericire, tabla de pe casă a folosit o vreme şi soldaţilor. Au luat din ea ca s-o transforme în muniţie. Fireşte, după aceea, ploaia a făcut ravagii. Cum banii erau puţini, strămosii mei nu au făcut decît reparaţiile cele mai urgente. De atunci, generaţie după generaţie a preluat ştafeta, dar pînă acum nimeni nu a reuşit să dea proprietăţii Shadows strălucirea de altădată.

Uimită, Evelyn exclamă:

- Credeam totuşi că vă bucuraţi de o situaţie bunicică!

- Aşa ţi-a spus vărul meu?

Preţ de o clipă, el ezită. Apoi ridică din umeri şi declară:

- Are dreptate într-un fel. Nu mă plîng în privinţa banilor. Totuşi, aş avea nevoie de o adevărată avere să fac toate lucrările.

Deşi nu-şi făcuse un calcul precis, Evelyn ştia că Michael nu exagerează. Răsucindu-se cufundată în gînduri, îşi surprinse imaginea într-o superbă oglindă cu ramă aurită, la celălalt capăt al încăperii.

- Iată singura piesă de mobilier pe care am lăsat-o aici cînd s-a mutat bunica. Era încastrată în zid. Ne-am gîndit că n-o s-o poată lua nici un vandal.

Stăteau alături, nu atît de apropiaţi ca pe malul rîului, şi se priveau în oglindă.

"O poză nu prea deosebită de cea a primilor proprietari de la Shadows", gîndi Evelyn.

Cu ochii mijiti, se gîndi la Aynsley şi la tînăra lui soţie, îşi imaginâ cuvinte tandre murmurate de perechea fabuloasă, avînd oglinda ca singur martor discret...

- Descrie-mi conacul pe vremea splendorii lui, îi ceru ea cu o voce visătoare.

- Era superb...

Ecoul nostalgic din intonaţia lui Michael o tulburâ. Gîndurile lor chiar mergeau la unison?

- Zidurile aveau tenta blîndă a fildeşului şi decoraţiunile sculptate cu motive vegetale erau pictate în culori naturale. Pentru Aynsley, nu putea exista nimic mai frumos pentru aleasa inimii lui. Pilaştrii de stuc erau de un alb imaculat. Albul tavanului, abia ghicit astăzi, se armoniza cu minunatele covoare de Asia aduse de Elizabeth în cufere grele odată cu venirea ei aici.

Preţ de o clipă, Evelyn reuşi să-şi imagineze locul aşa cum arăta el prin 1760, mobilierul delicat, bibelourile chinezeşti de pe şemineu, sofaua acoperită cu mătase fină...

"Dumnezeule!", îşi spuse ea. "Cum să fiu oare în stare să refac atmosfera asta magică doar pentru cîţiva privilegiaţi, reuniţi aici la vreun congres idiot, doar

pentru plăcerea lor de a-şi bea cocktailul într-un cadru excepţional?"

Dorind să-şi alunge această izbucnire, Evelyn lansă o întrebare aiurea:

- De unde... de unde ştii atîtea detalii? Nu cumva şi tu eşti fantoma lui Aynsley?

Aşa după cum spera, Michael izbucni în rîs.

- Tot ce se poate! Văd că Adams-ii nu sînt singurii care pot citi în suflet. De fapt, am avut informaţii de primă mînă: jurnalul intim al lui Elizabeth! Apoi, mai există unele scrisori lăsate de Brandon Adams în care descrie conacul şi se plînge de reparaţiile care îl copleşesc.

- Cine era Brandon Adams?

- Stăpînul locurilor de pe vremea marii infamii.

Evelyn se încruntă.

- Te referi la goana după aur?

- Da. Noi evităm aici termenul ăsta. Vorbim mai degrabă de agresiune. Trebuie să înţelegi: nu e uşor să admiţi cu inima uşoară jafurile şi vandalismul.

- Bine. O să am grijă cum mă exprim.

- Nu eşti de prin partea locului, nu? Nu reuşesc să-ţi găsesc accentul.

- Nici nu-i de mirare! Acum locuiesc în ditamai metropola. Chiar dacă m-am născut aici, trebuie să recunosc că m-am plimbat prin cinci-şase state pînă să mă stabilesc înapoi în Seattle.

- Ştii? Bunicul a rătăcit şi el multă vreme...

- Un suflet vagabond, întotdeauna gata să plece mai departe..., făcu Evelyn visătoare. Ştiu bine ce înseamnă, dar nu mă pot împiedica să nu-i invidiez pe cei care, asemenea ţie, au rădăcini. Cît de minunat trebuie să fie să trăieşti în casa strămoşilor şi să evoci istoria familiei sub un acoperiş drag!

Se întrerupse brusc. Iată că începea din nou s-o ia razna!

"Nu prea ţi se potriveşte jocul dublu", îi şopti neauzită Vocea cu amărăciune. "Sigur, nu minţi nici o clipă, dar ar trebui să pui capăt tentativei ăsteia de seducţie şi să-i mărturiseşti motivul venirii tale aici."

- E minunat, recunoscu Michael. Totusi, eu rămîn un realist. Uneori mi se strînge inima cînd mă gîndesc la lucrările pe care trebuie să le fac. În plus... cînd eşti ultimul descendent, singurul purtător al numelui şi încă celibatar... e bine să nu-ţi neglijezi responsabilitatea faţă de generaţiile viitoare.

Evelyn îl asculta atentă doar pe jumătate. Îşi căuta cuvintele pentru a-i dezvălui adevărul.

- Michael, eşti un ghid minunat şi, crede-mă, bunătatea şi răbdarea ta mă emoţionează. Totuşi, e un lucru pe care trebuie să-l ştii...

- Taci!

Pentru a-şi sublinia porunca, îi aşeză abia ghicit un deget autoritar peste buze şi continuă:

- Lasă-mă cu iluziile mele. Realitatea mai poate aştepta.

Evelyn înţelese sensul vorbelor lui. Şi ea avea impresia că destinul pusese la cale întîlnirea lor, oferindu-le rolul de reincarnări ale primilor stăpîni de la Shadows.

- E dorinţa mea cea mai dragă, Michael, dar nu facem decît să ne amăgim!

- Lasă-mi capriciul asta, unul singur, fantoma mea frumoasă!

Bărbatul se îndrepta deja în grabă către casetofon. La scurt timp, o delicată melodie invadă incaperea. Preţ de o clipă, ascultară sunetul sensongului care ţesea note cristaline, apoi, cu cel mai natural gest din lume, Michael o prinse pe Evelyn în braţe.

- Deplîng starea jalnică a tavanului, Evelyn. Cu toate astea, sînt convins că paşii noştri de dans nu vor avea de suferit din pricina asta.

Porniră într-un balans molcom, ca şi cum s-ar fi cunoscut de o veşnicie. Păreau, fără îndoială, puţin ridicoli îmbrăcaţi astfel - el în hainele de lucru, ea în jeans şi tricou. Cu toate astea, i se părea că trecuseră în planul unei alte realităţi cu dimensiuni feerice, unde numai sentimentele aveau dreptul să stăpînească.

Cu pleoapele coborîte, îşi închipui costumele de epocă şi asta o ajută să străbată cu uşurinţă puntea

celor două secole care îi separa de Elizabeth şi Aynsley. Da, se iubiseră încă de pe atunci, din epoca acea îndepartată... Amanţi cuprinşi de pasiune, uniţi pe vecie în lanţuri mai tari decît viaţa... Mai tari decît moartea...

Atracţia pentru Michael era atît de mare, bucuria de a fi în braţele lui atît de vie, încît Evelyn uită hotărîrile ei. Nu venise clipa să-i dezvăluie raţiunile atît de materialiste care o aduseseră în acele locuri. Crezu şi mai mult în asta cînd bărbatul se aplecă spre ea...

Cînd puse stăpînire peste buzele ei, Evelyn avu o clipă de leşin, apoi, febril, îi înapoie sărutul la fel de înfocat.

Multă vreme se delectară cu savoarea acestei clipe. Michael, emoţionat de pasiunea lui Evelyn, îi mîngîia pierdut părul mătăsos, măsurînd în ritmul inimii creşterea dorinţei atot-puternice.

Cînd îi abandonă buzele, îi cuprinse obrajii în palme şi, cu o voce gîtuită, murmură:

- Doamne, Eve! Mă înnebuneşti! Spune-mi adevărul, scumpa mea. Cine eşti?

Capitolul trei

Lacrimile îi înecară ochii. Acum era atît de fragilă, atît de vulnerabilă şi iată că stăpînul vremelnic al buzelor ei o împingea cu bună ştiinţă la marginea prăpastiei! Pierdută în emoţii, Evelyn îşi ascunse faţa în pînza moale a cămăşii lui.

- Michael! Ai să mă urăşti! şuşoti ea.

- Să te urăsc?

Neîncrederea şi neliniştea îi marcau vocea. Foarte tandru, trecu o mînă prin părul ei.

- Şi de ce, Evelyn? Doresc, pur şi simplu, să-mi spui secretul tău. Vezi tu, sînt obsedat de ideea că nu-mi eşti deloc străină! M-am gîndit serios că eşti vreo urmaşă a lui Elizabeth, din a doua căsătorie a ei cu fiul lui Ravenal.

Ca la un semn, Michael se lansă din nou în istorie.

- Aynsley murise de cinci ani şi Williams, fiul lui, era mare cînd Elizabeth a părăsit Shadows pentru Wesley Ravenal, care locuia ceva mai în amonte. A avut doi copii cu el pe cînd era încă foarte tînără, însă ramura asta a familiei a părăsit regiunea de multă vreme...

Văzînd expresia răvăşită a lui Evelyn, Michael se întrerupse.

- Ce se întîmplă? Te-am rănit cu ceva?

- O, Michael... Nici nu ştii cît de mult mi-aş dori să fiu Elizabeth cea din visurile tale. Din păcate nu este aşa şi chiar tu ai să te dezici de părerea asta cînd vei cunoaşte motivul venirii mele aici!

Deranjat la culme de o enigmă care promitea să fie supărătoare, se încruntă.

- De ce, eşti... George te-a trimis? Şi societatea aceea de care ai amintit...

-Resorts America, făcu ea scurt, apoi lăsă capul pe spate şi se desprinse pe jumătate din îmbrăţişarea

uitată. O, te rog! Hai să ne aşezăm undeva afară, pe malul apei, şi am să-ţi explic totul.

O umbră ca o umbră tăcută. Ea, cu inima strînsă, trecu privirile peste fişia albastră a riului, peste nuferii de culoarea mierii şi geometria rebelă a grădinilor fără să mai simtă furnicăturile plăcute de adineaori.

"Asta a fost tot? S-a terminat visul chiar înainte de-a începe?", gîndi ea.

Alături, Michael o privea fără nici o vorbă. Aştepta.

- Acum cîteva săptămîni, George a venit la birourile noastre din Seattle ca să-l întîlnească pe patronul meu, Charley God. Au făcut nişte planuri... pentru Shadows. Îi plăcuse foarte mult ce făcusem la Olympia.

- Renovarea proprietăţii MacArthur, aproape de Camden?

Evelyn îi aruncă o privire surprinsă.

- O ştii?

- Ca preşedinte al unei societăţii de conservare a clădirilor vechi, e şi normal să fiu informat. Trebuie să recunosc că societatea ta a făcut o treabă remarcabilă, dar mai bine mă spînzur decît să-mi las proprietatea să sufere aceeaşi soartă! O reşedinţă ultramodernă? Asta are în minte George?

Ea dădu din cap fără să îndrăznească să ridice ochii şi Michael îşi înăbuşi o exclamaţie furioasă.

- Ce aberaţie! Nu înţeleg! Unde vrea să ajungă? Cum să pună pe picior de egalitate reşedinţa MacArthur şi Shadows? E ridicol! Sigur, la prima vedere, se pare că Shadows dispune de o bună suprafaţă locuibilă, dar asta numai la prima vedere! De fapt, conacul este conceput pentru a adăposti un singur cuplu şi copiii lui! Asta-i tot!

În ciuda emoţiei sale, Evelyn se forţă să-şi păstreze calmul.

- E adevărat că proprietatea MacArthur are proporţiile unui castel. Am amenajat douăsprezece apartamente de mare lux; totuşi, George ne-a propus ceva cu totul diferit. Ar vrea să construiască, în capătul din spate al parcului, un hotel cu o sută de camere şi un centru de conferinţe. Amîndouă clădirile ar fi ascunse înapoia arborilor din parc.

- Şi conacul? Ce-o să se întîmple cu el?

Evelyn ezită. Ideile lui George în această privinţă îi displăceau pînă şi ei. Avea, totuşi, o datorie morală faţă de Michael. Trebuia să joace cinstit.

- Vrea să treacă la o restaurare minuţioasa, să instaleze electricitate, să refacă instalaţiile şi să amenajeze... un club.

De data asta, era prea mult! Michael se ridică dintr-un salt mormăind ceva nu foarte ortodox. Mîinile îi cotrobăiră nervoase prin buzunare în căutarea ţigărilor.

Fără îndoială, renunţase foarte recent la acest obicei.

În sfîrşit, cu ochii plini de furie şi cu amărăciune, exclamă:

- Niciodată! Doar peste cadavrul meu! Bănuiesc că George ţi-a vorbit despre testamentul bunicii mele! Ei bine, chiar dacă reuşeşti s-o convingi pe mătuşa mea Sulky să-şi cedeze partea, lucru de care mă îndoiesc, nu am să accept niciodată un asemenea tîrg. Doar dacă o să fiu complet ruinat!

La rîndul ei, Evelyn se ridică. Era ameţită, inima îi bătea prea tare. Iată că se înfruntau ca doi duşmani cînd, abia cu zece minute înainte...

"Ce idioată poţi să fii!", răbufni în ea Vocea." De ce l-ai lăsat să te sărute? Cum ai să mai poţi uita dulceaţa sărutului lui?"

În acel moment, un strigăt se făcu auzit de departe. Un bătrîn, gîfîind de oboseală, se apropia împiedicat.

- Domnule Michael! Domnul George la telefon! Zice că-i urgent.

- Bine, Willie. Vin, răspunse Michael.

Cu un gest la limita brutalului, o luă pe Evelyn de mînă.

- Vino cu mine. Ai destule lucruri să-i transmiţi vărului meu.

Spunînd acestea, o duse ca pe un copil îndărătnic către o clădire de piatră cenuşie căreia Evelyn nu-i dăduse nici o atenţie. Michael mergea atît de repede, încît abia dacă-l putea urmări.

- Ce-ai să faci acum? întrebă ea.

- Ei bine! Planul B, de vreme ce planul A a căzut. Îmi trebuie o strategie nouă.

Iritată, Evelyn tresări şi se înfipse dinaintea lui. Cu pieptul înainte şi capul uşor dat pe spate, îl înfruntă în prag:

- Eşti drăguţ să-mi explici detaliile planului A?

- Chiar crezi că e nevoie?

Privirea lui întunecată o aţintea nemilos.

"Cu toate astea", remarcă insinuant Vocea, "furia nu-i şterge nimic din farmec..."

Evelyn simţi că-i sare muştarul.

"Taci!"

- Vreau doar să văd unde ai greşit, făcu ea încetişor.

- Nu cred că am greşit. Bine, am să fiu politicos şi am să te scutesc de chinul îndoielii. Probabil că George ţi-a sugerat să mă seduci. Era convins că n-am să rămîn insensibil la farmecul tău. Acum, dacă-mi dai voie..., făcu el îndepărtînd-o blînd din dreptul uşii cu dosul palmei, sînt chemat la telefon.

Scandalizată de insinuările lui, Evelyn se lasă dată la o parte.

"Calmează-te", interveni din nou Vocea." Nu spune lucruri pe care s-ar putea să le regreţi mai tîrziu. Nu există nici o speranţă să legi vreo relaţie intimă cu el. Dorinţele tale sînt absolut în van; dar dacă ţi-l faci duşman pe faţă, ar fi bine să-ţi uiţi proiectul şi să te întorci la Seattle imediat".

Evelyn era de acord, însă nu era genul care să suporte nedreptatea fără să reacţioneze.

"Cînd o să termine de vorbit la telefon, am să-i demonstrez nevinovăţia mea... Măcar eu să-mi recapăt liniştea!"

Întărită de aceasta hotărîre, îşi stăpîni emoţia şi intră, la rîndul ei, în casă.

Preţ de o clipă, rămase îngheţată; aici era, deci, refugiul lui Michael! Moara cea veche, locul intim unde se retrăgea!

În vreme ce, în picioare lîngă o canapea de culoarea piersicii, Michael se întreţinea la telefon cu vărul lui, Evelyn profită să observe cu ochi critic locul.

Un superb şemineu de piatră, foarte vechi, îi reţinu atenţia. Apoi Evelyn admiră splendidele fotolii de piele neagră, un covor oriental ale cărui modele îndulceau austeritatea dalelor de piatră, un cufăr pe care trona o colecţie de soldaţi de plúmb.

Mai era lustra de fier atîrnată de o bîrnă de stejar, apoi, la celălalt capăt al încăperii, o masă de colţ şi un

vas chinezesc de un rafinament extraordinar, demn să orneze vitrinele celor mai celebri anticari.

Scara în spirală ducea cu siguranţă către dormitor. "...şi către portretul frumoasei Elizabeth", gîndi Evelyn.

"Şi samovarul acela? Să-l fi moştenit de la părinţi?" se intreba ea.

Aflase, datorită unei mici indiscreţii a lui George, că îşi găsiseră moartea într-un accident de avion, alături de alte personaje influente din Tacoma. În micul bimotor care făcea naveta între Tacoma şi Seattle, se aflau atunci, din nefericire, şi ei.

O replică ceva mai apăsată a lui Michael o făcu să revină la realitate.

- Ce spune doctorul? Cît timp i-a mai rămas?

Urmă un moment de linişte.

- Am înţeles. Vin cît pot de repede...

Michael se răsuci pe loc, ca şi cum ar fi vrut să plece înainte chiar să pună receptorul în furcă, apoi, dînd cu ochii de Evelyn, se răzgîndi.

- A, era să uit. Este aici una dintre amicele tale. Sau să o numesc mai degrabă parteneră de afaceri? Vrei să-i spui ceva?

Aparent, George răspunse afirmativ, pentru că, o clipă mai tîrziu, Michael îi trecu ei receptorul.

- Ştii pe unde să ieşi. Eu trebuie să mă schimb.

Foarte demnă, Evelyn nu luă în seamă această replică răutăcioasă şi luă receptorul cu un gest blazat şi străin.

- Te-a surprins asupra faptului? întrebă amuzat George. Trebuia să-mi închipui! Întotdeauna vine să meşterească ceva cînd nu-i reţinut la birou.

Atîta dezinvoltură o agasă pe Evelyn. Cît tupeu! Nu numai că George considera nefericita ei aventură ca pe o farsă, dar iată că manifesta faţă de Michael o nepăsare suverană.

- Mai eşti pe fir? reluă el, vizibil amuzat.

Evelyn mormăi ceva de neînţeles.

- Ce păcat că a aflat de afacere! I-ai spus multe?

- Destule.

- Ce se întîmplă? Nu poţi vorbi?

Tînăra ezită. Auzea, la etaj, susurul duşului... O clipă, într-o fulgerare de nebunie, şi-l imagină pe Michael, încă furios, sub jetul de apă fierbinte...

- Ba da, cred că da...

- Cum a reacţionat?

- Se opune complet proiectului. Cel puţin, aşa spune.

- Mă aşteptam. O să se răzgîndească poate cînd o să vadă planurile, cînd o să-şi dea seama că n-o să poată niciodată singur să restaureze Shadows aşa cum îi propui tu. Şi dacă tot am ajuns să vorbim despre asta,

ce părere ai despre proprietate? Ţi se pare demnă de interes?

Spontan, Evelyn exclamă:

- O, e minunată!

În ciuda entuziasmului care o încerca, nu avea chef să-i spună mai multe lui George. O anume pudoare nedefinită o reţinea, acea pudoare care nu o încercase atunci cînd ar fi trebuit, în faţa lui Michael.

- Pînă acum, n-am văzut mare lucru. Am vizitat sala cea mare, mă rog, sala de recepţii...

- Formidabilă, nu? Şi unde te-ai întîlnit cu vărul meu?

- Chiar de la sosire. Îşi făcea de lucru.

- Bietul Michael! Te-a luat deci sub aripa lui şi ţi-a povestit romanţuri pînă ce a descoperit motivul vizitei.

Tonul acela familiar şi capricios o irita pe Evelyn. Nu căută să-şi ascundă sentimentele şi răspunse sec:

- Într-un fel.

George trebuie să fi înţeles că mersese prea departe şi păstră o tăcere de cîteva clipe înainte să reia:

- Michael o să vină în oraş. Frances a căzut în comă şi, după spusele doctorului, nu mai are mult de trăit. De ce nu profiţi ca să-ţi termini vizita? Dacă ai întrebări să-mi pui, o să-ţi stau la dispoziţie ceva mai tîrziu. Firește, dacă starea bunicii Frances n-o să se agraveze.

"Ce să fac?", gîndi Evelyn.

Grosolănia nu era în felul ei de a fi. Nu era momentul potrivit pentru discuţii mondene.

- Pentru un calcul mai exact, trebuie să mai cercetez... Sună-mă la hotel, deseară, ca să mă ţii la curent.

În timp ce rostea aceste vorbe, Evelyn deveni conştientă de liniştea care domnea la etaj, deasupra ei. Michael îşi terminase duşul.

"De nu m-ar fi auzit! Iar o să creadă că pun ceva la cale cu vărul lui."

- Am înţeles, făcu George. Pe la ora şase e bine?

- Da, o să fiu acasă. La revedere.

Închise şi se aşeză îmbufnată pe canapea. Michael o concediase! Ei bine! Şi ce! O să-l forţeze totuşi să asculte şi versiunea ei.

Bosumflată, aruncă din nou o privire împrejur. Diversitatea pieselor care mobilau încăperea o frapa. Bătrîna clădire emana o armonie extraordinară, iar decoraţiunile vorbeau despre mîna unui om de gust şi de inimă.

Inutil să nege. În ochii ei, Michael era o fiinţă ieşită din comun, călduroasă, care nu se temea să se arate sentimental, ba chiar şi un pic superstiţios cînd era vorba de strămoşi şi de moştenirea lui.

"De ce nu l-am întîlnit în alte împrejurări?" îşi spuse ea întristată. "Destinul e uneori atît de crud!"

Într-un sfîrşit, se auziră paşii lui coborînd treptele.

Îmbrăcat elegant cu un pantalon bej şi o vestă bleumarin, părea încă mai seducător ca înainte.

- Tot aici eşti? Credeam că m-am făcut înţeles! făcu el pe un ton glacial.

Fără îndoială, era un fel de ai reaminti că se închisese capitolul Shadows. Poate că regreta pînă şi sărutul lor, poate că avea să-i ceară să uite pînă şi acel moment de rătăcire.

- Eu nu! Lucrez pentru Resorts America, e drept. Rolul meu este cel de a evalua posibilităţile de restaurare, dar ţie îţi revine decizia finală. Ar fi trebuit să-ţi explic asta încă de la început. N-am făcut-o şi te rog să mă scuzi. Acum, însă, este nedrept să pretinzi că am încercat să te seduc. Asemenea metode îmi sînt străine. Am fost perfect sinceră. Ceea ce s-a petrecut între noi este o farsă a destinului, nimic mai mult.

Preţ de o clipă, el o cercetă, încercînd să se convingă de buna ei credinţă. Din păcate, se aflau într-o situaţie fără ieşire, un veritabil impas. Şi Evelyn ştia asta.

Aşa după cum se aştepta, Michael ridică din umeri.

- Bine, ţi-ai terminat discursul? Trebuie să ajung în oraş şi nu am timp să continui aceasta discuţie, oricît de fermecătoare ar fi ea.

La aceste cuvinte, Evelyn se îmbujoră.

Cîteva minute mai tîrziu, pe alee, privea Jaguarul lui dispărînd într-un nor de praf.

"Ce mult mi-ar fi plăcut ca lucrurile să se petreacă altfel! Dacă am fi avut ocazia să ne cunoaştem mai bine!" îşi spuse ea cu jumătate de glas.

În loc de răspuns, ajunse la ea gînguritul badjocoritor al unei păsări vioaie de pe ramul unui stejar. Cu inima strînsă, intră din nou în casă. Trebuia să se întoarcă la studiul ei.

Însă, instinctiv, paşii o ghidară către sala de recepţii unde Michael o inlantuise intr-un balans de neuitat si, fără să o gîndească, porni din nou melodia care ritmase acele momente minunate. Accentele delicate ale melodiei o însoţiră în tot timpul care urmă.

Cu carneţelul în mînă, îşi notă metodic toate lucrările necesare: trebuiau refăcute plafoanele, acoperişul, picturile, instalarea băilor, o bucătarie, climatizarea. Parcă nu se mai termina!

Pe de altă parte, era obligată să se gîndească şi la mobilier. Pe scurt, ansamblul avea să coste o avere.

În tot acest timp, tînăra nu avu nici o umbră de îndoială: Shadows merita efortul. Era o adevărată bijuterie şi, din experienţă, Evelyn ştia că o renovaţie de acest fel nu putea decît să cunoască un succes fulgerător.

Cu toate astea, o emoţie curioasă îi chinuia inima. Înăuntrul ei şi în ciuda interesului pe care-l purta meseriei, Evelyn împărtăşea părerea lui Michael; conacul era făcut să adăpostească fericirea unei familii unite, nu membrii vreunui club, oricît de respectabil ar fi fost.

O familie unită... Cu cîteva ore înainte ofta la ideea de a nu-şi fi întîlnit prinţul; acum, o privire căpruie şi aspră îi lumina visurile.

"Cum ar fi viaţa lîngă el?" se întrebă ea.

În clipa următoare, Vocea se apucă să o delecteze. Ce nu inventă! Ce himeră!

Cu părere de rău, Evelyn se aventură apoi către parc. Era timpul să facă prima recunoaştere şi să hotărască locul cel mai bun unde s-ar fi putut construi, deşi planurile lui George nu mai aveau, deocamdată, nici un sens.

Patru ore mai tîrziu, obosită, puţin deprimată, se întoarse la hotel. Cînd sună George, se feri să răspundă şi astfel află abia a doua zi de moartea lui Frances Adams.

- Condoleanţele mele cele mai sincere, reuşi ea sa îngaime, şocată de vestea pe care i-o dăduse George.

- Mulţumesc, Evelyn, dar nu trebuie să pui prea mult la suflet. Ţi-am spus, doar, că, după mine...

- Ştiu, ştiu, se grăbi ea să-l oprească. După tine, e mai bine că nu mai suferă.

- Cam aşa ceva.

- Deşi, îmi dai voie să nu fiu de acord.

- Mă rog, făcu el. Să nu mă judeci prea aspru pentru părerile mele.

După o clipă de tacere, din partea cealaltă, George continuă:

- Ştii, înmormîntarea o să fie mîine, la capela Adams. Aşa a vrut Frances. Să rămînă pe locul ăsta al nostru.

- Capela Adams? făcu ea nedumerită.

- Da. E dincolo de ruinele din parc. O să se odihnească printre ai ei, alături de mormintele vechi împrăştiate printre copaci. Unele sînt vechi de două secole.

- Ruine? întrebă Evelyn. N-am văzut niciuna, deşi am cercetat tot domeniul.

- De fapt, biserica e situată pe un teren alăturat parcului şi aparţine acum comunităţii. Nu e decît un morman de cărămidă cu iz romantic, ascuns sub iederă. Dar, dacă vrei, poate fi şi o adevărată pagină de istorie. Biserica a ars de două ori pînă acum. Vino deci joi, o să vezi cu ochii tăi.

- Să asist la funeralii, eu? făcu ea uimită, cu un sentiment amestecat, ceva între spaimă şi revoltă.

- O să ai în sfîrşit ocazia să întîlneşti membrii familiei pe care încă nu-i cunoşti.

În ochii lui Evelyn, această sugestie părea cu totul deplasată. Totuşi, avea nevoie de încă două zile de lucru pînă să termine prima recunoaştere. Pe de altă parte, îi promisese lui George să ia legătura cu Charley, apoi să-i transmită eventualele obiecţii ale patronului ei înainte să plece.

"Nu, n-am să mă duc", îşi spuse ea joi dimineaţă, în faţa cănii de cafea. "George delirează dacă-şi imaginează că o să reuşim. După părerea mea, Michael n-o să-mi permită niciodată să mă întorc la Shadows."

Dar nu rezistă. La volanul Mustangului torcînd de-a lungul rîului Ashley, încercă să raţioneze. Demersul ei era absurd. Totuşi, inima îi rămînea surdă la aceste argumente. Evelyn ardea de nerăbdare să-l întîlnească din nou pe Michael.

Ajunse voit mai tîrziu şi parcă la marginea drumului ca să nu se facă remarcată.

Capela, acoperită cu iederă şi viţă sălbatică, era la o depărtare de cîteva sute de metri şi se ascundea printre copaci. Vreo patruzeci de persoane se adunaseră în curtea invadată de buruieni ca să dea un ultim omagiu lui Frances Adams. Comuniune într-o reculegere paşnică, abia tulburată de vînt şi ciripitul păsărilor. Pace.

Foarte simplu îmbrăcată cu o fustă dreaptă şi o cămaşă în dungi, ascunsă înapoia unor ochelari negri, se forţă să rămînă ceva mai retrasă. îl zări pe George şi încintatoarea roşcată care îl însoţea, dar făcu un efort să-l urmărească pe Michael, teribil de atrăgător în costumul lui sobru. Două femei îl încadrau. Una, destul de în vîrstă, trebuia să fie mătuşa Sulky, iar cealaltă, abia ieşită din adolescenţă, verişoara lui. Alice, fără nici o umbră de îndoială.

"De ce nu stă alături de fratele ei George şi de soţia lui? se întrebă Evelyn.

În aceeaşi clipă, Alice ridică ochii şi Michael trecu un braţ protector peste umerii ei fragezi.

"Cum să nu cauţi pacea lînga el?" gîndi Evelyn. "E atît de blînd, atît de tandru!..."

Serviciul se apropia de sfîrşit cînd Michael o remarcă. Spre marea spaimă a lui Evelyn, se desprinse imediat de grup şi se îndreptă spre ea.

- Îmi închipui că şi asta e o idee a lui George, făcu el lipsit de orice introducere.

Ea ocoli răspunsul la întrebare. Era adevărat, dar a o recunoaste însemna să dea apă la moară bănuielilor lui Michael.

- Mă întorc la Seattle chiar astăzi. Crede-mă, te rog, sînt dezolată pentru pierderea bunicii tale.

"Trebuia să te mai văd o dată, chiar nu înţelegi?" adăugă ea în gînd, cu inima bătîndu-i nebuneşte. "Şi Elizabeth ar fi reacţionat astfel faţă de Aynsley."

- Îi venise ceasul, spuse el. Acum, te-aş sfătui să nu te mai întorci la Shadows în interes de serviciu. Totuşi, dacă o să vrei cîndva să admiri portretul lui Elizabeth, sînt bucuros să te primesc la moara veche.

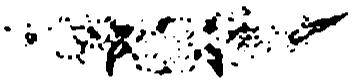

Capitolul patru

O lună mai tîrziu, Evelyn nu reuşise să-l uite pe Michael.

Rătăcea, cu picioarele goale, pe pietrişul insulei Langley din golful Puget Sound, avînd la orizontul de răsărit oraşul Seattle. Ultimele cuvinte ale lui Michael spuse lîngă biserica ruinată îi reveneau în memorie. Era destul numai să se gîndească la asta şi simţea o roşeaţă delicată încălzindu-i obrajii.

"Rămîne o dorinţă de neîndeplinit", îşi spuse ea pe cînd un val ceva mai îndrăzneţ veni să-i lingă picioarele. "De ce nu pot să-l alung din minte?"

Într-adevăr, eforturile ei se dovedeau a fi în van. Se aruncase într-un nou proiect cu energia disperării. Înlocuise un arhitect scutit pe motiv de boală şi supraveghea înaintarea lucrărilor la o clădire importantă de pe ţărm. Practic nu trecea o oră fără să trebuiască să rezolve vreo problemă.

Ce conta! Oriunde s-ar fi dus, amintirea lui Michael o urmărea fără putinţă de scăpare si, vis după vis, trăia imaginea buzelor lui senzuale, frumuseţea ochilor călduroşi, blîndeţea lui aristocratică, din păcate dezmînţită de cuvintele reci şi politicoase de după destăinuirea ei.

"Cît de mult mi-ar fi plăcut să-i accept propunerea şi să-l urmez la moară!", gîndi Evelyn. "Oricum, episodul acela s-a terminat. Visul lui George s-a spulberat înainte chiar să facem un plan serios pentru Shadows. În ceea ce-l priveste pe Michael, el n-o să-mi aparţină niciodată!"

Vocea interioară, acea entitate independentă şi atît de legată de senzaţiile ei intime, o stîrnea cu indiferenţa cruzimii.

"Totuşi, cît de bine te simţeai la conac! Ai avut impresia că toată viaţa ai fost doar o rătăcită. Mai puţin în clipele petrecute la Shadows."

Cîteva ore mai tîrziu, își găsea de treabă în birou cînd Dan Taracy, un worker la compania lui Svolsen, detașat temporar aici, deschise ușa cu energia lui obișnuită.

- Buna, Evelyn. Știi vestea? Gresia o să mai întîrzie. Nu se mai poate! Antreprenorii ăștia mă depășesc! Am vorbit cu Charley... A! De fapt, vrea să te întorci cît mai repede la afacerea Tacoma. Se pare că a mișcat ceva.

"Ia te uită", gîndi Evelyn, răvășită de un val de emoție.

Odată singură, femeia nu mai pierdu nici o secundă și formă numărul patronului.

Dan Taracy nu se înșelase.

- Încredințează proiectul Langley lui Dan. Am să i-l trimit pe Yul în trei sau patru zile. Am nevoie de tine la Tacoma. Familia Adams ne cere un plan detaliat. Aparent, George Ashe a reușit să-l convingă pe vărul lui să se răzgîndească în legătură cu propunerea noastră.

Evelyn rămase o clipă tăcută. Reflecta. Dan Taracy era destul de bun să continuie proiectul. Era un observator scrupulos și avea concepții pe care Evelyn le admira în secret. Dan Taracy lucra pentru arta, în vreme ce Charley God, șeful și dumnezeul lor, prefera lucrurile din care să iasă bani. Mulți bani. Ca din acea clădire a cărei renovare o supraveghea acum.

Acolo avea să fie, în scurtă vreme, un club feminist şi Charley o spunea de fiecare dată cînd avea ocazia că femeile sînt cea mai mare sursă de venituri pentru un bărbat cu capul pe umeri.

Gîndurile îi fugiră aiurea. Şi ea care credea că n-o să-l mai vadă niciodată pe Michael!

- Ei, Evelyn? Pun rămăşag că eşti puţin surprinsă!

- Surprinsă e puţin spus. Oricum, nu-mi vine să cred că Michael Adams se interesează serios de oferta noastră.

Charles God izbucni în rîs.

- Îl cunoşti mai bine ca mine. Poate că ai dreptate, Evelyn. Într-adevăr, a pus nişte condiţii. O să vorbeşti cu el luni, la biroul lui. Apoi, trebuie să ştii că a cerut în mod special să trateze cu tine. Interesant, nu? Să juri că şi el a fost marcat de întîlnirea voastră!

Nereuşind să se domine, Evelyn pufni în rîs. Uneori, Charley îi ghicea gîndurile de minune. Astăzi arăta din nou o intuiţie diabolică.

Inima îi tresărea de bucurie. Avea să-l revadă pe Michael! În acelaşi timp, se forţa să rămînă calmă. Degeaba: vocea ei răsună a fericire şi emoţie cînd răspunse:

- Probabil nu vrea să-şi schimbe instrumentul de tortură, mai ales că şi-a lăsat o dată friu liber furiei faţă de mine. Bine, alte porunci, Charley?

Imediat, şeful îşi regăsi tonul serios şi o bombardă cu o mulţime de indicaţii despre Tacoma, despre proiectul Langley. Apoi trase o concluzie:

- Ştiu că, după părerea ta, Shadows e o cauză pierdută, dar eu nu împărtăşesc acelaşi scepticism. Simt că afacerea asta o să fie cea mai mare reuşită a noastră. Nu ezita, fă toate concesiile posibile, cu condiţia să nu afecteze proiectul initial. Succes!

Luni după-amiază, vorbele lui Charles îi mai sunau încă în minte în vreme ce se apropia de biroul lui Michael, undeva pe King Street, acea arteră comercială unde magazinele la modă îşi disputau trotuarul cu clădirile vechi. Societatea de Conservare a Vechilor Imobile, al cărei preşedinte era Michael, era situată într-o clădire cu trei etaje şi faţadă austeră.

În holul de la intrare cu tavanul generos luminat nu găsi decît o canapea de piele neagră şi un seif demodat care făcea oficiul de masă joasă. Dorind să reflecteze şi să-şi astîmpere sentimentele care o agitau, Evelyn se aşeză.

Cîteva minute mai tîrziu, Michael, cu braţele încărcate de dosare, coborî treptele. De cum o zări, se opri, cu ochii măriţi de surpriză şi, poate, de un strop de emoţie.

- A! Ai venit mai devreme.

Evelyn schiţă un fel de zîmbet.

- Nu mai aveam o altă întîlnire. M-am trezit în mijlocul oraşului fără nici o treabă. Şi, oricum, nici un magazin nu ma atrăgea...

El ridica din umeri ca şi cum ar fi vrut să-i arate că nu o crede; cu toate astea, chiar dacă păstra distanţele, o urmă de zîmbet îi alergă peste buze.

- Duceam planurile astea unui client. Nu contează, poate să mai aştepte! Hai în biroul meu.

O invită să urce scara îngustă. Evelyn îl ascultă şi, trecînd înaintea lui, nu reuşi să-i evite atingerea. Atingere fugară, desigur, dar teribil de electrizantă. Parfumul lui, mirosul pielii stîrniră în Evelyn un freamăt de amintiri şi, dacă Michael afişa o nepăsare suverană, femeia era convinsă că-i împărtăşea emoţia.

O conduse direct la al treilea etaj, unde-şi amenajase un birou într-o încăpere spaţioasă şi luminoasă.

- Vrei o ceaşcă de ceai? o întrebă el ridicînd receptorul telefonului.

Cum ea dădu din cap în semn că da, se grăbi să-i precizeze secretarei:

- Da, marca Earl Gray. Foarte bine... Mulţumesc.

Instalată în canapeaua confortabilă din faţa şemineului, Evelyn cercetă locul cu ochi de profesionist: biroul în semilună din lemn de acaju trona

la un capăt al încăperii, iar etajere ticsite cu cărţi legate în piele prăfuită acopereau pereţii.

Ici-colo, picturi vechi în acuarelă de o finețe rară adăugau o notă delicată ansamblului. Era imposibil să nu observe, într-o ramă maiestuoasă, harta oraşului, şi un pergament atestînd apartenenţa lui Michael la societatea poeţilor.

"Elita din Tacoma", îşi spuse Evelyn. "Nu uita! Să nu faci vreo greşeală!"

Sabia, la loc de onoare deasupra şemineului, confirma, dacă mai era nevoie, locul lui Michael Adams în lumea aristocratică.

"Haide", o apostrofă Vocea, "ai visat destul! Eşti aici pentru afaceri. Nimeni nu ţi-a cerut să studiezi caracterul lui Michael. Dacă e să te iei după Charley, a pus nişte condiţii prealabile negocierilor. Ce vrea el, exact? Află!"

Orice ar fi încercat, Evelyn nu putea trece cu vederea atracţia pe care o avea pentru Michael atunci cînd se afla alături de el; Michael, care părea să aştepte răbdător ca ea să deschidă discuţia.

- Ei bine! Domnule Adams, trebuie să mă recunosc surprinsă. Te-ai gîndit să cîntăreşti din nou afacerea noastră? La ultima noastră întîlnire, ai..:

- Ia te uită! De data asta nu mai avem parte de vreun preludiu romantic? În sfîrşit, gurile rele poate că au dreptate. Se spune că, în zilele noastre, oamenii din

metropolă au devenit teribil de duri. Totuşi, îmi făcusem o altă impresie despre tine!

- Poate că e o impresie falsă. Oricum, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai uita întîlnirile noastre de dinainte. Prefer să discut despre motivele pentru care m-ai chemat. Charley God mi-a spus că ai formulat nişte condiţii.

- Exact, şi ele te privesc personal, domnişoară Lawford. Doar dacă nu-mi dai voie să-ţi spun Evelyn? Tu mi-ai sugerat odată asta. Ai uitat? Eu nu.

Evelyn simţi că roşeşte cînd secretara intră cu un platou de argint, aducînd un încîntător serviciu de ceai de porţelan albastru şi alb. Se rugă în tăcere ca doamna acea oarecum în vîrstă să-i atribuie roşeaţa din obraji urcării în grabă a celor trei etaje.

Îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi revină. În timpul ăsta, Michael, foarte curtenitor, mulţumi amabilei doamne şi umplu ceştile cu o îndemînare dezarmantă. Fără îndoială, un gest expert, trădînd o viaţă puţin altfel...

"Cîtă linişte poate fi aici!", gîndi Evelyn cu o urmă de nostalgie.

- Gata! S-a făcut! Acum, să revenim la afaceri. I-am spus vărului meu că îl autorizez să pregătească un deviz complet al proprietăţii, să petreacă tot timpul pe care-l crede necesar la Shadows ca să examineze în

detaliu planurile tale, ba chiar am promis să studiez serios propunerea, cu condiţia să faci la fel şi tu.

- La fel? repetă Evelyn fără să înţeleagă.

O lucire maliţioasă fulgeră în privirea lui Michael.

- Să nu tragi concluzii pripite! Nu-ţi fac nici o promisiune. Ca să fiu cinstit, nu mi-am schimbat părerile, chiar dacă George are dreptate cînd afirmă că societatea ta este singura capabilă să salveze Shadows.

- Bine, atunci...

- Taci! Ascultă-mă pînă la capăt.

- Am înţeles. O să fiu cuminte.

- Iar eu o să fiu cinstit şi o să fac tot posibilul să studiez proiectul fără idei preconcepute. În schimb, îţi cer o şansă să mă reabilitez în ochii tăi.

Evelyn tresări.

- Ce vrei să spui? Că Shadows va trebui să rămînă o proprietate particulară chiar dacă nu ai mijloacele să faci reparaţiile necesare?

O expresie chinuită îi întunecă privirea. Expresie fugară, însă intensă.

- Nu sînt dispus să discut treburile astea acum.

Între ei se lăsă liniştea pînă ce, într-un sfîrşit, Evelyn, mai mult din profesionalism decît din curiozitate, întrebă:

- Care sînt condiţiile de care pomeneai? Şi apoi... de ce ai nevoie de sfaturile mele? Pentru tine nu sînt decît o străină oarecare...

- Credeam că îţi este destul de clar, Evelyn, spuse el blînd.

- Ce?

- Că nu eşti o străină pentru mine. Acum, lasă-mă să-ţi explic ceva. Tacoma nu are nimic de-a face cu New Jersey, cu Seattle sau cu oricare loc unde societatea voastră a făcut lucrări de renovare. Aici, familiile noastre vechi sînt mîndre de strămoşii şi de domeniile lor, domenii pe care le consideră drept o mărturie a personalităţii şi a trecutului lor. Sigur, ştii că există două tabere în oraş: bătrînii conservatori cu părerile pe care tocmai ţi le-am descris şi modernistii care abia aşteaptă să transforme patrimoniul ca să tragă un oarecare profit şi să-şi facă rentabile afacerile. Eu mă aflu undeva între cele două extreme. Prefer să văd trecînd în mîini străine una din aceste case decît s-o văd căzută în ruină. De altfel, meseria mea nu este să vînd şi să cumpăr asemenea proprietăţi? Rămîn însă convins că dezrădăcinarea duce la o adevărată tragedie, la împrăştierea familiei.

Cînd ajunse aici, tăcu.

- Cred că te înţeleg, spuse Evelyn. Totuşi, de ce te interesează părerea mea?

Răspunsul era evident pentru Michael, pentru că ridică din umeri.

- Să spunem că am ghicit în tine o înţelegere şi o intuiţie care m-a emoţionat. Am într-adevăr nevoie să conving un suflet sensibil, cultivat şi specialist în pietroaiele astea vechi să joace alături de mine şi împotriva modernişţilor. Apoi, am şi eu nevoie să mă destăinui cuiva... să-i vorbesc despre o mulţime de lucruri la care ţin.

"Lung discurs şi gîndit mult!" îşi spuse Evelyn. Cu toate astea, Michael nu era pe de-a-ntregul logic. Trebuia să mai aibă un alt motiv...

"Să mă fi făcut să mă întorc la Tacoma pentru că dorea să mă revadă? A trecut şi el prin nopţile albe chinuite de amintiri dulci şi oarecum penibile?"

În timp ce reflecta astfel, Michael n-o părăsea din ochi, ca şi cum i-ar fi descifrat gîndurile.

- Ei bine, Evelyn? Eşti de acord?

"De acestă dată trebuie să fii hotărîtă, asta dacă nu vrei să ratezi şi ultima şansă cu el!" îi şopti Vocea.

- Charley God, preşedintele de la Resorts America, mi-a dat mînă liberă să accept orice propunere a ta dacă asta nu deranjează intenţia proiectului. Spera să ajungă la o înţelegere cu familia ta.

- Deci răspunsul tău este da pentru că aşa vrea patronul.

- Răspunsul meu este da, cu precizarea că Charley God nu are nimic de-a face cu asta.

O sclipire de bucurie lumină privirile lui Michael.

- Sînt indiscret dacă te întreb atunci care e motivul adevărat?

Evelyn clătina din cap.

- N-am să încerc să evit răspunsul la întrebarea ta. Totuşi, motivele mele nu sînt mai logice decît ale tale. Am chef să spun da, asta-i tot.

- Bine. Atunci, ne-am înţeles. Vom încerca să ne influenţăm reciproc.

El avu un surîs de încîntare şi strînse mîna lui Evelyn care tremura abia ghicit.

O clipă mai tîrziu, Michael îşi retrase mîna şi afişă o masca pur amicală.

- Te deranjează fumul? întrebă el cu o voce neutră.

"Care va să zică s-a apucat din nou de fumat!" gîndi Evelyn, privindu-l cum cotrobăia febril prin buzunare. "Sa fi fost din pricina nopţilor fără somn?"

Fără să spună vreun cuvînt, îi contemplă mîinile fine, gesturile suple din care distila o senzualitate ascunsă...

- Evelyn! Dacă nu te împiedică nimic, aş vrea să stabilim termenii contractului încă din seara asta. Trebuie să prezidez o reuniune a societăţii. Aş dori să mă însoţeşti.

Pentru ocazia din acea seară, Evelyn avu o grijă deosebită pentru toaleta sa. După o baie de spumă în apartamentul ei din hotelul aflat la doi paşi de King Street, îşi unse trupul umed cu loţiunea ei preferată cu aloe, înainte să se învelească într-un nor de parfum.

Odată terminată această pregătire, îmbrăcă un pantalon mulat şi o pulover de lînă peste care prinse o centură cu cataramă de argint pe care o cumpărase la Portland într-o misiune. Nu ştia exact ce-i plăcea mai mult la cureaua aceea: modelul ei sau talia subţire pe care aceasta o accentua în mod admirabil.

În sfîrşit, îşi sublinie desenul ochilor cenusii, îşi înnodă părul într-un ghem vaporos din care scăpau cîteva bucle adorabile subliniindu-i ovalul feţei şi termină cu o pereche de cercei.

O privire aruncată în oglindă, un surîs încîntat, ştrengaresc. Era clar, Evelyn voia să fie cît mai frumoasă, chiar dacă seara nu promitea decît o etapă de lucru.

Cîteva minute mai tîrziu, pe cînd se grăbea către locul unde o aştepta Michael, Evelyn resimţi acea emotie dezordonată care îţi răscoleşte inima cînd te îndrepţi spre prima întîlnire. Voia să se închipuie ca o femeie care fugea să-şi întîlnească iubitul.

Senzatia plăcută de ameţeală persistă pînă cînd intră în sala de reuniuni. Spre marea ei încîntare, Michael o prezentă cunoscuţilor: membri ai consiliul de administraţie, jurnalişti şi chiar o damă de vreo şaizeci de ani, foarte elegantă, preşedintă de onoare a filialei din Tacoma.

Pe cînd se pregăteau să înceapă, Evelyn se aşeză în ultimul rînd şi aşteptă dezbaterile. Problema zilei era o negociere în curs între consiliu şi promotorul însărcinat să renoveze mai multe imobile vechi de pe strada Queen.

Proiectul avea oare să denatureze aspectul străzii? Discuţia se continuă aprinsă şi încăperea era cuprinsă de un murmur continuu.

În tot acest timp, Evelyn nu-l părăsi din ochi pe Michael. Îi făcea plăcere să-l studieze. Calm, curtenitor, perfect stăpin pe sine, conducea jocul cu un succes teribil. Cu toţii, de altfel, se arătau de o corectitudine remarcabilă, în ton cu reputaţia vechilor locuitori ai Tacomei.

Promotorul şi echipa sa acceptase un mare număr de concesii; cu toate astea, Evelyn rămînea convinsa că proiectul lor avea să fie refuzat, mai ales dacă Michael avea să-şi susţină punctul de vedere.

Fu însă surprinsă cînd el lua cuvîntul şi propuse un acord de principiu pentru a putea permite intrarea

pe rol a lucrărilor preliminare. Asta pînă ce se definitivau planurile.

"Michael deci n-a minţit!" gîndi Evelyn.

Adopta, într-adevăr, o atitudine moderata în materie de urbanism. Totuşi, cînd venea vorba despre Shadows, reacţiile lui se schimbau complet.

- Ei bine? Ce părere aveţi? Nu, nu acum! Ce-ar fi să luăm un pahar de brandy Quo Vadis? E una din atracţiile serii, făcu el şi ridică şedinţa.

O conduse la Jaguar-ul lui parcat în spatele sălii de reuniuni şi îi deschise portiera cu o politeţe poate uşor exagerată.

Confortabil instalată în scaunul de piele, Evelyn se abandonă unei visări voluptoase al cărei personaj central era Michael. Parfumul lui amestecat cu iz de tutun o ameţea plăcut.

Cît de mult ar fi dorit ca acest drum să dureze ore întregi! Din păcate, Michael intră într-o alee umbrită ca să oprească în faţa unei clădiri de cărămidă cu înfăţişare de fortăreaţă.

- Cred că a venit clipa în care trebuie să te convingi de moderaţia mea, începu el cu o voce blîndă.

După atîta tăcere, vorbele lui o făcură pe Evelyn să tresară şi să iasă din gînduri. Îl privi leneşă, îi răspunse la zîmbet şi ridică o sprînceană mirată în aşteptarea continuării.

- Împreună cu niște amici, am investit ceva fonduri să construim locul ăsta. Acum o sută și mai bine de ani era o tavernă. Acum... Dar mai bine să vezi cu ochii tăi.

Evelyn se supuse amuzată jocului lui. Michael voia s-o uimească, asta era sigur.

"Probabil vrea să-mi arate că și el se pricepe la restaurări", își spuse ea, așteptînd parcă o replică de la Vocea gîndurilor ei.

"Oricum, nici nu era nevoie, știi bine că se pricepe la amenajări", îi răspunse într-adevăr Vocea. "I-ai văzut refugiul, i-ai văzut biroul..."

Cu un zîmbet misterios, Michael o conduse pînă la ușa grea de lemn masiv cu mînere groase de metal. Trase de un cordon cu pămătuf de mătase și de dincolo de ușa se auzi clinchetul înfundat al unui clopoțel.

În cîteva clipe, o ferestruică se deschise la înălțimea privirii și o pereche de ochi îi studie scurt, atîta cît să se lumineze a surpriză.

- A, domnule Adams! exclamă vocea care însoțea privirea de dincolo. O clipă, va rog.

Ferestruica se închise și, aproape în același timp, ușa cea mare cu aspect impenetrabil se deschise larg. Evelyn, marcată de toată această atmosferă veche, se aștepta să audă scîrțîitul balamalelor, scîrțîit care însă nu mai veni. Dacă fusese intrigată de decorul exterior, cînd păși în hol la brațul lui Michael se văzu cuprinsă

de uimire. Nimic nu mai arăta aşa după cum s-ar fi aşteptat. Lumina roşiatică fluorescentă, venind de la neoanele cu model înşirate de-a lungul pereţilor, dădeau aerului o consistenţă de abur. Michael o privi, încîntat de surpriza pe care Evelyn o afişa pe chip şi, fără să mai aştepte, o trase uşurel către uşile batante care îi despărţeau de salon.

- Ce-i asta, Michael? izbucni ea nedumerită, privind aproape cuprinsă de panică sala modernă a barului cufundată în semiobscuritate.

- Ce să fie, draga mea? N-ai mai văzut niciodată un bar? răspunse el amuzat.

- Ba da, dar tu spuneai...

- Ce spuneam?

- Că ai investit în asta!

- N-am mintit. Şi nici nu te-am adus aici din întîmplare. Voiam să-ţi arăt că nu sînt un moşneag cu idei fixe. Îmi place şi mie modernismul, cu condiţia ca el să fie elegant. Cred că e destul de elegant, nu?

- Elegant e puţin spus, răspunse Evelyn în vreme ce se aşezau la o masă ceva mai retrasă.

Michael făcu un semn aproape inutil către chelnerul care se îndrepta deja, zîmbitor către ei.

- De două ori ca de obicei, făcu el către tinarul cu livrea roşie ca neoanele din hol.

Apoi, către Evelyn:

- Cred că n-ai nimic împotriva unui pahar de Garonne alb, nu?

- Din întîmplare, e băutura mea preferată, zîmbi ea. Din întîmplare, nu? ai comandat-o. Sau nu?

Bărbatul îi surîse cu subînţeles şi Evelyn renunţă să mai caute raţiuni pentru fiecare gest de-al lui. Îşi dovedise de prea multe ori intuiţia faţa de ea. De undeva de pe scenă se prelingea o melodie molcomă. Vocea răguşită şi plictisită a cîntăreţului îi atrase atenţia. Nu-şi putuse închipui că o astfel de voce poate suna atît de plăcut.

- Cine e individul care cîntă? făcu Evelyn intrigată de fiorii plăcuţi pe care îi stîrnea inflexiunile aspre.

- E Kurt. Kurt Cobain. Un puşti genial, nu?

- Kurt? E neamţ?

- Nici pe departe. Nu din cîte cunosc. L-a găsit un amic de-al meu într-un bar de mîna a doua din Seattle. L-am adus aici şi i-am găsit un agent. Cine ştie, în cîţiva ani poate ajunge un nume.

- Nici nu-i urîţel... făcu Evelyn cu ochii la coama blond-cenuşie care aproape îi acoperea figura.

Kurt, pe scena abia luminată, cînta aplecat peste chitara lui, atent la vîrful ghetelor, de parca acolo s-ar fi aflat marele mister, numai de el ştiut. Vocea plictisită nu avea nimic ostentativ, poate doar o undă de tristeţe. Tristeţea celui care vede în fiecare dar al vieţii un pas către moarte.

- Vrei să mă faci gelos? îi zîmbi Michael, smulgînd-o din contemplarea tragică.

- Gelos? mimă ea uimirea. Cum aşa? Gelozia aparţine numai îndrăgostiţilor...

Încurcat de replica ei, Michael îşi căută de lucru cu mîinile, cotrobăi după ţigările din buzunar, apoi se ridică încet.

- Scuză-mă, te rog. Am să te las o clipă singură, făcu el cu o figură rugătoare. Mă duc pînă la bar să iau un pachet de ţigări. Pe-ale mele le-am terminat sau le-am uitat acasă.

Evelyn rămase cu privirile în urma lui pînă ce, de la o masă vecină, se auzi un glas vesel de femeie.

- Şi eu care credeam că domnul Adams e imun la asemenea boală!...

Întoarse capul să privească în direcţia din care auzise remarca. O blondină cu figură de copil bosumflat îi zîmbea complice. Ca şi cum gestul lui Evelyn ar fi fost o invitaţie, blondina cu părul lăsat pînă la umeri se ridică şi se aşeză pe o parte pe unul dintre scaunele inutile de lîngă masă.

- Scuză-mă, continuă noua venită. Sper să nu te sperie necunoscuţii care se bagă în vorbă. Eu sînt Tracy. Tracy Lords. Mă cunoaste domnul Adams.

- Evelyn Lawford, făcu ea zîmbind şi întinzîndu-i o mînă uşoară peste masă.

- Michael e întotdeauna plin de neprevăzut, nu?

"Doamne, ce fel de oraş e ăsta?", îşi spuse Evelyn. "Toţi se pricep să citească în gînduri? Parcă am fi într-un film de Stephen King!"

- Mda, făcu ea cu o jumătate de glas, apoi, ca şi cum si-ar fi amintit ceva: Spune-mi, îl cunoşti de multă vreme?

- Pe Michael? De vreo patru ani. De cînd a construit clubul ăsta. Dar nu te speria, nu ai de ce să fii geloasă pe mine. Mă ţine aici doar ca decoraţiune.

- Cum adică?

- Fizicul poate fi o mobilă mai preţioasă decît vechiturile acelea pe care le tot protejează cînd nu e pe-aici. Şi-apoi, e o persoană destul de influentă. Nu se ştie, poate prin el sau amicii lui găsesc şi eu un impresar. Ca pustiul ăla de acolo, făcu Tracy arătînd cu bărbia către scenă.

- Să nu-mi spui că şi tu eşti cîntăreaţă! făcu amuzată Evelyn.

- Nu. Dar mi-ar place să fiu actriţă. De orice fel, numai să apar pe ecran.

Tracy Lords era gata să se lanseze într-o tiradă care se promitea destul de picantă cînd Michael se întoarse de la bar, ţinînd victorios un pachet de Marlboro în mînă.

- Bună, Tracy. Văd că te-ai cunoscut cu Evelyn. Să nu-mi spui că te-ai apucat să-i povesteşti despre filme.

- N-am apucat, făcu îmbufnată Tracy.

"Hotărît lucru, în clubul ăsta dai numai peste indivizi ciudaţi", se destăinui Vocea. "Un cîntăreţ cu voce superbă, deşi blazată; o actriţă care e mai adorabilă cînd e îmbufnată decît atunci cînd zîmbeşte... şi cine mai ştie ce alte personaje..."

- Evelyn, făcu Michael fără să se aşeze înapoi pe locul lui. Nu ţi-am arătat un lucru interesant aici. Terasa de pe acoperiş.

- Niciodata nu mi-am imaginat un bar cu asemenea terasă, răspunse Evelyn bine dispusă.

El îi întinse o mînă şi o ajută să se ridice. Tracy rămase surîzătoare la masa lor şi îi urmări cu privirea pînă la scară, apoi se ridică şi porni să colinde după altcineva dispus să o asculte. Cei doi urcară leneş treptele care se terminau lîngă o uşă vopsită în roşu. Evelyn se aşteptase să găsească şi acolo mese şi zumzet de voci, dar se înşelase. Dincolo de uşa de culoarea interzisului dădu cu ochii de o grădină suspendată, o semiramidă în miniatură. Viţa sălbatică şerpuia în bolţi savante şi băncile de lemn se oploşeau la adăpostul umbrelelor mari de pînză cauciucată.

Imprudentă, Evelyn se apropie de marginea terasei şi strigă:

- O,Michael, cît e de frumos!

- Fii atentă! Balustrada nu e destul de înaltă. Stai o clipă, să te sprijin.

Ceva mai tîrziu, braţele lui i se înnodau împrejurul taliei. Într-o clipă, Evelyn uită muzica, luminile şi oraşul ca să nu mai gîndească decît la buzele lui îngropîndu-le dulce pe ale ei.

- Evelyn, Evelyn! Cum aş fi putut să te uit?

Capitolul cinci

La cuvintele lui, Evelyn se topi de emoţie. Mîinile care alergau pricepute peste lîna moale a flanelei îi stîrneau mii de senzaţii delicioase. Un foc teribil îi ardea sîngele. Tremura de plăcere. Cît mai visase la clipa asta!...

- Michael... Nici eu nu te-am uitat... şi numai eu ştiu cît am vrut...

Răspunsul lui Michael se pierdu într-un sărut însetat şi greu de focul dorinţei, greu de dulceaţă şi

tandreţe, martor minunat al pasiunii pe care Evelyn o simţise lîngă el încă de la prima lor întîlnire.

Răvăşită, tînăra gemu uşurel şi se strînse cu putere lîngă pieptul puternic. Cu vîrful degetelor, mîngîie părul des grizonat pe care-l admira atît de mult.

Vreme de un suspin, el se reculese şi o contemplă. Privirea îi era aprinsă de o bucurie intensă. Apoi o prinse în braţe ca s-o sărute iarăşi cu o ardoare nebună.

- Michael... dac-ai şti... Deseori, întinsă în pat, îmi închipuiam...

- Ştiu, da. Am trecut şi eu prin asta. Taci, iubirea mea! Vreau atît de mult să te mîngîi...

În clipa următoare, mîinile îi alunecau sub puloverul speriat şi tachinau dantela albă a sutienului, rotunjimile minunate ale sînilor voluptoşi. Evelyn îşi pierdu, pentru o clipă teribil de lungă, minţile. I se părea că aşteptase o veşnicie venirea acelui bărbat.

Degetele fine cu unghii interminabile deveniră brusc cercetaşi timizi ai trupului cu iz de tutun scump. Străbătură încet, într-o mîngîiere de o tandreţe infinită, spatele încordat al bărbatului şi găsiră calea spre ceafă, pe care o cuprinseră flămînde.

Evelyn îşi lipi obrazul de tîmpla lui Michael şi se lăsă pradă, cu ochii închişi, buzelor lui care îi tatonau, într-un gest de vampir, gîtul. Fiori o străbăteau fără încetare, lumea dimprejur dispăruse fără urmă.

Cu vîrful limbii porni să exploreze, într-un gest expert - şi totuşi fragil şi nevinovat - lobul urechii lui. O mînă părăsi ceafa bărbatului ca să se îndrepte pătimaşă în jos, tot mai jos.

Ceda - acolo, sub cerul liber, în noaptea caldă, pe terasa fortăreţei secrete a amantului ei. Cu pîntecul repezit înainte, aştepta gestul lui definitiv.

- Michael! Eşti acolo?

Vocea feminină cu accente isterice veni ca un trăznet. Înspăimîntaţi, se retraseră de parcă trupurile lor ar fi fost cuprinse brusc de pară.

- Mi-a spus Tracy Lords că ai urcat pe terasă, continuă vocea.

Evelyn crezu că leşină. Michael se răsuci furios.

"Tracy Lords?" gîndi Evelyn. "A, da, partenera mea de discuţii de adineaori; dar femeia asta cine e? O altă prietenă a lui Michael?"

Teribil de jenată, îşi aranjă în grabă ţinuta şi îşi prinse centura, pe care o culese fulgerător de jos, înapoi peste talie.. În vremea asta, Michael, teribil de curtenitor, răspunse pe un ton poate cam încurcat:

- Vino, Lilith, sîntem aici.

La replica lui, femeia pe care Michael o numise Lilith avu un rîs agasant.

- Ia te uită! Întunericul nu te deranjează?

Pe cînd spunea acestea, ieşi din umbră în întîmpinarea lor.

Frumuseţea ei o frapă imediat pe Evelyn: înaltă, cu trăsăturile fine încadrate de o cascadă de păr roşu, Lilith avea, fără îndoială, distincţia celor din vechile familii obişnuite cu viaţa de lux. Sau, cel puţin, dezinvoltura lor.

"Totuşi, nu-mi este necunoscută", îşi spuse Evelyn.

Brusc, îşi aminti. Lilith fusese de faţă la funeraliile lui Frances Adams... Alături de George.

"A, da! Soţia lui, firește! Care va să zică... fosta logodnică a lui Michael..."

- Evelyn, ţi-o prezint pe Lilith Ashe, verişoara mea prin alianţă. Ea este Evelyn Lawford, arhitect la Resorts America. Paul crede că o să fie în stare să mă convingă să renunţ la Shadows.

- Chiar? Văd că afacerea nu se prezintă chiar rău, replică Lilith cu un surîs parşiv.

In loc de răspuns, Michael îşi aprinse o ţigară.

- De fapt, situaţia stă exact pe dos, făcu Evelyn, încercînd să dea situaţiei un aer destins. Michael este cel care încearcă să mă convingă pe mine că nu vrea să renunţe la proprietate.

Arboră un zîmbet larg şi condescendent, deşi, pe dinăuntru, fierbea. Lilith nu-i adresase nici o politeţe, şi doar era prima lor întîlnire!

Pe de altă parte, o nelinişte chinuitoare o invadă; n-o să interpreteze greşit Michael cuvintele veninoase ale verişoarei lui? Poate îşi va imagina din nou că se folosea de armele ei de seducţie ca să-şi atingă scopurile.

Doar dacă... şi el? Dacă a recurs la aceeaşi stratagemă ca să o constrîngă să cedeze?

Lilith, de altfel, îi confirmă bănuielile.

- În locul tău, m-aş feri. Michael ştie ce face.

Timp de cîteva minute, situaţia rămase insuportabilă. Michael studia suveran jarul ţigării şi nu participa deloc la conversaţia dintre cele două femei. De la o distanţă politicoasă, îşi aruncau nimicuri care nu făceau altceva decît să împrăştie şi mai mult răceala. Părea nerăbdător să coboare. Evelyn nu ştia ce să mai creadă despre aceasta situaţie. Oricum, Lilith îi era grozav de antipatică.

Era clar că Lilith, chiar şi măritată, păstra un sentiment de gelozie faţă de fostul ei amant. De această dată reuşise o lovitură bună: le stricase definitiv seara.

Fusese într-adevăr o lovitură? Poate. Pentru că Michael părea furios.

- Să coborîm. Trebuie să mai vorbesc ceva cu George înainte să plecăm.

Cei doi veri schimbară cîteva cuvinte repezi; totuşi, între două fraze, George avu timp să arunce o privire complice în direcţia lui Evelyn, ca şi cum ar fi ghicit ce se petrecuse. Din fericire, Michael tăie scurt conversaţia şi plecară.

Ajunseseră la Jaguar cînd Michael remarcă:

- George şi cu mine avem păreri diametral opuse, dar trebuie să recunosc că e un arhitect de mare valoare.

Evelyn tresări. Relaţiile complicate şi atît de ciudate dintre membrii clanului Adams nu încetau s-o uimească. Se abţinu, totuşi, de la orice comentariu, şi nu schimbară nici un cuvînt pînă cînd Michael parcă în faţa portalului cu stuc roşu al hotelului unde se adăpostea Evelyn.

- Evelyn, am petrecut o seara foarte plăcută.

Politeţea cu care făcuse remarca avu efect de gheară pentru inima lui Evelyn. De ce aborda masca asta binevoitoare?

Ca şi cum ar fi vrut să adauge la dezamăgirea ei, Michael continuă:

- Nu te întreb dacă am reuşit să te conving. E încă prea devreme, sînt sigur.

"Cîtă dezinvoltură! Nu numai că pare obsedat de ideea absolut idioată că eu aş încerca să mă bag pe sub pielea lui, ba chiar se preface că a uitat scena de pe terasă!"

- Vrei să mă mai gîndesc?

- Cum să interpretez răspunsul tău? Să sper?...

- Să sperăm! Noapte bună... şi mulţumesc.

Dădu să coboare din maşina cînd el o opri cu un gest.

- Deci, e imposibil, nu?

- Ce?

- O prietenie... sau ceva mai mult între noi. Cel puţin, cît ai să fii prinsă în treaba de aici. Ar fi prea complicat...

De undeva, de departe, în mintea lui Evelyn răsuna o voce, ca un semnal de alarmă, ca o prevestire proastă: Lilith?

Într-adevăr, Michael nu greşea. Dacă se hotăra să vîndă în sfîrşit conacul Shadows, aveau să pornească bîrfele. Ea avea să fie bănuită, poate chiar acuzată. Pînă la urma avea să ajungă la reproşuri. Şi ăsta era ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea.

Cu regret, ea clătină din cap. Michael profită ca să scoată din buzunar o carte de vizită şi să-i explice:

- Aş vrea să iei legătura cu una dintre prietenele mele. Madia Mangalen este directoarea filialei din Tacoma a societăţii mele. Nu a reuşit să ajungă la întîlnirea din seara asta. Cred că ar trebui să vă vedeţi. Pe de altă parte, poate să-ţi spună multe despre lupta dintre conservatori şi modernişti.

A doua zi dimineaţă, pe terasa hotelului, Evelyn reflecta la evenimentele de seara sorbind, cu înghiţituri mici, cafeaua oferita de patronul casei.

Nu avea rost să se ascundă: îl plăcea mult pe Michael, poate prea mult. Risca să se îndrăgostească de el. Nu cedase niciodată prea uşor avansurilor unui bărbat. Şi iată că de data asta se aruncase singură în braţele lui Michael.

Trebuia să recunoască - Michael nu semăna cu niciunul dintre bărbaţii de dinainte. O fascina, o încînta.

Numai pentru atît lucru, însă, trebuia să-şi neglijeze misiunea? Cu siguranţă, nu. Chiar dacă împărtăşea părerea lui Michael faţă de soarta proprietăţii Shadows, Evelyn nu avea dreptul să se sustragă misiunii ei. Prin urmare, după cum stabilise în ajun, îi telefonă Madiei Mangalen.

Evelyn o zări pe micuţa prietena brunetă a lui Michael de îndată ce intră în Bakery, fermecătorul şi discretul salonaş de ceai de pe King Street.

Madia Mangalen nu păru să aibă greutăţi în a o recunoaşte, pentru că se îndreptă imediat către masa la care se aşezase Evelyn.

- Evelyn, nu?

Evelyn ridică privirile, mult mai puțin surprinsă decît ar fi vrut să pară. Madia continuă fără să-i lase nici o clipă de răgaz.

- Da? Eram sigură. Michael mi-a descris o persoană cu părul de culoarea paiului, cu o meșă platinată și cu ochi mari cenușii. În plus, mi te-a lăudat teribil. Din pricina competenței tale.

- Madia? făcu Evelyn amuzată abia acum.

Tînăra rămasă în picioare lîngă masă în tot timpul discursului grăbit nu reuși să-și înfrîneze un surîs.

- Madia, mă iei prea repede. Ce trebuie să fac acum? Să roșesc și să aplec ochii?

Madia pufni în rîs.

- Nu, te rog! Spune-mi, îți place locul ăsta? Este unul dintre refugiile mele preferate.

Nu era greu să-ți dai seama de farmecul deosebit al salonașului Bakery. Decorul era foarte simplu și aerisit, vesela albă și albastră adăuga o notă aproape rustică meselor de brad alb.

Pe pereți, picturi cu temă haitiană invitau la visare, iar în spatele unei tejghele de mozaic învechit, din vitrinele cu sticlă pîndeau apetisante piese de patiserie de mai toate soiurile.

Cele două femei nu rezistară tentației și comandară iute cîte ceva, poate și din pricina că

drăgălaşa Madia nu avea la dispoziţie decît o oră pentru masă.

- Madia, făcu Evelyn punînd coatele pe masă şi împletindu-şi degetele la nivelul bărbiei. Spune-mi, te rog, ce-i tot circul ăsta cu casele?

Văzînd figura nedumerită afişată de brunetă, Evelyn se simţi datoare cu o explicaţie.

- Conservatorii şi moderniştii. Mă refer la diferenţele lor de păreri.

Puţin mai luminată, Madia se lăsă mai comod peste spătar şi îşi aprinse o ţigară.

- Draga mea - cred că îmi dai voie să-ţi spun aşa, măcar atunci cînd nu-i nimeni de faţă - hai să stabilim de la început de pe ce poziţii vorbim.

Fu rîndul lui Evelyn să ridice mirată privirile.

- Uite, de exemplu, eu sînt, dacă vrei neapărat, o modernistă.

Această ultimă replică a Madiei avu darul să-i încreţească fruntea. Nu mai pricepea nimic. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Madia întinse o mînă cu palma înainte, vrînd parcă s-o oprească.

- Da, eu una sînt de acord cu renovările. Firește, cu condiţia ca lucrările să nu denatureze prea mult vechiul concept al clădirii. Şi, înainte să mă întrebi altceva, am să-ţi spun că şi Michael e de aceeaşi părere cu mine.

"Poate că are dreptate", şopti Vocea la urechea lui Evelyn. "Ai văzut cum s-a purtat Mike la şedinţa de aseară..."

- Mulţi se opun sălbatic oricărei schimbări, continuă Madia cu un ton care ameninţa să bată în profesionalism. Trebuie să înţelegi că majoritatea au în jur de şaptezeci de ani, ba unii chiar optzeci, şi sînt de o încăpăţînare înfiorătoare cînd vine vorba de proprietatea lor, chiar dacă este ameninţată cu ruina!

Ultimele cuvinte Madia le însoţi cu un gest mînios al mîinii.

- După cum îţi spuneam, continuă ea după o clipă, Michael împărtăşeşte punctul meu de vedere. Rămîne de văzut cum va reacţiona pentru Shadows; mă îndoiesc că se va lăsa uşor convins.

- După cîte mi-a spus, vrea să rămînă definitiv acolo.

- Ai dreptate, răspunse Madia.

"Din păcate, ceea ce vrea el nu se poate", gîndi Evelyn.

Rămase cu privirile ţintă în ochii verzi ai Madiei şi realiză atunci pentru prima oară atracţia pe care ar fi trebuit s-o stîrnească bărbaţilor. De o jumătate de oră stătea de vorbă cu o femeie frumoasă şi nici o clipă nu-i trecuse prin minte că Michael ar fi putut fi şi el atras. Brusc, Madia deveni, într-un fel, o rivală, cu atît

mai mult cu cît priceperea ei în ale arhitecturii o făcea indispensabilă lui Michael.

"Bărbatul ăsta trebuie să fie al tău", îi şopti perfidă Vocea. "Chiar dacă e înconjurat de o mulţime de femei frumoase, chiar dacă banii şi educaţia lui sînt o momeală apetisantă pentru celelalte".

Evelyn nu reuşi să se abţina şi spuse:

- Pariez că îl cunoşti pe Michael de multă vreme. Mi te-a lăudat foarte mult.

Lucirea care cuprinse ochii Madiei îi dădu de înţeles lui Evelyn că femeia înţelesese motivul ascuns al replicii. Gelozia. Cu toate astea, Madia nu-şi schimbă tonul. Dimpotrivă, răspunse foarte calmă:

- Michael mi-a plăcut dintotdeauna. Observaţia ta nu mă surprinde. Dar el nu-mi împărtăşeşte sentimentele. Sîntem deci prieteni, numai atît! Avem o mulţime de puncte în comun şi ştim să lucrăm împreună. Asta-i tot.

În faţa unei asemenea sinceităţi, Evelyn roşi.

- Nu voiam să fiu indiscretă.

Cu blîndeţe, Madia îi atinse mîna cu vîrful degetelor şi, pe un ton indulgent, remarcă:

- Fii liniştită. Cred că două femei atrase de acelaşi bărbat se pot înţelege dincolo de cuvinte. În ceea ce ne priveste, am impresia că asta nu ne împiedică să fim bune prietene, ba chiar dimpotrivă.

Brusc, Evelyn ridică fruntea şi o privi pe Madia ţintă în ochii verzi.

- Aşa sper! De altfel, te găsesc foarte simpatică.

- Şi eu!

Preţ de o clipă, Madia rămase gînditoare.

- Nu cred că Michael să fi întîlnit vreodată femeia inimii lui. Poate că te aştepta pe tine, spuse ea în sfîrşit, după o clipă de ezitare.

Evelyn, emoţionată, lăsă o mînă moale peste braţul Madiei şi îi zîmbi tandru. Ca o promisiune secretă.

La despărţire, Evelyn părea cu adevărat fericită. Vreme de o oră vagabondă pe King Street, admiră vitrinele anticarilor şi ascultă ritmul oraşului. În mintea ei înfierbintată, munca trecuse pe planul doi.

"De fapt, de ce să mă neliniştesc? Şi ce dacă Michael a uitat să-mi spună data următoarei noastre întîlniri?"

Discuţia cu Madia o liniştise şi o excitase în acelaşi timp. Acum avea mai mult decît un iubit - căpătase o prietenă, altfel decît toate celelalte de dinainte. Totul avea să se aranjeze. Era sigură.

Dintr-o vitrină, un serviciu de ceai în argint masiv îi atrase atenţia. Înainte să mai aibă timp să reflecteze, Evelyn deschisese deja uşa prăvăliei. Spre

marea ei surpriză, îi trebui mai puţin de cinci minute să încheie tîrgul şi să iasă, triumfătoare, cu pachetul în braţe.

Evelyn ciştiga bani frumoşi; cu toate astea, rareori se arunca în asemenea cheltuieli.

"E şi normal", îşi spuse ea, aranjîndu-şi pachetul în braţe ca să-i fie mai comod de dus pînă la maşină. "Niciodată n-am avut o casă adevărată. Şi poate că nu voi avea niciodată... Dar, poate că încep să simt nevoia să prind rădăcini pe undeva."

Tîrziu în după-amiază, Evelyn gară Mustangul în faţa vilei impozante aparţinînd mătuşii Sulky Rawls. O clipă, admiră faţada cu tonuri rozii, decorată cu trei balconaşe sprijinite pe coloane, apoi se grăbi să intre pe poartă. Nu voia să întîrzie. George o invitase la un ceai aici, la mătuşa lui, şi Evelyn nu voia să facă impresie proastă de la început.

"Sper să nu dau de Lilith pe aici!", tremură Vocea. Ideea asta o agasa.

- Mătuşă Sulky, ea e Evelyn Lawford, despre care ai tot auzit, făcu George la un pas înapoia bătrînei. Evelyn, ţi-o prezint pe mătuşa Sulky.

Femeia zîmbi larg şi deschise braţele, apoi făcu un pas în lături.

- Ei, ce spui de casa noastră? Îţi place, nu?

Evelyn avu timp numai să facă un semn din cap şi să zîmbească, înainte ca Sulky să continue:

- Sînt încîntată, dar nu şi mirată.

Evelyn o observă în fugă: ochi strălucitori, gesturi vii - Sulky se ţinea bine la cei şaizeci de ani ai ei.

- Mi se pare firesc. Tacoma este cel mai frumos orăşel din vest.

Apoi, cu un gest al bărbiei, adăugă:

- Intră, o să servim ceaiul în salon. Alice ne va face plăcerea să ne servească.

Abia atunci Evelyn remarcă fetiţa sprijinită de tocul uşii salonului. Da, fetiţă, pentru că, în ciuda celor optsprezece ani pe care trupul ei îi arăta cu prisosinţă, rochiţa cu fundă mare şi expresia uşor capricioasă a feţei o trimitea pe Evelyn cu gîndul la imaginea clasică a unei copile răsfăţate de familie bună.

Imediat, tînăra pe care Michael - îşi aminti ea - o mîngîia la înmormîntarea lui Frances Adams înaintă şi declară politicos:

- Bună ziua. Vă rog să intraţi şi să vă faceţi comodă.

Ascultătoare, Evelyn se aşeză lîngă o masă pe care trona un platou cu un munte de prăjiturele apetisante. Nu reuşea să se abţină să arunce priviri furişate în direcţia celor trei. Păreau să fie în largul lor în decorul acela aranjat ca o bomboniera. Tapetul de

mătase se armoniza plăcut cu modelul draperiilor somptuoase şi chiar cu desenele delicate ale covorului persan adus - avea ea să afle mai tîrziu şi cu totul întîmplător - tocmai din Caucaz. Farmecul şi distincţia erau cuvintele cheie cu care Evelyn îşi descrise în minte armonia locului.

În scurt timp, Evelyn începu să se simtă bine. Conversaţia curgea agreabil şi, sedusă de jovialitatea mătuşii Sulky, se abandonă bunei dispoziţii.

- Sper să nu vă supăr dacă vă spun că sînteţi cea mai fermecătoare doamnă pe care am întîlnit-o pînă acum, făcu la un moment dat Evelyn rîzînd.

- Doamne bătrîne şi fermecătoare găseşti aici pe toate drumurile, răspunse la fel de bine dispusă mătuşa Sulky.

Comod instalat în fotoliul de piele din colţ, George interveni:

- Tacoma e un orăşel vechi, ştii bine. Ce poate fi mai potrivit decît imaginea clasică pe care tocmai a evocat-o mătuşa?

- Da, recunoscu bătrîna cu o clătinare a capului. Adevăraţi chinezi, draga mea Evelyn! Adevăraţi chinezi, locuitorii orăşelului nostru! Trăiesc cu orez şi îşi reglează existenţa după cultul strămoşilor.

Ca şi cum ar fi fost obsedată de o anume întrebare, Evelyn se foi uşor pe scaun şi făcu roată cu privirea prin încăpere.

- Ştiţi, mă întrebam de ce sînt atît de puţine ferestre către nord...

George rîse scurt.

- Evelyn, tu chiar nu poţi să-ţi uiţi nici o clipă meseria?

- E un reflex de care nu scapi uşor, recunoscu ea amuzată, ridicînd din umeri.

- Am să-ţi spun eu.

Evelyn se răsuci pe jumătate ca să o privească pe Alice, aşezată cuminte pe sofa. Discreţia cu care asistase pînă atunci la discuţii o făcuse pe Evelyn aproape să uite de prezenţa ei.

- Aici există o tradiţie, continuă fetiţa. Mai toate casele au faţa către răsărit şi străduţele laterale trec, aproape întotdeauna, pe lîngă latura nordică. Ori, e destul de neplăcut ca seara, cu toata lumina din cameră, să te simti spionat din stradă...

"Nu e de mirare că Michael are atîta afecţiune pentru ea", gîndi Evelyn.

Alice avea un farmec nebun şi, în mod evident, ştia să se folosească de aerul ei de copil. Unii ar fi numit-o ingenuă.

- Şi dacă tot a venit vorba de casă..., făcu mătuşa Sulky ezitînd uşor. Spune-mi, dragă, tu unde locuieşti acum?

Evelyn lăsă leneş pe farfurie ceaşca de ceai şi, cu aer indiferent, răspunse:

- La hotelul Paradise. E un loc destul de drăguţ...

- Da, sări mătuşa Sulky. Cunosc locul şi, într-adevăr, e mai mult decît acceptabil.

Rămase o clipă cu privirea aţintită pe toarta de porţelan a ceştii chinezeşti şi adăugă într-o doară:

- Nu ţi-ar place să locuieşti în altă parte?

Evelyn ridică mirată din sprîncene.

- Ştii, continuă repede bătrîna, pot să-ţi ofer o cameră, chiar aici, în aripa veche. Pe vremuri, acolo locuiau oamenii de serviciu. Aş fi încîntată să stai printre noi. Patsy găteşte de minune. Hai, recunoaşte că eşti tentată! adăugă mătuşa veselă.

Încurcată, Evelyn bîigui:

- Eu... nu ştiu dacă ar trebui să accept... date fiind circumstanţele...

- Bla, bla,bla. Ador compania ta. George, spune-i şi tu, se repezi Sulky.

- E adevărat, făcu George calm şi zîmbind din colţul gurii. De altfel, cînd are ea o idee, e foarte greu să-i mai schimbi hotărîrea.

Evelyn ezita. Totul părea un complot, deşi nu vedea în asta nimic primejdios. Fără îndoială, aranjamentul ăsta îi convenea lui George - nu era asta metoda cea mai bună pentru a-şi atinge scopul? Dar, daca oportunismul lui o agasa, trebuia să recunoască înăuntrul ei că perspectiva de a se lega mai strîns de familia Adams îi surîdea.

Alice, cu mutrişoara ei bosumflată, puse ultima picatură care o făcu să se hotărască.

- Spune da, Evelyn. Ar fi chiar formidabil.

Emoţionată, Evelyn rîse nervos. "Dar Michael... ce-o să creadă el despre asta?"

- Am înţeles. M-aţi convins. Am să merg să-mi iau lucrurile de la hotel, făcu ea zîmbind.

- Vin să te ajut, declară George grăbit.

De pe sofaua ei, Alice îşi împleti degetele timid şi rosti cu privirile în pămînt:

- Eu nu pot, am o groază de treburi!

- Fii fără grijă, Alice, făcu Evelyn cu o undă de tandreţe. Vă mulţumesc tuturor, dar, George, am prea puţin bagaj. Nu mă gîndeam că am să locuiesc mai mult timp la Tacoma.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc de ceva, adăugă:

- Aţi mai încercat să vedeţi dacă Michael şi-a schimbat gîndurile?

- Cine, eu? exclamă George. Haida de, Evelyn, tu l-ai vrăjit şi n-am să te întreb cum de-ai reuşit. Apropo, sînt foarte fericit să constat că eşti atît de simpatică mătuşii Sulky!

- Închipuieşte-ţi că şi eu simt acelaşi lucru, şopti ea în timp ce se ridica.

Aluzia asta la relaţiile ei cu Michael o jenau teribil. Firește, George o tachina; spera, însă, din tot

sufletul ca mătuşa Sulky să nu fi dat atenţie. La ce bun să dea naştere la asemenea zvonuri supărătoare?

În sfîrşit, se stăpini şi întrebă pe un ton lejer:

- Alice locuieşte aici? Credeam că stă cu fratele ei.

- George şi Lilith au o casă mare la sud de Broad Street, într-un cartier vechi. Dar casa e în lucrări de ani de zile. A fost un pretext minunat să o iau pe Alice la mine. Şi, ca să-ţi spun adevărul, Lilith şi micuţa nu se înţeleg deloc.

Mult mai tîrziu, după ce Evelyn se întoarse cu bagajele de la hotel şi se instală într-o camera confortabilă cu ferestre mari şi balcon, Patsy le servi cina. Din motive numai de el ştiute, George rămăsese şi el, chiar dacă locuinţa lui se afla la numai un sfert de oră de mers cu maşina. Evelyn refuză să-şi închipuie raţiunile lui, deşi imaginea lui Lilith continua s-o obsedeze.

"Poate că nu se înţeleg nici ei prea bine", gîndi Evelyn privind peste masă către bărbatul elegant şi indiferent. "Poate că Lilith nici nu-i acolo să-l aştepte..."

Alungă din minte gîndurile astea şi rămase numai cu satisfacţia că fosta logodnică a lui Michael nu era şi

ea de față. Sejurul ei în casa mătușii Sulky începea bine.

Odată cina terminată, Evelyn se îndreptă către grădina din spatele casei, cu gîndul să se plimbe puțin și să respire aerul dulce al serii. Acolo o găsi pe Alice, așezată cuminte pe o bancă sub un pîlc stufos de arbuști, ținînd în poale o păpusa veche cu înfățișare tragică.

"E prea mult cufundată în gînduri fata asta", își spuse ea.

Intrigată de comportamentul ciudat de care dădea dovadă fetița, Evelyn se apropie leneș.

- E ceva în neregulă, Alice? Te deranjez? Ce faci, visezi la vreun băiat?

Din întîmplare, Evelyn părea să fi ghicit, pentru că Alice tresări și ridică brusc privirile.

- Mă gîndeam într-adevăr la cineva, dar nu la prietenul meu... Lewis Carroll... Michael și mătușa Sulky cunosc toată povestea. Am întrerupt legătura cu el de vreo două săptămîni.

- Confidențele mele n-o să te ajute, firește. Totuși, pot să-ți spun că tatăl meu îi urmărea îndeaproape pe aceia pe care îi frecventam și avea o plăcere sadică să-i îndepărteze pe cei care îmi făceau curte.

- Nu mă pling; voiam oricum să termin cu povestea asta, pentru că, din nefericire, Michael și

mătuşa Sulky aveau dreptate. Nu era un băiat interesant.

O umbră de tristeţe îi voală privirea. Apoi, ca să schimbe subiectul, continuă:

- Ştii? Sînt bucuroasă să te ştiu printre noi. În sfîrşit, am cu cine să vorbesc. Am să încerc să-mi revin cît mai repede. Acum, iartă-mă, dar am o treabă de terminat pînă mîine.

Alice se ridică şi se îndepărtă cu aerul unui călugăr în plină penitenţă.

Rămasă singură, Evelyn se răsuci pe călcîie, nehotarită, apoi se îndreptă către colţul grădinii care dădea spre East Battery. Acolo, aplecată pe parapet, contemplă portul şi bacurile licărind blînd sub clarul de lună lăptos. După cîteva minute, o voce cunoscută o făcu să tresară.

- De la balconul meu, de la al doilea etaj, se vede mult mai bine. Am chiar şi un telescop!

Evelyn se întoarse brusc şi privirea ei întîlni ochii căprui ai lui Michael.

- Care al doilea etaj? întrebă ea stupid.

Puţin amuzat, bărbatul arătă, cu o mişcare a capului, casa mătuşii Sulky.

- Sînt zile cînd nu mai am chef să fac tot drumul pînă la Shadows; şi, decît să iau un apartament în oraş, am preferat găzduirea mătuşii Sulky.

Evelyn deschise larg ochii.

- Dar... Nu mi-a spus nimeni nimic!

O urmă de zîmbet lumină chipul lui Michael.

- Credeau, firește, că ești la curent. Ei bine, ce spui de locul ăsta? Dacă vrei să admiri portul în toată splendoarea lui nocturnă, e încă prea devreme. Hai să-ți arăt împrejurimile, vecina mea dragă.

"Vecină? Doar atît am ajuns pentru el?" își spuse ea.

Noua situație o neliniștea. Dacă ar fi știut că Michael locuia aici, chiar dacă ocazional, n-ar fi acceptat găzduirea. E ca și cum ar fi turnat gaz peste foc. Își închipuia deja discuțiile la care avea să dea naștere!

Evelyn se simțea cuprinsă de panică. Ardea de dorința să-i spună da, să accepte astfel orice propunere a lui, oricît de indecentă, însă mîndria și circumstanțele o împiedicau.

Michael rămase surprins cînd ea murmură cîteva scuze încurcate: trebuia să se trezească devreme ca să viziteze Shadows cu George, apoi munca, oboseala...

Cu un aer gînditor, o conduse pînă la intrare.

Ajunsa în cameră, Evelyn se aruncă în pat, fără să se gîndească să-și schimbe toaleta cu aceea de noapte.

Cu ochii pe jumătate închiși, Evelyn visa. Visa la plimbarea neînfăptuită sub clar de lună, alături de Michael, la plăcerea contemplării apelor întunecate ale

portului sfîşiate de siajul barjelor. Fără să vrea, îşi imagină un sărut pe fondul unei melodii vechi.

O emoţie sfîşietoare îi strîngea inima. Să se adăpostească în braţele puternice ale lui Michael - iată suprema dorinţă!

Nu era, din păcate, nici locul şi nici momentul de a se abandona în felul acesta minunat.

Cu toate că, a locui sub acelaşi acoperiş fără să cedeze dorinţei era, cu siguranţă, o adevărată tortură.

Un ciocănit în uşă o făcu să sară din pat şi să uite toate gîndurile negre în care se înecase pînă atunci.

"Michael!", tresări Vocea şi Evelyn se repezi să deschidă uşa.

O aştepta, însă o decepţie. În prag, cu o mînă sprijinită de tocul uşii şi în cealaltă cu un pahar de scotch, stătea zîmbitor George.

Evelyn dădu un pas înapoi, cuprinsă de o uşoară panică.

- Pot să intru? făcu el dulceag.

- Crezi că asta e o oră potrivită pentru vizite? spuse ea în loc de răspuns, mai mult ca să-şi ascundă reacţia.

I se părea că e o fetiţă surprinsă de fratele mai mare în timp ce se admira în oglindă cu fustiţa ridicată mai mult decît permitea ruşinea.

- Nu ştiu dacă e chiar o vizită, şopti George. Eu o consider mai mult o întîlnire de taină.

- Nu pricep..., făcu ea încurcată.

"Că doar n-o să încerce să...", îi fulgeră prin minte.

- Dacă imi dai voie să intru, ai să înțelegi.

- Bine. Intră, dar să fii băiat cuminte.

Reacția din privirile lui o rușină într-o clipă. Se vedea clar că intențiile lui George erau departe de cele pe care, încă sub impresia reveriei de mai devreme, le bănuise Evelyn.

- Mai cuminte decît îți închipui, înțepă bărbatul și trecu pe lîngă ea cu un aer superior.

Abia atunci Evelyn își dădu seama că singura lumină din încăpere era cea a lunii. Se grăbi să aprindă o veioză și se indreptă către fereastra coborînd pînă la o palmă de podea.

- Te-ai întîlnit cu Michael? întrebă el într-o doară, așezîndu-se confortabil într-un fotoliu.

- M-am întîlnit. Dar dacă aș fi știut că locuiește și el aici...

- N-ai mai fi acceptat să te muți la mătușa Sulky, nu?

- Cam așa ceva.

- Spune-mi, acum că sîntem singuri și nu ne aude nimeni, care sînt relațiile tale cu vărul meu?

Evelyn avu o reacție violentă. Se răsuci cu privirea aprinsă către George și șuiera:

- Asta nu te priveste nici o clipă.

Fără să fie şocat de ieşirea ei, bărbatul zîmbi cu subînţeles şi sorbi din pahar.

- Fireşte. Nu am nici o intenţie să aflu cît de profundă e legătura voastră, ci numai care e natura ei. Uite ce-i, făcu el foindu-se în fotoliu de parcă ar fi căutat o poziţie mai comodă, Michael e un tip periculos. Nici o femeie care l-a dorit n-a avut parte de el. Şi au fost destule.

- Şi soţia ta? făcu răutăcioasă Evelyn.

- Faptul că Lilith e căsătorită cu mine nu-ţi spune nimic?

Evelyn rămase pe gînduri, însă George nu o lăsă multă vreme în starea asta.

- Dacă ai de gînd să te îndrăgosteşti de el, faci o mare greşeală. Nu numai că n-o să-l ai niciodată, dar s-ar putea să pierdem şi afacerea de la Shadows. Michael o să te bănuiască de şantaj sentimental şi o să refuze să mai lucreze cu tine.

- M-am gîndit şi eu la asta...

- Apoi, vărul ăsta drag al meu are nişte plăceri ciudate...

- Ce vrei să spui?

- Trăieşte foarte mult în trecut. Iubeşte un tablou.

"Elizabeth...", îi trecu prin minte lui Evelyn.

- Şi, dacă vrei s-o iei aşa, continuă George, iubirea asta a lui e un soi de incest. În fond, femeia pictată acolo e o străbunică de-a lui, nu?

- Cred că deviezi prea mult, făcu ea cu un gest de lehamite şi privind afară prin fereastră.

- Ţi se pare, se apără el. Vreau să-ţi subliniez că Michael e capabil de iubire doar în sînul familiei lui. Uite, de pildă, Alice...

- Ce-i cu Alice? Fireşte că o iubeşte, doar e nepoata lui, e sora ta...

- Mă rog, dacă ai să stai mai mult pe la noi, ai să vezi că Alice e mai mult decît o fetiţă nevinovată, iar Michael mai mult decît un unchi bun... Nu, nu! se grăbi el să adauge cînd Evelyn deschise gura şi trase aer în piept cu gîndul să-i arunce o replică usturătoare. Nu-l acuz de vreo relaţie nesănătoasă cu Alice. Să spunem că între ei e o dragoste platonică, o dragoste care depăşeşte afecţiunea familială fără să ajungă o legătură intimă.

Evelyn era dezarmată. Prea complicate relaţiile familiei ăsteia.

- Încă o dată îţi spun, Michael nu e capabil să iubească dincolo de pragul familiei. În schimb, poate urî. Am venit aici doar să te pun în gardă. În fond, e şi interesul meu în joc...

Evelyn se desprinse de la fereastră şi făcu un pas nesigur către bărbatul care se ridica cu intenţia să plece.

- George...

- Da?

- Iartă-mă. Te-am judecat greşit. Nu eşti un băiat chiar atît de rău, chiar dacă unele idei de-ale tale nu mă încîntă.

- Ce să-i faci, draga mea? Nimeni nu e perfect.

- George...

Bărbatul rămase în aşteptare. Atmosfera se încărcase brusc de confidenţă.

- George, eu îl iubesc pe Michael.

- Ştiu. De aceea am venit.

- Chiar crezi sincer că nu am nici o şansă?

- Să te ajute Dumnezeu, dar eu nu cred. Mi-ar place să te am în familia mea. Poţi să iei asta ca pe un compliment.

George se îndreptă către uşă, o deschise, apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, se întoarse, o privi o clipă în ezitare, apoi şopti:

- Uneori, cînd mă gîndesc la tine, îmi pare rău că s-a născut Lilith.

Clinchetul uşii o făcu pe Evelyn să tresară imperceptibil. Noaptea asta avea ceva magic. Părea să schimbe atîtea lucruri!...

Trecu pe lîngă pat, stinse veioza şi se apropie din nou de uşa balconului. Ridică privirea către al doilea etaj al aripii vecine, acolo unde ştia că se află adăpostul vremelnic al lui Michael. Scutură apoi din cap şi se îndepărtă grăbită.

"Nu, trebuie să mi-l şterg din minte! Începind chiar cu seara asta..."

Începu să-şi descheie nasturii taiorului pe care-l îmbrăcase special pentru cină. Din reflex, se apropie de oglindă, uitînd că încăperea nu era luminată decît de razele lunii pline. Semiobscuritatea gălbuie îi dezvălui în partea cealaltă a oglinzii un chip ireal, uşor înceţoşat.

Continuă să descheie nasturii privindu-se fără încetare, golită de gînduri, pradă unei amărăciuni nedefinite. Aruncă taiorul pe fotoliul care mai păstra încă urma caldă a lui George, apoi îşi lăsă fusta să-i cadă adormită la podea.

Zări atunci cu surprindere un trup armonios, respirînd dorinţă şi voluptate. Ca şi cum n-ar fi crezut în existenţa reală a lui, începu să-l recunoască cu palma, să-i traseze din nou conturul, insistînd peste rotunjimile care promiteau fiori.

După cîteva minute în care se lăsă pradă acestei contemplări de orb, într-un colţ al minţii sclipi o amăgire de gînd. Scînteia se dovedi de ajuns ca s-o rupă din reveria erotică.

Parcă enervată de faptul că se lăsase atît de uşor în voia senzaţiilor, Evelyn se răsuci brusc pe călcîie, îşi înlătură slipul cu un gest brutal şi trase cămaşa de noapte care o aştepta de multă vreme pe o margine a patului.

Apoi, ca pentru a-şi lua un rămas bun, se apropie de fereastră să mai privească o dată spre balconul lui Michael.

În clipa următoare, făcu un gest să se întoarcă la pat cînd, în noaptea tîrzie, zări abia ghicită licărirea unei ţigări.

"Nici el nu doarme", îi şopti bucuroasă Vocea. "Du-te, spune-i şi lui ce ai avut curajul să recunoşti în faţa lui George. Spune-i că-l iubeşti!"

Evelyn făcu doi paşi către uşă, apoi se opri. În ea se ducea o luptă dureroasă. Ar fi vrut să fugă pînă în braţele lui, să facă atîtea lucruri. Raţiunea însă îi punea piedică, o certa, o blestema.

"O să pierd Shadows, poate că o să-l pierd şi pe el", strigă Evelyn în gînd.

"Preferi să trăieşti aşa, fără să ştii cu siguranţă care sînt sentimentele lui pentru tine?" o certă Vocea. "Îţi place să te amăgeşti în halul ăsta? Du-te!"

"Dar..."

"Du-te..."

Cu sentimentul unui fur pătruns noaptea într-o locuinţă din care nu plecase proprietarul, Evelyn deschise uşa şi păşi, cu tălpile goale, pe mocheta din hol. Străbătu în grabă distanţa pînă la scări, urcă lipită de perete, iscodind fără încetare în sus, apoi intră pe palierul care o lăsă să ajungă la uşa lui Michael.

Cu răsuflarea tăiată, depăşi colţul şi făcu un pas în holul îngust, cînd uşa se deschise cu un zgomot care îi păru infernal în liniştea nopţii. Înspăimîntată, Evelyn se retrase la adăpostul colţului pe care tocmai îl depăşise, într-o nişă ornamentală.

Închise ochii, îi strînse cu putere, odată cu buzele, apoi ciuli urechea la paşii care se apropiau. Din locul în care se ascunsese, reuşi să zărească o siluetă fină, într-o cămaşă de noapte roz.

"Alice!", îşi spuse ea îngrozită. "George avea dreptate! Sau poate... nici el nu ştie cît de adîncă e legătura lor..."

Din nou simţi acea strîngere de inimă care îi semnală gelozia. Da, era geloasă. Dacă dragostea ei era imposibilă, legătura pe care o bănuia între Michael şi Alice era strigătoare la cer.

Rămase un minut nemişcată, din teamă să nu fie observată şi din dorinţa de a-şi consuma nervii.

Cînd ieşi din ascunzătoare, făcu gestul să coboare treptele şi să se întoarcă în dormitor. Însă în clipa următoare se opri. Venise pînă aici ca să afle ceva şi iată că acum pleca încărcată de o nedumerire în plus. Nu numai că nu ştia dacă Michael ar fi fost în stare să o iubească; acum se întreba dacă nu cumva iubirea lui se consuma asupra lui Alice.

Chinul ăsta îi dădea forţe şi curaj. Se apropie de uşă şi bătu încetişor.

-Intră, Alice! se auzi vocea îndepărtată a bărbatului, venind probabil tocmai de pe balcon.

Evelyn intră și închise ușa înapoia ei. Cu spatele, pipăi broasca și găsi mînerul mic cu care putea încuia. Îl răsuci hotărîtă și păși fără zgomot spre balcon.

Michael stătea sprijinit de balustradă și fuma, neatent la silueta care se apropia din spate.

"Crede că sînt Alice", își spuse Evelyn. "Fie, am să joc rolul pînă la capăt, să vedem pînă unde merge".

Cînd ajunse la un pas de el, Evelyn întinse mîinile și îl mîngîie tandru pe ceafă.

Cu un gest de surpriză neplăcută, Michael se răsuci brusc și o prinse de încheieturi.

- Alice! Ce faci?!

În clipa următoare, bărbatul își realiza greșeala.

- Eve... Tu aici? ...

Evelyn dădu un pas înapoi, cuprinsă de un sentiment amestecat în care rușinea ocupa locul cel mai mărunt.

- Michael... Trebuia să vin... Trebuia să știu...

- Ce?

- Dacă... Dacă...

Evelyn se răsuci brusc și porni în fugă spre ușă. Cînd mai avea un pas și întinsese deja mîna spre încuietoare, o mînă fermă i se înfășură pe talie. Rămase nemișcată, lipită cu spatele de trupul fierbinte al bărbatului.

- Eve..., îi şopti el la ureche. Ce te-a apucat?

Se desprinse încet din îmbrăţişare, se întoarse, făcu un pas înapoi şi se lipi cu spatele de uşă.

- Poate că e din pricina lunii pline, bîigui ea. Am auzit că nopţile astea sînt prielnice nebuniei.

- Vino, făcu el luînd-o de mînă. Aşează-te şi spune-mi tot.

Evelyn îl urmă docilă şi se aşeză pe marginea patului, cu ochii în pămînt.

- Michael, ce înseamnă Alice pentru tine?

Bărbatul pufni amuzat.

- Ai văzut-o ieşind de la mine şi ai şi tras concluzii pripite.

- Mă rog, făcu ea jucîndu-se cu degetele de la picioare în covorul moale. Concluzii am tras. Nu ştiu însă cît sînt ele de pripite...

- Alice îmi este dragă. Dar e nepoata mea, pentru numele lui Dumnezeu. În seara asta era foarte abătută şi i-am mai ridicat moralul. Ştii, şi-a părăsit vechiul prieten...

- Mi-a spus după cină, în grădină...

- Alungă-ţi din minte prostiile, adăuga el cu aerul că voia să termine discuţia asta. Sînt convins că nu despre asta ai venit să vorbim.

- Aşa este.

- Haide, draga mea, şopti el, mîngîind-o uşor pe spate. Nu mă face să trag cuvintele cu cleştele de la tine.

Mîngîierea lui, tonul şoptit - toate astea o făcură pe Evelyn să prindă un dram de curaj. Ridică privirea şi întoarse faţa către el.

- Michael, spune-mi ce simţi pentru mine!...

Bărbatul zîmbi tandru şi o sărută scurt pe buze.

- Asta simt, răspunse el imediat.

Şi, după ce îşi repetă sărutul, de aceasta dată pe umărul pe jumătate dezgolit:

- şi asta simt...

Evelyn, tulburată şi ameţită de fiorii pe care buzele lui îi stîrnea în carne, îşi împleti degetele în părul argintat şi mai mult de lumina lunii şi alunecă în genunchi lîngă pat. Acum, răsuflările lor se amestecau într-un sărut lung, însetat.

Fără nici o vorbă, Michael desfăcu şnurul cămăşuţei de noapte, lărgind astfel gulerul pe care îl trase uşurel peste umeri.

Degetele ei căutară febril încuietorile veşmintelor bărbăteşti care o despărţeau de atingerea atît de dorită a pielii cu miros de tutun şi, pe măsură ce le găseau, le îndepărtau furioase.

Cămaşa de noapte deveni un aşternut preţios din care răsărea, ca un opal într-o casetă de bijuterii, trupul gol îngenunchiat al femeii.

Mîngîierile lor, prelungite pînă tîrziu, obosiră. Atunci îşi făcu loc furia sîngelui şi, înlănţuiţi, se răsturnară pe covor, martor discret şi culcuş îngăduitor.

În port, tăind apele calde, pătrundea un vas de pescari.

Capitolul sase

Dimineaţă, Evelyn scăpase de toate gîndurile negre. Se întorsese în cameră la prima licărire străină nopţii, tremurînd, obosită şi îmbătată. Două ceasuri de somn se dovediră suficiente pentru a şterge şi ultimele urme ale nebuniei. Debordînd de energie, îmbrăcă fluierînd o cămaşă în carouri, un pantalon mulat pe picior şi îşi trase cizmele înalte pe care le împrumutase de la Alice cea pe care o bănuise pe nedrept, apoi îşi aranjă machiajul cu grija minuţioasă a celui care vrea să

ascundă ceva. Se făcuse frumoasă pentru Michael, dar eforturile ei se dovediră în zadar. Nici urmă de iubitul ei cînd intră în salonul însorit unde Sulky, radioasă, trona la capătul mesei.

- Bună dimineaţa, draga mea, făcu înveselită bătrîna.

- Bună dimineaţa, doamnă.

- Evelyn, rosti ea tărăgănat, ca o dojană. Nu mă fă să mă simt mai bătrînă decît sînt. Pentru tine sînt doar Sulky. Bine?

- Bine, Sulky, am să ţin minte!

- Uite, aş vrea să ţi-l prezint pe cavalerul meu, rîse mătuşa arătînd către un bărbat intrat bine în ultima vîrstă. El e judecătorul Samuel Clemens. Samuel, ea e încîntătoarea domnişoară de care ţi-am vorbit, Evelyn.

Cu părul alb ca zăpada, mustaţa argintată şi ochii de un albastru intens, personajul inspira demnitate. Cu o voce melodioasă, îi prezentă foarte curtenitor omagiile lui fără să pară nici o clipă fals. Era evident că judecătorul Clemens punea suflet în interesele mătuşii Sulky, şi sentimentele pentru ea i se ghiceau pe figură.

În sfîrşit, apăru şi Alice. Cuminte, se strecură la locul ei şi Patsy, ca şi cum nu ar fi aşteptat decît semnalul acesta, le servi micul dejun încheiat cu o cafea. Nimeni nu suflă un cuvînt despre Michael. Evelyn trase concluzia că trebuia să fi plecat de dimineaţă.

"Poate că nu am să-l văd chiar atît de des pe cît sperasem", gîndi Evelyn deceptionată.

Cîteva minute mai tîrziu, un pas bărbatesc o făcu să tresară, dar nu era decît George. Venea să-si bea cafeaua înainte să plece către Shadows. Foarte elegant, într-un costum englezesc, părea destins, mulţumit.

Aşezată în mijlocul familiei Adams, Evelyn le asculta discuţiile, o observa pe Alice care moţăia peste farfurie şi visa la ceva. Să devină parte a familiei Adams, să prindă rădăcini în trecutul lor... să aparţină lui Michael! La aceasta idee, Evelyn tresări. Trebuia s-o recunoască, măcar faţă de ea: era îndrăgostită nebuneşte de Michael.

- Ce se întîmplă cu tine, Evelyn? Esti foarte tăcută în dimineaţa asta. Sper că nu te-ai răzgîndit şi că îţi continui proiectele! exclamă George.

- Fireşte, sînt gata.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se ridică de la masă, apoi îşi ceru politicos permisiunea să-i părăsească. Nu era înnebunită să se apuce de treabă, nu după cele petrecute în noaptea trecută; însă, cu cît se termina mai repede această afacere, cu atît afla mai repede la ce se putea aştepta - sau nu - de la Michael.

- Perfect, Evelyn. Ne întîlnim în grădină? făcu George cu un zîmbet generos.

Un sfert de oră mai tîrziu, regăsi coroanele umbroase ale stejarilor care punctau drumul către Shadows, mirosul arbuştilor şi... un strop de nostalgie.

"Oricum, nu am să-l văd astăzi pe Michael", îşi spuse ea privind fix la Porche-ul negru al lui George care îi deschidea calea. "A fost nevoit, fără îndoială, să rezolve nişte afaceri urgente. De altfel, e foarte bine aşa. Mai bine să lucrez singură cu George; in felul ăsta pot să discut liniştită despre proiect."

Totuşi, abia ajunşi în faţa clădirii celei vechi, Evelyn zări Jaguarul cenuşiu parcat alături de un Alfa Romeo galben.

- Mă întreb ce face Lilith aici, exclamă George atunci cînd veni să-i deschidă portiera.

Apoi ridică din umeri.

- Ce întrebare mai pun şi eu! A venit să scoată la plimbare caii cumnatului ei preferat. Cît altruism, nu-i aşa?

Discretă, Evelyn se abţinu de la orice comentariu; totuşi, dezinvoltura şi ironia lui George o surprindeau. Cum putea să admită atît de uşor atitudinea ciudată a soţiei lui faţă de Michael?

Ca şi cum ar fi făcut-o dinadins, Lilith şi Michael se întoarseră la grajdul cailor în momentul în care Evelyn şi George încălecau.

Evelyn observă cu un strop de invidie eleganţa femeii. Roşcata cu forme superbe alesese, în dimineaţa

aceea, o pereche de jeans strîmţi şi un pulover galben. Alegere foarte potrivita, pentru că Michael avea şi el o pereche de jeans şi un pulover de caşmir cu guler rulat. Pe scurt, amîndoi formau un cuplu superb, şi Evelyn păli de gelozie.

Foarte destinsă, roşcata se apropie, prinse de frîu calul soţului ei şi se alintă:

- Bună, scumpule!

Cuvinte de tandreţe pe care le punctă cu un sărut uşor pe obraz înainte să se întoarcă spre Evelyn şi să-i arunce pe un ton de gheaţă:

- Domnişoară Lawford! E ca un făcut! Vrem, nu vrem, ne tot întîlnim.

- Bună dimineaţa, doamnă Ashe, replică Evelyn fără să pară mişcată de lipsa de politeţe a rivalei.

Foarte demnă, îl salută cu o aplecare a capului pe Michael fără să se arate prea caldă. El se fîstîci, încurcat la culme.

- Bună dimineaţa. Scuză-mă, trebuie să scot caii...

Evident, părea jenat că fusese surprins în compania lui Lilith.

"Dimineţile tale cu Lilith! Ce importanţă au pentru mine?" gîndi Evelyn agasată.

Proasta dispoziţie puse stăpînire pe ea. În acele clipe nu mai era atît de convinsă de sentimentele lui pe cît fusese cu o seară în urmă.

Se întoarse mîndră, îndemnă calul şi se îndepărtă, însă avu vreme să vadă cu colţul ochiului cum Michael o însoţea pe Lilith către maşină.

Stăpînită de un impuls mult prea puternic pentru ea, Evelyn închise ochii şi se rugă Vocii: "Fă ceva să nu mă mai gîndesc!"

Dorinţă copilărească şi inutilă. În sfîrşit, nu întratît de inutilă, pentru că farmecul proprietăţii Shadows reuşi pînă la urmă să o liniştească. Preţ de încă un ceas rătăci călare alături de George.

Parcul era o dezordine de stejari, pini, magnolii cu miros încîntător. Aerul parfumat vălurea greu şi leneş ca un parfum încăpăţînat. Raze cristaline curgeau peste ramurile umezi încă de lacrimile dimineţii şi desenau pe solul acoperit cu muşchi o dantelă delicată.

Spre marea ei surpriză, Evelyn descoperi în George un arhitect destul de priceput ca să-i merite respectul. În spatele măştii mondene, întrezărea un spirit pasionat, diabolic de competent şi bîntuit de un vis de putere. Îl crezuse avid după bani; acum îşi dădea seama că, în realitate, era obsedat de viitorul proprietăţii Shadows, că nu se gîndea decît la salvarea ei, fără să ia seama la vorbele care puteau să-i iasa. În felul lui, era la fel de hotărît ca şi Michael; şi tot ca şi el, era dispus să facă imposibilul ca să redea vechii clădiri splendoarea de dinainte.

Ziua trecu repede şi rezolvară o mulţime de probleme. George privi la un moment dat ceasul de la mînă, ridică o sprînceană şi se întoarse către Evelyn.

- Mi-e teamă că va trebui să te părăsesc. Sînt nevoit să mă întorc la birou. Sau, dacă vrei, te conduc pînă în oraş.

- Nu, mulţumesc, răspunse ea. Am să mai dau o raită pe aici.

Parcă împinsă de un demon misterios, se hotări, de îndată ce sunetul maşinii lui George se pierdu în depărtare, să inspecteze din nou corpul principal al clădirii. De data asta era singură şi voia să profite de asta. Avea în sfîrşit destulă linişte să cerceteze cu amănunţime conacul.

Intră în salonul cel mare cînd auzi scîrţîitul treptelor de la intrare.

- O, credeam că ai plecat.

Abia rosti cuvintele că îşi şi muşcă buzele. Replica ei suna ca o dovadă că se gîndise tot timpul la el.

Michael, totuşi, nu păru surprins. Surîdea, calm. Îi dispăruse îmbufnarea de dimineaţă.

- Mă gîndeam că ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti pînă la vechea biserică Adams; firește, dacă ai terminat treaba pe-aici. Am să profit să-ţi spun povestea lui Elizabeth şi, la întoarcere, am să-ţi pot arăta portretul

ei... Hai, spune da! E cea mai bună ocazie să facem o plimbare călare.

Evelyn ezita. Oare îşi bătea joc de ea? Cuvintele lui îi aminteau de o replică îngrozitoare rostită de el cu cîtva timp înainte, în cimitirul aceleiaşi biserici.

Supus tăcerii ei, Michael nu se putu împiedica să nu remarce:

- Cît entuziasm!

Se înşela, pentru că, pînă la urmă, Evelyn nu reuşi să reziste tentaţiei.

- De ce rîzi de un om cufundat în gînduri? De altfel, am chef să te însoţesc.

Accentuă fiecare cuvînt. Timiditatea, pudoarea, îndoiala nu mai contau. Evelyn nu mai avea decît o dorinţă: să profite de momentele acelea, de sfîrşitul cald de amiază lîngă Michael. El îi înţelese gîndurile, pentru că dezvălui un surîs tandru, apoi, hotărît, o conduse pînă la peronul unde îi aşteptau doi cai.

"S-a gîndit, deci, la toate!" îşi spuse ea, încîntată pe undeva, în timp ce bărbatul o ajuta să încalece.

Îl observă în timp ce încăleca la rîndul lui cu graţia celui obişnuit cu astfel de lucruri. Emana dinspre el fericire şi ochii lui lăsau să se întrevadă mii de promisiuni, ca şi cum ar fi renunţat brusc la prudenţă.

- Hai! Treci înainte, Evelyn. Pe alee, apoi la dreapta după grilaj, asta în caz că ai uitat drumul.

Imediat, Evelyn îndemnă hotărîtă calul şi plecă la pas grăbit, cu părul răvăşit de vîntul răcoros. Cuprinsă de un sentiment plăcut, ceva între bucurie şi fericire, se abandonă frumuseţii peisajului, maiestăţii arborilor bătrîni; se lăsă încîntată de cîntecul păsărilor, de sunetul cristalin al copitelor peste pietrele rătăcite. Cî-teva minute mai tîrziu, ajunseră la marginea cimitirului cu gardul cotropit de viţă sălbatică. Coborîră din şea şi legară caii de acelaşi arbust înainte să ajungă la biserica pe jumătate în ruină şi cuprinsă de pace. O emoţie intensă puse stăpînire brusc pe Evelyn. Îşi dădea seama de timpul imens din spatele acelor locuri, de greutatea trecutului; realiza cu putere cît de fragilă părea viaţa unui om în faţa istoriei unei întregi familii. O istorie pe care ea, fără să intenţioneze asta, încercă să o distrugă. Acolo, sub cîţiva metri sub pămînt, se ancorau pentru totdeauna vestigiile unei poveşti unice şi întreţesute cu dragoste, sfîşieri, amintiri... Michael trebui să-i fi înţeles emoţia, pentru că o luă de mînă şi o conduse către o bancă de piatră din apropiere.

- Vino. Să profităm de ultimele raze de soare.

În vreme ce Evelyn se aşeza, el se sprijini leneş de trunchiul unui copac şi îşi aprinse o ţigară.

- Spuneai că ai o poveste pentru mine, spuse ea cu jumătate de glas.

- Am. Dacă ai răbdare...

- Să spunem că pentru azi am terminat treaba. Aşa că am tot timpul.

- Fie, oftă el şi îşi sprijini o talpă de trunchiul de care se sprijinise. Hai să începem cu începutul.

Evelyn se aşează mai bine şi bătu uşurel cu palma locul rămas lîngă ea pe bancă. Michael se desprinse din locul unde stătuse pînă atunci şi se aşeză, docil, nu înainte de a-i lua, protector, o mînă. Gestul lui nu mai părea acum deplasat, cum ar fi fost cu numai un ceas înainte. Erau acum doar nişte copii care îşi împărtăşeau cea mai minunată poveste auzită vreodată.

- Deşi Aynsley avea cu vreo douăzeci de ani mai mult ca Elizabeth, începu Michael pe un ton cald, căsătoria lor a fost din dragoste. Se întîlniseră la Londra pe cînd Aynsley trăsese acolo cu nişte afaceri.

- Şi cele cîteva zile cît zici că a stat Aynsley acolo au fost suficiente? nu se putu abţine Evelyn să nu-l întrerupă.

- A, firește, s-au respectat convenienţele, cei doi şi-au promis să schimbe cîteva scrisori şi, un an mai tîrziu, Elizabeth a sosit la Tacoma cu toate bagajele, cu toată zesterea în care se aflau şi o mare parte dintre antichităţile aparţinînd familiei ei. Ştii, tot atunci a adus şi covorul splendid de care vorbeam ieri. Aynsley, nebun de nerăbdare, s-a grăbit să se căsătorească cu logodnica lui. Dacă e să ne luăm după jurnalul lui Elizabeth, primii ani ai lor au fost fericiţi. Au avut un

copil, pe William, au pierdut încă doi la vîrstă fragedă, dar au trăit destul de fericiţi, pînă cînd s-a descoperit aurul din Alaska.

- Şi atunci?

- În perioada aceea, Aynsley a trebuit să plece de multe ori din Shadows. Din pricina asta şi relaţia lor a început să se strice, dar faptul cel mai important... Ai auzit de Mike Grames?

- Unul din şefii minelor?

- El e. Aynsley, care avea vreo cincizeci de ani la vremea aceea, era un om de afaceri extraordinar. Pe de o parte, îl cunoştea pe Mike de multă vreme şi, împreună, cei doi au făcut lucruri mari. Aynsley, pe de altă parte, suferea de o gelozie bolnavă, poate şi datorită diferenţei de vîrstă sau frumuseţii lui Elizabeth. Oricum, supraveghea cu străşnicie pe oricine se apropia de ea. Într-o zi, Mike a căzut într-o ambuscadă pe cînd transporta nişte aur de la minele lui şi abia a avut vreme să se adăpostească la Shadows. Cel puţin, aşa se spune.

- Nu eşti sigur?

- Nu. Jurnalul lui Elizabeth din perioada asta nu s-a păstrat. Doar dacă n-a renunţat să scrie în perioada aceea tulbure. Cei care se mai pricep la istoria locurilor pun mîna în foc că Mike Grames s-ar fi adăpostit în conacul ăsta vreo două săptămîni. Gurile rele spun că Elizabeth ar fi acceptat să adăpostească rămăşiţele

caravanei numai din pricina lui Mike, ca să-l salveze, să-l facă scăpat.

Evelyn deschise larg ochii.

- Ce? Aynsley era gelos pentru că îl bănuia pe Mike că avusese cu Elizabeth o legătură în absenţa lui?

- Odată întors din călătoria aceea, a început să se poarte altfel. De fapt, era obsedat de ghinionul lui şi de trădarea soţiei. Eu o cred nevinovată, dar ai să vezi şi tu, dacă ai să-i citeşti jurnalul, că neînţelegerile au continuat pînă la moartea lui Aynsley.

- Ce păcat! Aşa un eşec! Se iubeau atît, exclamă Evelyn.

Michael ridică din umeri.

- Orice ar fi, Elizabeth a salvat Shadows.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, Michael se ridică şi o îndemnă uşurel pe Evelyn să se ridice şi ea.

- E îngropată aici, ştii? Te-ar deranja un mic pelerinaj?

Mînă în mînă, contemplară piatra albă austeră acoperită de muşchi, piatra care pecetluia destinul lui Elizabeth Adams, apoi, împreună, se întoarseră la cai.

Ajunseră înapoi la conac fără să simtă nevoia rostirii vreunui cuvînt.

- Acum, hai să-ţi arăt portretul, spuse Michael de cum ieşi pe uşa grajdului.

Evelyn se lăsă condusă, ca o fetiţă de către unchiul bătrîn, pînă în moara veche.

Cînd atinse ultimele trepte ale scării în spirală, zări tabloul agăţat deasupra patului lui Michael.

- Hai, înaintează, făcu el.

Fascinată, Evelyn se opri. Tînăra cu ochi cenuşii care stătea imperturbabilă în faţa ei îi semăna ca o soră geamană. Deşi anii îşi lăsaseră o tristă amprentă peste pictură, nu reuşiseră să denatureze nuanţele părului cu bucle suple, nici carnaţia fragilă de un roziu delicat. Doar nasul era puţin altfel, ceva mai acvilin.

- Aveai dreptate! Asemănarea este frapantă, exclamă Evelyn.

Preţ de o clipă, Michael o contemplă fără să răspundă. În ochii lui strălucea flacăra pasiunii. Aerul părea să se fi încărcat de o ciudată stare de tensiune.

În sfîrşit, cu voce gravă, Michael declară:

- Nu. Tocmai am înţeles că nu eşti o fantomă a secolelor trecute. Nu, Evelyn, tabloul acela nu te reprezintă. Elizabeth rămîne ea însăşi, însă tu eşti unică.

Pierdută de emoţie, Evelyn nu găsi nici un răspuns, dar Michael o salvă. Făcu un pas către ea, apoi altul, altul... îi lua mîinile în ale lui.

- Să nu crezi că am uitat ce s-a petrecut între noi. Totul în situatia de faţă ne este defavorabil. Poate că ar fi preferabil să nu cedăm tentaţiei. Totuşi, ideile astea nobile mă cam depăşesc acum.

Ea îl privea, aşteptînd să ajungă la o concluzie. Trebuia să fie ceva cu adevărat important de vreme ce ocolea atît. Înainte însă să găsească singură răspunsul la nedumerirea ei, Michael i-o luă înainte.

- Evelyn, te doresc mai mult ca orice. Nu mă refuza.

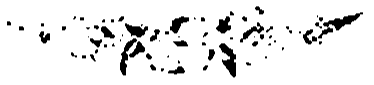

Capitolul sapte

- Michael Adams! Încă n-ai aflat cît de mult te doresc şi eu?

În timp ce vorbea, îşi înnodă braţele împrejurul gîtului lui. Michael puse stăpînire peste buzele ei cu o ploaie de sărutări nebune mustind de pasiune.

Ghemuită la pieptul lui puternic, ameţită de mirosul lui delicat în care se amesteca aroma tutunului cu izul de parfum, Evelyn îşi pierdu minţile.

Cu cîtă emoţie ghicea desenul acelui corp atît de iubit! Pentru o clipă, îşi aminti de o oglindă lucind sub razele lunii pline, îşi aminti de un trup gol de femeie, acelaşi cu cel pe care Michael îl mîngîia acum, stîrnind furtuni de voluptate.

Michael repeta cu mai multă pricepere acele gesturi, îi dezmierda sînii speriaţi şi coapsele. Degetele ei repetau şi ele alte gesturi, făcute pentru prima dată cu o seară în urmă, îi desfăceau cămaşa pentru a-i simţi mai bine pielea fierbinte şi netedă.

Cu o voce răguşită şi răvăşită, el şopti:

- Dumnezeule! Cît de mult te doresc, Evelyn! De zile întregi nu pot dormi, munci... nu mă mai gîndesc decît la tine...

- Ştiu, murmură ea. Ştiu...

- Evelyn...

Degetele lui, nerăbdătoare, se încrîncenau peste nasturii încăpăţînaţi. Cămăşuţa fină zbură prin încăpere, un fluture plin de promisiuni.

- Vreau să te privesc, vreau să te acopăr cu sărutări... scumpa mea...

Ochii îi alergau acum peste pieptul ei dezvelit.

- Ce frumoasă eşti! îi susură la ureche.

Abia atunci o ridică în braţe şi o aşeză în culcuşul patului cu o atenţie infinită, ca pe o comoară nepreţuită. O mai admiră o secundă, se încîntă de fragilitatea ei, apoi palmele puternice îi alunecară peste

pantalonii ei, înainte să-i scoată cizmele care îi ţineau prizoniere picioarele.

Apoi se întinse alături de Evelyn care fremăta de nerăbdare şi puse stăpînire pe sînii ei întăriţi, plini ca fructele de primăvară. Gura lui se închise peste carnea mătăsoasă, mîngîiere expertă aprinzînd un foc sublim. Evelyn, în pragul leşinului, gemu, imploră:

- Michael, Michael, lipeşte-te de mine!

El nu o asculta. Buzele îi vagabondau peste trupul femeii, desenau arabescuri fabuloase peste pulpele docile, peste pîntecul neted şi fierbinte ca un deşert, în căutarea izvorului.

Evelyn, surprinsă, minunată, se lăsă în ghearele voluptăţii. Plutea într-un univers în care doar plăcerea avea dreptul să existe.

Ameţită, tînăra descoperi în acele clipe o dimensiune nouă, o legătură cu infinitul, un drum către adevăr.

"Îi aparţin cu totul - şi asta e minunat", îşi repeta ea, cu inima strînsă de fericire.

Focuri de artificii... stele căzătoare... Evelyn se lăsă să cadă într-un vîrtej de senzaţii nebune. Gemu, se încordă sub el, strigă, bolborosi cuvinte de neînţeles.

Nu mai putea aştepta. Sîngele îi fierbea în vine, înaintea ei se deschideau vaste teritorii neexplorate... Deja, ea se aruncase...

Cîteva clipe mai tîrziu, Michael o ajunse din urmă şi, împreună, se zguduiră sub lovitura plăcerii fulgerătoare.

Bulversată, Evelyn se agăţă de umerii lui largi şi îşi înnodă picioarele în jurul taliei lui. îl strînse din toate puterile pentru a prelungi vraja unirii lor, comuniunea delicioasă care îi făcea o singură fiinţă.

Înăuntrul ei, cuvinte de dragoste se năpusteau: Michael, Michael, te iubesc, te iubesc atît de mult...

Mai tîrziu, amestecaţi tandru unul cu celălalt, reveniră încet către realitate. O dulce oboseală îi ameţea. Michael trase atunci pătura peste cele două trupuri fericite, o prinse pe Evelyn în braţe, apoi murmură:

- Rămîi cu mine, Evelyn. Să dormim împreună la Shadows în noaptea asta.

În loc de răspuns, tînăra se strînse mai tare lîngă el. Vreme de o clipă se gîndi la George, la Alice, la mătuşa Sulky.

"Au să afle!"

"Şi ce! Nu contează", îi răspunse Vocea înainte să se prăbuşească în somnul fără vise.

Cînd se treziră, umbre lungi pătau podeaua, ultima răsuflare a unei zile sfîrşite. Dormiseră aproape două ore.

- Bună, prietene, făcu Evelyn.

Vocea ei - un cîntec, dulce ca o mîngîiere; fericirea ei - lumină în ochii cenuşii.

- Încă nu-mi vine să cred! Îmi aparţii cu adevărat, Evelyn!

Michael părea fericit ca un adolescent.

"Da, îţi aparţin, Michael. Te iubesc cu tot sufletul, deşi n-am să ţi-o spun. Încă n-a venit timpul", gîndi ea.

- Tu eşti cel care îmi aparţine, Michael Adams.

În faţa acestei mici răutăţi, Michael găsi o replică imediată. Cu o mişcare rapidă, se răsuci şi se întinse peste Evelyn cu toată greutatea. Apoi, fals autoritar, aruncă:

- Domnişoară Lawford... Cine aparţine cui? Vrei să mai discutăm problema asta?

Evelyn pufni în rîs. Dumnezeule! Cît îi mai plăcea Michael! Descoperea la el atîtea faţete fermecătoare! Murea de dorinţa de a-l cunoaşte mai bine pe acest moştenitor al tradiţiilor, demn aristocrat romantic.

- Nu, domnule Adams! Aveţi dreptate, dar eu îmi menţin părerea.

Se iubiră, de această dată cu rîsete şi complicitate tandră, se rostogoliră în aşternuturile răcoroase şi Michael o făcu din nou să-şi uite de sine.

În liniştea care urmă zbaterilor lor, Evelyn se surprinse visînd la viitor. Avea chef de eternitate, dar nici despre asta nu-i suflă vreo vorbă lui Michael.

"La ce bun?" recunoscu ea Vocii care părea s-o urmărească din umbră cu un aer dojenitor. "E prea devreme. Mulţumeşte-te cu planurile imediate".

Din fericire, Michael puse căpat acestor gînduri. Ca o felină, se întinse leneş şi declară:

- Cred că e vremea să ne ridicăm. Nu ştiu ce gîndeşti, draga mea, dar eu mor de foame. Ce zici de un duş? Apoi am să te las să guşti din bucătăria mea.

Duşul de care pomenise Michael se dovedi o mică nebunie. Ca doi copii, reinventară regulile unui joc destinat doar lor, fericiţi să-l joace sub jetul de apa caldă, şi rîseră mult, descoperiră plăceri noi. Apoi, înlănţuiţi tandru, îşi oferiră ploii binefăcătoare trupurile obosite.

Petrecură momente fabuloase pe care Evelyn şi le dori din nou şi din nou, tot mai puternice.

- Ar fi mai bine să ne uscăm, altfel risc să uit de orice pudoare! făcu ea cu o izbucnire de veselie.

- Draga mea! Dorinţa ta mă miră. Eşti atît de femeie, atît de pasională...

Traseră peste ei un prosop uriaş de baie unde se ascunseră, încă împreună, ca şi cum n-ar fi suportat să fie separaţi nici o clipă.

Schimbară zeci de săruturi, comori de tandreţe, apoi Michael o înveli într-un halat maroniu şi îi înnodă chiar el cordonul în jurul taliei fine.

- Inutil să ne dăm la tot felul de maniere, nu-i aşa, de vreme ce ai să petreci noaptea aici, făcu el pe un ton glumeţ.

Mingea roşie a soarelui tremura dezechilibrată pe crestele orizontului cînd coborîră scara îngustă. Seara promitea să fie răcoroasă. Michael se desprinse din îmbrăţişarea prelungită să aprindă focul în şemineul uriaş de piatră. Îşi continuă drumul pînă în bucătărie, cu gîndul să pregătească cina. În mai puţin timp decît s-ar fi aşteptat Evelyn, se şi întorsese ţinînd în mîini un bol uriaş cu salată de mandarine.

Abia la prima înghiţitură Evelyn îşi dădu seama cît de foame îi era. Urmă o luptă străpunsă de rîsete şi chicoteli pe teritoriul mandarinelor zemoase. În sfîrşit, victorioasă, ferindu-se cu cotul de atacul inamic, Evelyn înfulecă şi ultima felie în promisiunile de răzbunare ale lui Michael. Drept mulţumire, ca un premiu de consolare, aruncă superioară către învinsul ei drag:

- Eşti un bucatar incredibil!

- Pentru un celibatar?

- Ei bine, da.

- De fapt, profit de multe ori de talentele lui Patsy atunci cînd stau în oraş; deşi, prin locurile astea e

plin de restaurante. Îmi place, totuşi, să mă murdăresc pe mîini în felul ăsta. Gîndeşte-te, am 38 de ani şi eram cît pe ce să mă căsătoresc...

- Cu Lilith!

Evelyn îşi muşcă buzele, dar era prea tîrziu. Intrigat, Michael o privi îngîndurat.

- Mă întrebam eu dacă nu ţi-a spus George. De fapt, ce ţi-a spus, exact?

- Că după cîte ştie el, n-ai propus căsătoria decît unei singure femei. Şi aceea îi aparţine acum.

- Nu e chiar aşa. Lilith e foarte seducătoare şi am fost foarte legaţi, asta cu ani în urmă. I-am propus să ne căsătorim dar, atunci cînd George a intrat în viaţa ei, eu am dispărut.

Cînd termină, se răsuci pe călcîie şi Evelyn înţelese că nu mai avea să vorbească despre asta. În ciuda curiozităţii care o devora, nu insistă şi îl urmă pe Michael în bucătărie.

O remarcă aparent fără importanţă îi rămăsese, totuşi, în minte. Michael recunoscuse că Lilith era seducătoare. Preţ de o clipă, întîrzie cu gîndul asupra implicaţiilor acestui cuvînt, cîntărindu-l pe fiecare parte cu îndoială.

"Hei, întoarce-te pe pămînt!" o certă Vocea. "La dracu'! Michael nu-i orb, orice-ai spune! Cum să te superi pe adevăr? Doar ai recunoscut şi tu că Lilith e aşa după cum spune Michael..."

Seara întîrziase mult cînd reuşiră să se aşeze fără griji pe canapeaua de culoarea fildeşului, în faţa şemineului unde pocnea înceţişor focul.

- Michael, spune-mi, în timpul revoltelor de la mină, Shadows nu a fost ameninţat cu incendiul? Am văzut că, ceva mai la vale, pe proprietatea Middleton, nu au mai rămas decît nişte dependinţe. Ce s-a întîmplat? A existat o a doua Elizabeth?

El avu un surîs fermecător. Atît de fermecător încît Evelyn uită pe dată incidentul cu Lilith.

- Nu. Pe vremea aceea, spiritul bun al conacului era Alisha - soţia lui Brandon Adams. Ca şi Elizabeth, se afla singură in casă pe cînd a început scandalul. Alisha nu şi-a pierdut sîngele rece şi a trimis un servitor în faţa revoltaţilor, cu un drapel. Nu a trebuit să spună decît două cuvinte şi toată proprietatea a fost ocolită la distanţă de o milă.

- Adică?

- Febră galbenă!

Evelyn îşi reţinu un surîs.

"Conacul ăsta a fost salvat de o mulţime de femei". Apoi: "Şi eu? Eu care îl iubesc pe bărbatul ăsta din tot sufletul, voi fi cea care va distruge proprietatea?"

Dimineaţă, Michael se văzu nevoit să plece foarte devreme. Trebuia să evalueze o mică proprietate aproape de Olympia. Iar Evelyn se trezi ca să pregătească micul dejun şi să profite de acele ultime clipe alături de Michael.

Înainte de a pleca, el îi ridică uşor bărbia cu degetul, într-un gest de tandreţe suverană:

- Aşteaptă-mă, Eve. Nu voi întîrzia. De altfel, nici nu ţi-ai terminat treaba aici, ştiu asta. Te-am întrerupt ieri seară.

Nu era nevoie să insiste mai mult. Privirea lui parcă poruncea. Cum ar fi putut ea rezista?

- Bine, făcu ea. Ai să mă găseşti pe aici, pe undeva, cînd te întorci.

Nu reuşi însă să lucreze. Gîndurile ei, cotropite de fericire, vagabondau dintr-o reverie în alta. Rătăci prin bîrlogul lui Michael fără să ştie unde şi de ce. Să fi fost mînată de curiozitate? De dorinţa de a pătrunde în intimitatea lui Michael pentru a-l cunoaşte mai bine? Nu avea nici cea mai mică idee.

Un obiect îi reţinu brusc atenţia. Era un mic cufăr de lemn de trandafir, aşa cum fusese la modă în secolul optsprezece. Evelyn era sigură de asta. Mama ei vitregă, Dona Lawford, cumpărase una asemănătoare, cu multă vreme în urmă, pe cînd se afla la Londra.

"Da, perfect asemănătoare", îşi spuse ea. Aceeaşi mărime, acelaşi model. Să aibă oare şi acelaşi compartiment secret?

Fără să stea prea mult pe gînduri, înălţă capacul, îndepărtă cutia de dinăuntru, trecu degetele în spaţiul astfel eliberat şi împinse un panou ascuns cu măiestrie. Nici nu fu surprinsă cînd, dintr-o latură a casetei, culisă un sertaraş. Şi iată că în interior se adăpostea un carnet cu file îngălbenite şi aspect de pergament.

Bineînţeles, Evelyn se grăbi să-l extragă, grijulie, din ascunzătoarea lui. Avea în mîini jurnalul lui Elizabeth. Partea care lipsea, cea scrisă în timpul cît îl ocrotise pe Mike.

Chiar dacă ardea de nerăbdare să descifreze conţinutul manuscrisului, preferă totuşi să-l aştepte pe Michael. Petrecu deci restul dimineţii rătăcind prin parc, ascultînd păsările guralive şi murmurul vîntului prin ramuri.

Aşezată pe o piatră la marginea masivului de azalee, contempla visătoare o statuetă de îngeraş cînd auzi Jaguarul urcînd pe alee.

Cîteva minute mai tîrziu, gîfîind uşor de emoţie şi de graba cu care voia să-i împărtăşească descoperirea ei, îi povesti lui Michael totul.

- Cum?! În caseta aceea? exclamă el. Dar am umblat cu ea ani de-a rîndul!

- Mai mult ca sigur că şi Aynsley a făcut acelaşi lucru şi uite că nici el nu a găsit secretul.

- Bine, dar la vremea aceea astfel de casete erau ceva obişnuit. Cum de nu i-a trecut prin minte?

- Sînt convinsă că Elizabeth avea caseta printre lucrurile aduse de ea din Anglia, atunci cînd s-a mutat aici. Probabil caseta era un model special...

Răvăşit, Michael se lăsă condus la pas grăbit, nerăbdător să verifice spusele ei.

- Nu-mi vine să cred! Ai reuşit acolo unde eu am eşuat ani de-a rîndul. Eram convins că şi-a ţinut jurnalul chiar şi în acea perioadă! exclamă el luînd documentul în mîini.

- Haide, Michael, n-am un merit prea mare. Mama mea vitrega are replica exactă a acestei casete şi... sînt îngrozitor de curioasă.

- Şi eu!

Devoraţi de nerăbdare, se lăsara pe canapea şi începură să citeasca. Unele colţuri de pagină lipseau; pe ici, pe colo cerneala pierduse din culoare. Oricum, ansamblul rămînea lizibil şi Michael începu:

"- Pe vremuri ca astea, e primejdios să mergi în oraş, chiar şi cu vaporaşul. Dumnezeu ştie cum mă înăbuş aici, acum că Aynsley e plecat. Mi-e teamă pentru William, care îşi revine încet din laringită. Sper să nu aibă vreo complicaţie. Ce să fac? Sînt sigură că aerul bălţilor nu îi priieşte deloc. Cum să-l îngrijesc fără

medicamente, doar cu fierturile acelea oribile pe care le folosesc servitorii? Wesley Ravenal îmi spune că banditii se îndreaptă spre noi şi că au să dea foc casei dacă nu-i primesc s-o cerceteze."

Era clar că Michael căuta altceva, pentru că întoarse repede cîteva pagini înainte să declare pe un ton triumfător:

- Aici, uite, vorbeşte de Mike!

"Mike Grames a sosit astăzi la Shadows. Foarte tîrziu. Doar Bessie şi Tom l-au văzut intrînd. L-au recunoscut, firește, pentru că, în vremuri mai fericite, ne făcea deseori onoarea de a împărți masa cu noi, dar ei nu au să sufle nici o vorbă dacă nu le dau voie eu. Sigur, Mike e binevenit, cu toată primejdia pe care ne-o aduce. L-am condus în camera noastră. La nevoie, ar putea fugi pe scară din spate."

- Nici nu-i de mirare că a ascuns partea asta de jurnal. Se temea de gelozia lui Aynsley, remarcă Evelyn.

- Stai! Citeşte mai departe.

Cu voce emoţionată, Michael continuă să citească din manuscris:

"- După ce i-am pansat rănile, Mike şi-a revenit, apoi mi-a povestit ultimele grozăvii. Wesley Ravenal a spus adevărul. Tîlharii sînt aproape la uşa noastră. Mike e doar cu puţin înaintea lor. Vrea să petreacă

noaptea cu noi înainte să fugă din nou cu oamenii lui către fortul de graniță."

Fascinată, Evelyn sorbea cuvintele lui Michael. O auzea pe Elizabeth povestind. O vedea așezată lîngă fereastră, cum veghea asupra prietenului soțului ei, recitînd psalmi ca să rămînă trează, în vreme ce fidelul Tom, bătrînul servitor, făcea același lucru pentru micuțul William. Dimineață, Ravenal o anunțase printr-un mesager despre sosirea tîlharilor. Elizabeth nu avea decît o oră să-i oprească.

"- M-am hotărît să mă ascund chiar sub nasul lor. L-am îmbrăcat jerpelit pe Mike, să pară unul dintre servitorii noștri, l-am mînjit cu noroi pe mîini și pe față, ca să arate de parcă ar fi săpat toata ziua. În felul ăsta, am sperat că o să i se dea prea puțină atenție. La sfîrșit, Mike arăta mai jalnic decît ultimul porcar din zonă. Și asta era bine. Nu am avut decît o soluție. Trebuia să-i primesc cu brațele deschise, ca și cum aș fi fost de acord cu ei. I-am poruncit lui Bessie să-mi aducă parfumurile și rochia de mătase lavandă pe care soțul meu o iubește atît. Cînd au sosit bandiții, șeful lor mi-a cerut imediat să mă înfățișez lui."

Preț de o secundă, Michael se opri, apoi reluă, cuprins de focul nerăbdării:

- Elizabeth s-a folosit de tot farmecul ei, l-a invitat la masă. Ba chiar, ca să arate cîtă încredere avea în ei, a scot toată argintăria pe masă. A reușit. În

noaptea aceea, Mike a scăpat sub pretextul că merge să caute medicamente pentru William. Bineînţeles, l-a însoţit un soldat, dar nici unul, nici celălalt nu s-au mai întors.

Michael se opri şi aruncă o privire emoţionată către Evelyn.

- Îţi dai seama, Evelyn? Avem dovada nevinovăţiei lui Elizabeth şi a geloziei fără rost a lui Aynsley! Cîtă nefericire se putea scuti!

Multă vreme, Evelyn şi Michael rămaseră tăcuţi, în vreme ce gîndurile lor străbăteau peste secole. Îndemnaţi de foame, încropiră nişte tartine şi le completară cu bere, apoi îşi continuară lectura. Seara căzuse demult cînd îşi sfîrşiră călătoria în timp. Pe cînd închidea coperţile manuscrisului, Michael se întoarse către Evelyn.

- Îţi mulţumesc nespus, Evelyn. Nici nu-ţi poţi imagina cît de preţios este pentru mine documentul ăsta!

- Sînt fericită că l-am regăsit.

Preţ de o clipă, el o fixă din priviri, apoi, cu o voce surdă, făcu:

- Evelyn?

- Da, dragul meu?

- Mi-a venit o idee puţin cam nebună, ca în prima zi cînd ne-am întîlnit. Ştii, cînd te-am invitat să dansezi.

- Spune.

O flacără străluci în ochii lui Michael.

- Evelyn, am chef să ne iubim în camera care adăpostea iubirea lui Elizabeth şi a lui Aynsley. Vreau să alung ghinionul care le-a marcat destinul, după atîta fericire. Vrei să mă urmezi?

Capitolul opt

Dinaintea tăcerii lui Evelyn, Michael insistă:

- Mă urmezi, draga mea?

- Pînă la capătul lumii, Michael! Nu ştiai?

- Atunci vino, draga mea, spuse el pe un ton straniu şi tremurat.

Michael petrecu o mînă pe după mijlocul ei şi porniră agale către conac.

"Poate crede că nu înţelegi?" auzi Evelyn şoapta Vocii.

"Îl înţeleg", îi răspunse ea în gînd. " Fireşte, atitudinea lui poate să pară fără sens, nebunească. Dar ea e urmarea unui vis minunat, venit într-o altă lume. Împărtăşesc dorinţa lui de a şterge tristul trecut al lui Elizabeth şi Aynsley pentru că - uite, ăsta e un lucru curios - destinul ne-a unit de parcă am fi reîncarnarea lor!"

Cîteva clipe mai tîrziu, Michael o conducea pînă la scara somptuoasă în lemn sculptat de acaju, cu aceleaşi gesturi pe care le făcuse poate Aynsley atunci cînd îşi conducea soţia către camera nupţială.

În lumina zilei pe sfîrşite filtrată prin vitraliile grele, Michael aranjă culcuşul, apoi, încet, o dezbrăcă pe Evelyn murmurînd mii de vorbe de dragoste.

Emoţia îi punea un nod în gît. În sfîrşit, împinsă de instinct, Evelyn întinse mîna... Degetele ei se prinseră de nasturii cămăşii lui, de cureaua de piele...

Curînd, rămaseră faţă în faţă, goi, în lumina lăptoasă a lunii răsărind care le pudra trupurile cu reflexe de opal.

Ameţită ca de o băutură mult prea puternică, Evelyn se lăsă în genunchi. Cuprinsă de o nouă inspiraţie, gesturile îi veneau naturale.

Sub dezmierdările ei, Michael închise ochii, savurînd clipa. Mîna îi aluneca prin părul ei aurit şi mătăsos, degetele mîngîiau şi obligau în acelaşi timp.

- Evelyn, Evelyn, mă înnebuneşti!, murmură el.

Pierdută de fericire, Evelyn nu mai era de multă vreme conştientă. Înlănţuiţi aşa, ca pentru vecie, încarnau perfecţiunea amanţilor. Ea, fragilă şi graţioasă, el, atletic şi puternic, litere de forţă în cartea vechilor zei.

Dar Evelyn nu vedea nimic din toate astea, prizonieră de voie coapselor lui încordate, atentă la gesturile savante ale buzelor.

Cînd, în sfîrşit, el puse stăpînire pe trupul ei acolo, în încăperea luminată de amintiri, Evelyn fremăta din toată fiinţa. Niciodată, niciodată nu trecuse prin asemenea febră, nici chiar în braţele lui.

"Michael", îşi spuse ea înfierbîntată, "îmi aparţii cu totul de acum."

Încă de la prima lor privire împărtăşită, atracţia care îi aruncase unul către celălalt depăşise simpla atracţie fizică. În acea clipă, Evelyn întrezărea adevărul absolut. Înţelegea în sfîrşit că dorinţa ei cea mai dragă era să-şi unească destinul cu acela al lui Michael, să trăiască aici, la Shadows, pentru că iubea locul acesta la fel de mult ca pe Michael.

Toate astea le gîndea fără să le conştientizeze însă. Beţia plăcerii o ameţea.

Mai tîrziu, pe cînd tînăra aluneca în somn, se gîndi brusc să demisioneze.

"La ce bun să continui proiectul ăsta? Michael a cîştigat... şi eu!"

A doua zi dimineaţă, totuşi, situaţia nu-i păru chiar atît de simplă. Dacă ar fi demisionat, ce pretext ar fi avut să mai rămînă în Tacoma? Oare Michael îşi închipuia într-adevăr o relaţie de durată? În orice caz, nu-şi exprimase niciodată o asemenea intenţie.

"Haide! N-are rost să te chinui atît", îi spuse Vocea într-un sfîrşit. "E încă prea devreme să iei o hotărîre."

Cu toate astea, cu o seară în urmă petrecuseră minunat, în intimitate. Niciodată nu avea să uite timbrul vocii lui cînd declarase cu o urmă de umor că, dacă nu alungaseră fantomele, măcar le dăruiseră pacea!

Dar dacă el avea să-i ceară brusc să renunţe la acest proiect, ar fi putut ea s-o facă? Nu!

Şi Charley? Nu avea datorii faţă de el? De cinci ani, de cînd îi murise mama şi de cînd tatăl se căsătorise cu Dona şi se stabilise la Londra, Evelyn găsise în Charley God un adevărat părinte.

"Trebuie să merg pînă la capăt", puse ea capăt gîndurilor înainte să coboare, să-l sărute pe Michael şi să se întoarcă in oraş.

"Măcar atît pot face pentru Charley. Şi apoi, ce-o să gîndească Michael dacă îmi uit datoria doar ca să prind o ocazie?"

"Dacă dragostea voastră e adevărată, o sa treceţi peste greutăţi, oricare ar fi ele", încercă să o liniştească Vocea. "Apoi, proiectul... Ştiai la ce să te aştepti. Michael o să se opună categoric, o să refuze pe faţă Resorts America... şi, poate, o să-ţi ceară să rămîi alături de el."

Această dilemă o chinui toată săptămîna următoare în timp ce, în tovărăşia lui George şi a echipei lui, punea la punct planurile renovării. Munci din răsputeri şi petrecu ore lungi tot revizuind proiectul lui George, pentru că Evelyn încerca disperată să excludă conacul din viitorul complex arhitectural.

Trebui pînă la urmă să cedeze în faţa evidenţei: era imposibil. Oricît de larg i-ar fi fost sufletul, Charley nu se putea mulţumi cu jumătăţi de măsură. Resorts America urmărea întotdeauna perfecţiunea. Nu trebuia să uite că renovările de la Shadows erau menite, după cum spunea el, să dea faima finală talentului şi priceperii companiei lui.

Fără tragere de inimă, Evelyn sfîrşi prin a ajunge la o soluţie de compromis: singurul lucru pe care i-l putea oferi lui Michael în stăpînire era bîrlogul lui, moara cea veche. În plus, putea păstra o jumătate de hectar de teren doar pentru el şi accesul liber la toate zonele comune ale proprietăţii, inclusiv la grajdul cailor.

Simţea însă că acest compromis nu era suficient de mulţumitor. Prea semăna a surghiun.

"N-o să accepte niciodată", îşi spuse ea luînd o înghiţitură de cafea. "Să-şi contemple în fiecare zi paradisul pierdut!... După cîte îl cunosc, pariez că ar prefera să părăsească domeniul pentru totdeauna!"

În toată această perioadă, Evelyn nu găsi timp să-l petreacă alături de Michael. Chiar şi el avea o groază de treburi şi nu se regăseau decît tîrziu în noapte. Evitară deci să discute subiectul acela delicat.

Evelyn trăia cu impresia unei săbii suspendate de un fir de păr deasupra capetelor lor. Focul iubirii lor nu se potolise; cu toate astea, ghicea o urmă de boală dincolo de săruturile lor pasionale.

În sfîrşit, inevitabilul se produse. Planurile ajunseră la forma lor finală. O copie fu trimisă lui Charley, care trimise de îndată un răspuns mulţumit. George insistă să sărbătorească evenimentul.

- Pînă una, alta, un pahar de vin, Evelyn! făcu el. O să luăm şampanie de îndată ce ajungem în oraş. De fapt, şampania o s-o bem în contul lucrărilor pe care o să le pornim.

Uimită de atîta siguranţă, Evelyn clătină din cap:

- Doar nu-ţi închipui că planul o să fie acceptat?

Imperturbabil, George ridică din umeri.

- O, nu imediat, dar sînt convins că ceva mai tîrziu vom avea şanse mari. Ai făcut o impresie

excelentă mătuşii Sulky. La drept vorbind, e încîntată să vadă o intrigă amoroasă desfăşurîndu-se chiar sub acoperişul ei. Sulky are o mare influenţa asupra lui Michael, ştii? Ti-am zis că pregăteşte o cină specială, numai pentru familie, vineri searaă Ca să sărbătorim sfîrşitul studiului?

Agasată de această aluzie la relaţia ei cu Michael, Evelyn răspunse:

- Nu mi-ai spus şi sînt sigură că bunăvoinţa mătuşii Sulky faţă de mine n-o să influenţeze hotărîrea lui Michael.

Pe măsură ce ziua de vineri se apropia, starea ei nervoasă lua proporţii dramatice. Evelyn pierdu ceva din greutate şi, cînd veni timpul să îmbrace fusta elegantă de nuanţa fildeşului, i se păru ceva mai largă. Se felicită, totuşi, pentru că optase pentru această ţinută; aşa cum se aştepta, o cină de familie la Adams cerea toaletă.

Michael era deja prezent şi discuta liniştit cu Alice. Fetiţa - cum nu încetase să o numească Evelyn din prima zi cînd o văzuse - era mai adorabilă ca niciodată în rochiţa ei oranj cu mîneci scurte bufante. De partea cealaltă, Michael i se păru teribil de seducător. Purta un costum superb de mătase, gri-perlă, făcut la comandă. O cravată de un gri ceva mai închis venea peste camaşa albă, subliniindu-i trăsăturile puternice ale feţei.

- Vrei să ne răspunzi, Evelyn? întrebă el brusc.

Flacăra malițioasă care-i ardea în ochi dezmința formularea prețioasă a întrebării lui.

- O, scuza-mă, nu eram atentă.

Alice pufni în rîs.

- Îți făcea complimente. Eu, în locul tău, n-aș pierde nici un cuvînt de-al lui, făcu ea vioaie.

Atunci își făcură intrarea judecătorul Clemens, George și Lilith. Vioaie ca întotdeauna, Sulky îi primi bucuroasă, apoi îi invită pe fiecare să se așeze la masă. În ciuda farmecului dovedit de Alice și a moderației lui Michael, Evelyn simți plutind în aer încordarea. Lilith, splendidă într-o rochie argintie, o urmărea cu priviri înghetate. Fără îndoială, roșcata îi simțea stînjeneala.

" Crede, probabil, că Michael n-o să se încurce prea multă vreme cu o femeie ca tine", veni în întîmpinare Vocea.

"Îmi pun aceeași întrebare", gîndi Evelyn. "El mă dorește și nu face din asta un secret. Dar astăzi zarurile au fost aruncate. Ce-o să facă el acum? O să mai joace cîtva timp rolul îndrăgostitului - asta doar de dragul amintirilor - înainte să-mi mulțumească frumos pentru clipele fericite petrecute împreună?"

Evelyn își dădu seama atunci că nu se gîndise destul la promisiunea pe care i-o făcuse lui Michael.

"Ce să-i răspund dacă o sa mă întrebe?"

"Sigur, renovarea proprietăţii Shadows îmi pare o soluţie draconică, dar va putea oare Michael să finanţeze lucrări atît de importante fără ajutorul lui Resorts America?"

Odată terminată cina, Evelyn se ridică să-l ajute pe George să potrivească ecranul proiectorului. Cu un aer serios, evită să privească înspre Michael. Cu colţul ochiului, îl văzu trăgînd perdelele de damasc roşu şi aşezîndu-se alături de Lilith, în vreme ce Alice, îmbufnată, îşi căută un loc între Sulky şi cavalerul ei trecut, judecătorul Clemens.

- Începem! Fiecare la locul lui! strigă George stingînd lumina.

Proiectară diapozitive cu planurile renovării. Evelyn, ciudat de absentă, făcea comentarii, se exprima cu voce monotonă, ca şi cum nimic din ceea ce făcea nu avea importanţă.

Totuşi, cînd veni momentul concluziilor, conştiinţa profesională îşi recîştigă toate drepturile.

"Oricum", îşi spuse ea. "Trebuie să fiu naturală şi să-i fac să înţeleagă avantajele proiectului."

Începu să analizeze cu grijă fiecare clişeu, apoi termină printr-o estimare a costurilor lucrărilor.

Cînd George aprinse lumina, Evelyn crezu că vede în Michael o urmă de enervare.

"Sînt dezolată, Michael", gîndi ea. "A venit vremea să înfrunţi realitatea. Iată ce te aşteaptă dacă vrei să te apuci singur de treabă."

George nu le lăsă prea mult timp de gîndire.

- Proiectul ăsta, dacă îl acceptaţi, o să ţină în viaţă proprietatea de la Shadows. După umila mea părere, este singura şansa să ne salvăm proprietatea.

Se făcură auzite cîteva întrebări. Judecătorul Clemens, mînat de interesele mătuşii Sulky, căută să se informeze despre detalii a căror importanţă numai el o cunoştea. Apoi veni rîndul lui Sulky şi Alice, puţin pierdute în detalii tehnice.

Michael se mulţumi să îi felicite pe George şi Evelyn pentru calitatea studiului lor înainte să plece, în felul cel mai politicos posibil:

- Sper să mă iertaţi, dar trebuie să mă trezesc devreme. Am un meci de polo mîine şi am promis echipei să trec pe acolo în seara asta.

Dinaintea privirilor întrebătoare, adaugă:

- Am să profit de sfîrşitul de săptămînă ca să mă gîndesc şi să iau o hotărîre cît mai repede posibil.

Plecarea sa marca sfîrşitul serii şi Evelyn înţelese că era în van să aştepte mai departe; nu avea să capete răspunsul prea curînd.

Michael stătea gata să iasă cînd, în prag, o chemă pe Evelyn şi îi murmură la ureche:

- Nu-ţi uita promisiunea...

Rosti aceste cuvinte şi dispăru.

"Nu mai e nici o îndoială, deja s-a hotărît", îşi spuse ea cu inima strînsă.

Şi acum avea s-o pună cu spatele la zid. Avea oare s-o oblige să aleagă? Cum putea ea să renunţe la nopţile minunate petrecute în braţele lui Michael?

George şi Lilith îi întrerupseră gîndurile. Trebuiau să se întoarcă acasa. Alice bolborosi cîteva cuvinte aproape neauzite, în care spunea ceva despre o plimbare cu un prieten.

Sulky, radioasă şi adorabilă ca de obicei, se apropie şi declară cu voce înaltă:

- Bravo, draga mea! Prezentarea ta a fost remarcabilă! Firește, trebuie să vorbesc cu judecătorul Clemens. Şi asta chiar acum, pentru am pregătit ceva. De ce nu te duci să te schimbi? Se vede că eşti obosită. Treci şi tu la o ţinută mai confortabilă.

Mătuşa Sulky avea dreptate şi, cîteva minute mai tîrziu, Evelyn, în ţinută uşoară, se aventură în grădină. Aşezată pe trepte, admiră multă vreme noaptea şi stelele, pînă cînd un zgomot îi atrase atenţia. Alice, însoţită de un băiat cu gesturi curtenitoare, se întorcea acasă.

Discretă, Evelyn întoarse privirile, dar mult prea tîrziu. Se vedea limpede că Alice îşi găsise un altul care să ofteze după ea.

Cîteva clipe mai tîrziu, tînăra, fără să pară jenată, apăru alături de Evelyn.

- Mă văd cu Don înainte ca el să plece la colegiu, în toamnă, explică Alice.

- E drăguţ băiatul şi pare foarte bine crescut, făcu Evelyn.

Îşi reproşă cuvintele fără rost. Ce să spună? Evelyn nu cunoştea mai nimic din viaţa fetiţei.

Alice, fără s-o ia în seamă, continuă:

- O, e mai mult decît atît! Evelyn, îţi mai aminteşti? M-ai întrebat dacă mă mai gîndesc încă la Lewis. Ţi-am răspuns că nu, că mă gîndesc la cineva mai interesant. Ei bine, el e, Don Simon!

Mai vorbiră cîtva timp mici prostioare. Evelyn avu la un moment dat impresia că, în ciuda veseliei pe care o afişa, Alice părea preocupată, distrată.

În sfîrşit, fetiţa şopti:

- Cred că ar fi mai bine să merg la culcare!

Întîrzie, totuşi, încă o clipă înainte să întrebe cu voce stinsă:

- O să asişti la meciul de mîine? Cred că Michael contează pe prezenţa ta.

- Nu sînt sigură. N-am vorbit despre asta, dar... poate că acum vrea să rămînă singur.

- O, deloc! Michael e nebun după tine!

Abia pronunţă aceste cuvinte că se opri, apoi bîigui:

- Îmi pare rău... Mă amestec în treburi care nu mă privesc! Oricum, dacă ai să vrei să mergi, mă iei şi pe mine? Aş vrea să-mi mai schimb şi eu gîndurile...

Către ora prînzului, sîmbătă, Evelyn parcă Mustangul în faţa clădirii Boone Hall, unde se afla terenul de polo. Alice, debordînd de entuziasm şi vitalitate, sări din maşină şi o luă pe Evelyn de braţ strigînd:

- Haide! Hai să vedem caii!

Evelyn, puţin încurcată, mormăi un răspuns confuz, dar o urmă.

Michael, elegant în ţinuta lui verde şi alb, veni repede în întîmpinarea lor. În lumina aruncată de începutul amiezii, ochii lui păreau verzi şi luceau de tandreţe, de parcă ar fi uitat cu totul scena din seara trecută.

- Îţi mulţumesc că ai venit, Evelyn, şi pentru că ai adus-o pe Alice. Îmi aduce noroc puştoaica, ştiai?

Cu toată bunăvoinţa de care dădea dovadă, Michael era prea nervos ca să vorbească mai mult. Se grăbi astfel să le dea cîte o sarcină. Alice trebuia să încălzească un cal, în vreme ce Evelyn trebuia să potolească un altul, ceva mai nărăvaş.

Împrejur se auzeau ordine peste ordine. Un jucător trecea în fugă să pună la punct un ultim detaliu în timp ce un altul repara un nimic cu precauţii infinite.

În cîteva minute, cele două femei se găsiră prinse într-un adevărat vîrtej de furie şi grabă.

Evelyn, care încă nu mai pusese piciorul pe un teren de polo, se văzu obligată să reziste la interminabile explicaţii despre regulile jocului. Suportă cu brio, mai ales cînd cineva îi şopti că eroul zilei avea să fie nimeni altul decît Michael.

Michael, cel care venea către ea, gata să încalece, care se aplecă şi îi murmură:

- Sărută-mă, draga mea, sărută-mă ca să-mi poarte noroc.

Uimită şi încîntată, Evelyn îi întinse buzele. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Atîtea gesturi de afecţiune... şi încă în public! Ce însemna ea pentru el? Emoţionată, îşi refuză nedumerirea. Nu era vreme pentru asta.

Capitolul noua

Evelyn abia avu timp să scoată binoclul lui Sulky din teacă şi Michael intra deja pe teren.

- Numărul trei pentru Tacoma, Michael Adams. Doi contra unu, anunţă megafonul.

Declaraţia se făcu imediat urmată de o salvă de aplauze. Contaminată de agitaţia publicului, Evelyn simţi emoţia invadînd-o. O bucurie ciudată se amesteca de nelinişte. În ciuda măştii care îi proteja figura,

Evelyn ghicea surîsul pe buzele lui Michael, nerăbdarea lui să înceapă partida.

- Vrei să ne aşezăm pe maşina? De acolo vedem mai bine partida, îi sugeră ea lui Alice.

Cățărate pe capota Mustangului, Evelyn şi Alice reuşiră, în sfîrşit, să vadă desfăşurarea celor două formaţii. Echipele, gata de atac, stăteau faţă în faţă şi se sfidau din priviri.

Zgomotul sec al unei lovituri de crosă o avertiză pe Evelyn de începerea meciului. Într-o clipă, ordinea perfectă de dinainte se transformă într-o busculadă. Sub copitele cailor, bucăţi de gazon zburau în toate părţile, în vreme ce stadionul era cuprins de un vacarm de aclamaţii entuziaste.

Jocul părea un balet greu cu violenţă calculată, reţinută, în care fiecare risca totul. Să cîştige, asta era miza care îi ţinea pe toti, pe Michael mai mult decît alţii, poate.

Cînd un jucător deschise scorul, izbucniră urletele. Michael, atît de demn, atît de stăpîn pe sine pînă atunci, ajunse pînă la a bate pe umăr unul dintre coechipieri.

Cînd jocul se reluă, mulţimea în delir scanda încurajări. Atmosfera încinsă era punctată de fluierături şi strigăte stridente care traduceau emoţia, admiraţia... sau teama.

Michael, în acest timp, se dedica trup şi suflet partidei.

- E impresionant, nu? lansă Alice care o urmărea cu colţul ochiului.

- Vorbeşti despre Michael? Cred că ai dreptate.

Evelyn sublinie răspunsul cu un surîs indulgent, apoi adăugă:

- Alice, citeşti în mine ca într-o carte!

- Mai degrabă ca într-o oglindă, şopti Alice misterios.

În pauza dinaintea celei de-a treia reprize, echipa lui Michael conducea cu un punct. Entuziasmul lui Evelyn era însă oarecum ştirbit; Alice o lăsase să înţeleagă că Lilith avea să apară dintr-o clipă în alta.

într-adevăr, ceva mai tîrziu, o zări pe frumoasa roşcată care, cu termosul în mînă, se strecură printre cai spre Michael, graţioasă şi plină de promisiuni. Michael abia avu timp să pună piciorul pe pămînt că ea îi şi întinse o ceaşcă de cafea...

- Mergem şi noi acolo? propuse Alice care îi urmărise privirea.

- O, nu. Mor de foame. Vino, hai să-ţi dau un hamburger.

La braţ, merseră la trap pînă la dughenele colorate unde se vindeau cartofi prăjiti, hamburgeri şi hot-dog. Odată potolită foamea, cele două se întoarseră la maşină. O parte dintre spectatori, cum era

obiceiul, puneau la loc cu grijă gazonul smuls de copite în timpul jocului.

Restul partidei trecu fără importanță, ca într-un vis.

Cu sufletul ars de gelozie, Evelyn stătea îmbufnată. În minte îi rămăsese imaginea frumoasei Lilith, surîzătoare, atrăgătoare. Brusc, își dădu seama că forța sentimentelor ei pentru Michael o lipsea de siguranța ei obișnuită. Pentru prima data în viață, se simțea cuprinsă de disperare.

Cu prețul unui imens efort, reuși să-și domine tristetea cînd se apropie de Michael la sfîrșitul meciului, cu gîndul să-l felicite. Tocmai se hotărîse să se poarte cu o neutralitate politicoasă cînd, nebun de bucuria cîștigului, Michael o prinse în brațe și o sărută cu dragoste. Evelyn trecu o clipă peste pragul leșinului.

Momentul ei de fericire se sfîrși mai repede decît ar fi dorit. Alice, cuminte strecurată înapoia ei, îi sugeră să-l lase să profite de triumful lui, acum cînd îl cereau admiratorii.

Se îndepărtară, însă Evelyn, rămînînd atentă la toate mișcările dimprejur, o căută din colțul ochiului pe Lilith. O zări abia cînd se îndepărtă pe șosea la volanul mașinii ei galbene.

Cîteva minute mai tîrziu, Evelyn își reproșă bănuielile, pentru că Michael, reușind cu greu să scape

de suporteri, fugi în întîmpinarea lor. Tocmai se hotărîseră să urce în maşină.

-.Vrei să ne întîlnim la club deseară?

Îşi însoţi vorbele pline de ceremonie cu un semn maliţios din ochi la adresa lui Alice, apoi explică:

- Echipa sărbătoreşte victoria. Întîlnirea e programată pentru ora şapte. Ia-o şi pe Alice. Iar tu, făcu el spre fetiţă, poţi să-l aduci şi pe Don.

- Excelentă idee! făcu Evelyn.

"Michael!" gîndi ea, "Eşti omul cel mai grozav pe care l-am cunoscut! Din fericire, cu tot darului tău de a citi în gînduri, tot nu reuşeşti să mi le ghicesti pe toate!"

Pregătindu-se agitată pentru serată, Evelyn reflecta. În ultimele zile nu avuseseră deloc timp pentru intimitate şi acea fericire în doi îi lipsea. O idee trăznită i se născu în minte. Astăzi avea să fie seducătoare!

Încîntată de această hotărîre ca un copil pus pe şotii, îşi cercetă garderoba cu un ochi critic. De altfel, Alice o prevenise; sîmbătă la club, era mai bine să ai ţinută!

Se hotărî pentru o rochie lungă de jersey al cărei decolteu vertiginos avea darul să tulbure privirile inocente. Se apropie de oglindă pentru a cîntari

rezultatul. Un surîs îi inflori pe chip. Rochia se mula admirabil.

"Poate puţin prea îndrăzneaţă", îi susură Vocea.

Alice, fermecătoare într-o rochiţă roz bombon, o găsi în faţa oglinzii şi îi şterse toate îndoielile. Cu entuziasmul ei obişnuit, exclamă:

- O, cînd o să te vadă Michael, o să crape! Evelyn, eşti grozavă!

Evelyn zîmbi la gîndul că Michael o cunoştea şi în ţinute cu mult mai sumare. Avea însă dreptate şi Alice. În felul ăsta, avea să-i ofere plăcerea diabolică să o dezbrace de pînza obraznic de subţire...

Veselă, Evelyn o urmă pe Alice şi se înghesuiră, chicotind, pe bancheta din spate a maşinii lui Don. Cîteva minute mai tîrziu, cei trei străbăteau în viteză drumul către insula Langley, unde se găsea clubul. Radioul şoptea o melodie tristă cîntată de o voce plictisită şi răgusita. Vocea aceea îi amintea lui Evelyn de cineva. Rămase nedumerită pînă în clipa în care comentatorul, la sfîrşitul melodiei, pronunţă numele interpretului: Kurt Cobain.

"A, Kurt!" îşi aminti Evelyn. "Tînărul acela simpatic din clubul lui Michael... A avut dreptate: pare să aiba un viitor, băiatul ăsta."

Gîndurile îi fură întrerupte de o altă voce, de această dată aparţinînd crainicului care voia cu tot dinadinsul să prezinte buletinul meteo. Din reflex, Don

privi la ceasul de la mînă şi ridică mirat din sprîncene, apoi spuse, cu ochii ţintă pe oglinda retrovizoare:

- E cam ciudat programul ăstora. Dau buletinul meteo în mijlocul topului şi încă la ora şase şi douăzeci. Nici măcar n-au aşteptat să se facă de fix.

- Staţiile noastre marine anunţă apropierea unei furtuni de gradul opt dinspre coastele canadiene, interveni crainicul cu voce metalică. După toate previziunile, furtuna îşi va dubla intensitatea pînă mîine dimineaţă, cînd va atinge coastele noastre.

La această veste, Evelyn se simţi străbătută de un frison. Cunoscuse mai multe furtuni, iar ultima îi lăsase amintiri de neşters.

- La ora actuală, nu e nimic de temut în zonă, dar rămîneţi să ascultaţi programele noastre. Următorul flash meteo la ora douăzeci.

Neliniştită, Alice se întoarse către Don:

- Crezi că o să ajungă şi aici?

- Greu de spus. Totuşi, am avut cîteva furtuni anul ăsta.

Noaptea, blîndă şi liniştită, nu prevedea nimic ameninţător. Cei trei uitară iute teama şi traseră veseli dinaintea clubului luminat, în plină aglomeraţie. Abia coboriţi din maşină, Don şi Alice fură prinşi în vîrtejul prietenilor. Toată mulţimea veselă se scurgea către bar. Evelyn, pe jumătate disperată, îl căută pe Michael. Scrută multă vreme marea sală rotundă care se

deschidea maiestuos peste ocean, dar degeaba. Şi, ca să pună capac la toate, nu reuşi nici să-l evite pe George care o invită să se aşeze la masa lui unde trona frumoasa Lilith.

- Michael ne-a spus c-o să întîrzie, explică George prezentînd-o pe Evelyn celorlalţi.

Mai era acolo fratele lui Lilith, Buzz, şi soţia lui, o brunetă cu botic simpatic, ca şi un jucător în echipa lui Michael, Indio Paladin.

Schimbară politeţuri pînă cînd orchestra atacă un slow.

Don şi Alice răbdară cîteva clipe, apoi dispărură, amîndoi nerăbdători să danseze.

Privindu-i, Evelyn simţi o urmă de invidie, mai ales că privirea tăioasă a lui Lilith o stînjenea. De aceea oftă de uşurare cînd Paladin o invită pentru dansul următor.

- Nu eşti în termeni prea buni cu Lilith, dacă nu mă înşel, făcu el. Hai, nu protesta! După părerea mea, e aproape un compliment!

La dansul următor se angajă George. Totul începea să pară o mişcare de culise, ca şi cum dansul le-ar fi oferit, pe rînd, prilejul să mai pună ceva la cale. Firește, Lilith afişa o mină la limita dispreţului.

- Ce o să hotărască Michael pînă la urmă? Ai vreo idee? aruncă George.

- Nu prea am avut vreme să discutam zilele astea.

- Da? Cred că în seara asta o să fie altfel.

Subînţelesul era atît de clar încît Evelyn tresări. Imediat, George îşi schimbă atitudinea.

- Scuză-mă, Evelyn. Te tachinez, dar să ştii că îţi port o mare simpatie. Ai făcut o treabă grozavă. Dacă întunecatul meu văr te face fericită, cu atît mai bine. În ceea ce-l priveşte, nu cred că putea să nimerească mai bine.

Evelyn ridică mirată privirea. Serios, George o privea cu mare blîndeţe.

- Să ştii că sînt sincer, Evelyn. Nu te încrede în aparenţe. Ştiu de ce este în stare Lilith, ştiu că este o seducătoare înnăscută! Chiar îmi faci un mare serviciu că o îndepărtezi de Michael.

Această mărturisire simplă şi mirosind de la o poştă a sinceritate îi merse lui Evelyn drept la inimă. Ce diferenţă faţă de atitudinea dezinvoltă pe care o afişase la prima lor întîlnire din restaurantul Thomas.

- George... nu trebuie...

El îi puse discret un deget autoritar peste buze.

- Taci! Fără melodrame. Hai să ieşim să vedem apusul. E mai bine să aşteptăm pe terasă venirea iubitului tău.

Într-adevăr, privelişte a era splendidă. Ultimele raze ameţite de lumină dezmierdau metropola Seattle, scoţînd scîntei din vîrfurile metalice ale acoperişurilor.

În preludiul acela al nopţii se ghiceau ferestrele abia luminate.

Multă vreme, Evelyn şi George rămaseră acolo, fără să schimbe un cuvînt, pierduţi în contemplarea priveliştii.

"Mă ataşez de Michael pe zi ce trece", gîndi ea, puţin înspăimîntată de violenţa sentimentelor.

Regreta absenţa lui Michael în momentele acelea teribile în care roziul cerului translucid se topea în umbrele albastre ale crepusculului.

George îi simţi emoţia, pentru că declară cu voce stinsă:

- Cît de minunat, nu? Vino, am să-ţi arăt ceva.

Se căţăraseră pe un rambleu demult invadat de vegetaţie sălbatică atunci cînd ajunse la ei sunetul unor voci. În acelaşi moment, Alice, plîngînd, trecu în goană pe alături. Printre arbuşti, flacăra unei brichete lumină faţa lui Don.

Mirată, Evelyn se întoarse către George.

- Scuză-mă, vreau să văd ce s-a întîmplat.

El ridică din umeri.

- Pot să te ajut cu ceva?

- În nici un caz. Mi se pare că aici e o treabă numai pentru femei.

Se grăbi s-o ajungă din urmă pe Alice, dar nu reuşi să o regăsească decît în vestiare. Aşezată în faţa unei oglinzi, fetiţa se chinuia să-şi refacă machiajul în

grabă. Din păcate, din cîte observă Evelyn, lacrimile o împiedicau să ducă la bun sfîrşit o treabă atît de delicată.

Mişcată, Evelyn o luă în braţe şi o legănă şi o mîngîie ca pe un copil, fără să spună nimic. Într-un sfîrşit, Alice reuşi să se domine.

- E mai bine acum? întrebă Evelyn cu blîndeţe.

Vreme de o secundă, Alice clătina din cap înainte să se închidă din nou în tăcere.

- Nu vrei să vorbeşti?

- Nu... Nu ştiu. Cum ai putea să mă ajuti? E imposibil.

În faţa unei asemenea disperări, Evelyn simţi o imensă compasiune. Care să fi fost neliniştea lui Alice, a cărei privire infinit de tristă o intrigase în mai multe rînduri?

- De multe ori, cînd te destăinui, te linişteşti.

Oricît de curioasă ar fi fost, Evelyn se ferea să o bruscheze. La ce bun să forţeze confidenţele?

Multă vreme, tînăra ezită, apoi, după ce se asigură că nu o asculta nimeni, îi explică pe un ton abia auzit:

- Don a ţinut neapărat să-mi reiau studiile. Niciodată nu mă iartă de subiectul ăsta cînd ne revedem. Cu toate astea, îmi spune că mă iubeşte şi că vrea să trăiască alături de mine.

Evelyn deschise larg ochii.

- Şi tu plîngi pentru atîta lucru? Haide! După părerea mea, o să accepte pînă la urmă să-ţi alegi o altă facultate! Se gîndeşte numai la viitorul tău, atît.

Abia îşi terminase fraza cînd lacrimile lui Alice porniră şi mai tare.

- Evelyn, nu înţelegi! M-aş întoarce acolo... dacă aş putea.

- Dar care este problema? Dacă e doar o problemă financiară, deşi mă îndoiesc, mai există şi burse.

- Ai dreptate, nu e vorba de bani.

Disperarea îi punea un nod în gît.

- Ţi-am vorbit de Lewis, prietenul meu de dinainte. Într-o zi, m-am pierdut cu firea... şi, acum, aştept un copil. Numai tu şi doctorul Buck ştiti.

- O, draga mea!

Răscolită de această destăinuire, Evelyn o îmbrăţişă pe tînăra cu înfăţişare atît de fragilă. Era mînată de un instinct profund, cel de a o proteja de răutăţi, de priviri indiscrete, de replici fără perdea...

- Alice! De ce tot secretul ăsta? Cu toţii te iubesc! Nu trebuie să te retragi în singurătate!

- Nu voiam să îi dezamăgesc şi mă temeam mai ales de Lilith, de vorbele ei perfide. Lucrul cel mai îngrozitor este că îl iubesc cu adevărat pe Don! N-am mai iubit aşa pînă acum. Lewis nu a fost decît o nebunie trecătoare; o să trebuiască să-l uit pe Don, el

n-o să înţeleagă niciodată. Nici George n-o să înţeleagă şi nici ceilalti prieteni. Pînă la urmă, o să afle cu toţii, pentru că vreau să păstrez copilul. O, Evelyn, ce să fac?

Evelyn o strînse mai tare la piept.

- O să vorbim cu Michael. Sigur, o să-l certe pe Lewis pentru inconştienţa lui, dar n-o să te pedepsească. Ţine mult la tine şi ştie să te sfătuiască.

Brusc, o lucire de speranţă lumină privirea lui Alice.

- Mai ales lui aş vrea să mă destăinui. Totuşi, Michael este un bărbat; asta mă jenează teribil. Apoi... vreau să-mi păstrez stima lui.

- Am să-i vorbesc eu dacă vrei.

- Chiar?

- Da, dar nu în seara asta. Acum, fă-mi plăcerea şi întoarce-te la Don. Împacă-te cu el. Spune-i că te întorci la studii imediat ce-ţi rezolvi nişte probleme. Apoi, profitaţi de seara asta şi distraţi-vă ca tinerii, uitaţi de restul. Ai înţeles?

Emoţionată, încîntată, Alice lăsă să-i scape un zîmbet.

- Chiar crezi că pot? Pînă acum m-am simţit atît de vinovată...

- Ce rău poate să ţi se întîmple dacă te relaxezi puţin? Şi un orb vede că ai nevoie de asta.

Dintr-o singură mişcare, Alice se întoarse către oglindă şi începu să-şi repare cu grija machiajul aflat în stare jalnică.

- Nu-i spui nimic lui Lilith, nu? întrebă ea, uşor tulburată de acest gînd.

- Linişteşte-te. Nu rişti nimic.

Noaptea intrase în drepturi depline cînd ieşiră din vestiar. Michael o aştepta nerăbdător. Încîntată să-l regăsească, Evelyn i se aruncă în braţe. El o trase curios către ringul de dans şi o întrebă:

- Ce s-a întîmplat?

- Am să-ţi spun mai tîrziu. Dar tu de ce ai intîrziat, dragule?

- Unul dintre cai nu se simţea bine. A trebuit să chem veterinarul. S-a rezolvat acum.

- Mă bucur.

Se strînse la pieptul lui. Cît îi mai plăcea mirosul lui, căldura corpului!... Acolo, cu el, nu i se putea întîmpla nimic, era sigură de asta. El era îngerul ei păzitor, campionul ei, sprijinul...

Michael se aplecă spre ea şi, tandru, mărturisi:

- Ştii, draga mea, rochia asta îţi şade de minune. Mi-ai lipsit în ultimele zile, Eve. Mi-ai lipsit teribil.

Mai petrecură ceva timp la club, dansînd, discutînd cu prietenii lui Michael şi rîzînd din orice, înainte să se îndrepte la pas leneş către terasă şi peluză. El aştepta să ajungă lîngă maşină ca să-i explice:

- Am chef să fiu singur cu tine în seara asta. Putem dormi într-o căsuţă cumpărată de mine aici, pe malul mării. Hai, curaj, nu-i departe. De altfel, nici nu ai de ales: să presupunem că te-am răpit!

Schimbară o privire complice şi izbucniră în rîs. Se înţeleseseră. Cîteva clipe mai tîrziu, Jaguarul străpungea noaptea...

- A, că veni vorba, poţi să-mi mulţumeşti. Am fost prevăzător, n-o să trebuiască să te întorci în ţinuta asta uşoară mîine dimineaţă.

- Cum aşa?

- Patsy a avut bunătatea să-mi deschidă uşa de la camera ta. Am furat de acolo o pereche de pantaloni, pantofii de tenis şi alte frivolităţi pe care voi, femeile, aveţi pretenţia să le consideraţi drept lenjerie intimă.

Această remarcă îi smulse un zîmbet. Era adevărat că îi plăcea lenjeria provocantă. Totuşi, şi-l imagina pe Michael scormonind printre acele mătăsuri vaporoase. Ca răzbunare, îl tachină:

- Eşti cu inima împăcată pentru fapta pe care ai comis-o, domnule Adams?

- Dacă stau bine să mă gîndesc, ăsta-i omul pe care-l iubeşti, domnişoară Lawford.

Îşi însoţi vorbele cu un gest îndrăzneţ, aruncîndu-şi mîna în decolteul vertiginos. Încîntat de această obrăznicie, surîse. Ameţită de dulceaţa

mîngîerilor, Evelyn se lăsă în voia lui. Rămaseră multă vreme aşa, uniţi în deliciul aventurii indecente.

- Iată-ne ajunşi, draga mea, spuse el ceva mai tîrziu.

Dinaintea lor se ridica o căsuţă simplă de lemn alb, construită pe piloni, pierdută într-o mare de arbuşti şi primejdios de aproape de valuri. Mînă în mînă, intrară în încăperea principală decorată după moda anilor cincizeci. În faţă, patul aştepta, scăldat în lumina lunii căzînd în apus.

- Ca o gazdă bună ce sînt, am să-ţi ofer o băutură, cu toată nerăbdarea care mă roade. Mi-e sete de tine, Eve!

- Şi mie de tine, Michael! Te iubesc atît de mult, făcu ea fără să-şi gîndească vorbele.

- Eve!... Îmi jurasem să tac, iubito, dar... ştii cît de mult te iubesc?

O privi. Ochii lui străluceau de iubire.

- Mai mult decît viaţa mea, adăugă el.

O luă atunci în braţe şi depuse o ploaie de sărutări peste umerii mătăsoşi, în gropiţele gîtului, peste rotunjimile sînilor iviti din decolteu.

- Eve, vreau să-ţi ştiu toate secretele...

Mîna lui puternică se aşează peste bretelele subţiri ale rochiei albe care alunecă speriată la pămînt, ascunzîndu-se printre picioarele femeii. Apoi fu rîndul lenjeriei pînă ce Evelyn se regăsi goală, lipită strîns de

el. Apoi ea lua inițiativa și îl dezbrăcă, pentru ca apoi să-și îngroape fața în pieptul lui puternic.

- Michael, îmi ești atît de drag...

- Vino, iubito...

O duse pînă la patul răbdător și o posedă așa cum nu o mai făcuse niciodată. Minutele, orele trecură peste suflul acelei iubiri, însă ei, îmbătați de fericire, nu vedeau decît valuri de voluptate care îi duceau departe, tot mai departe...

Capitolul zece

Noaptea era foarte tîrzie cînd ajunseră pe ţărmurile realităţii. Încetişor, Michael îi mărturisi atunci din nou iubirea lui.

- Voiam să mai aştept, Eve. Mai avem atîtea probleme de rezolvat!

- Şi eu gîndeam la fel, Michael, dar cuvintele mi-au scăpat.

- Ştiu. La fel am pătit şi eu. Pînă acum, m-am forţat să trăiesc fără să mă gîndesc la ziua de mîine. Totuşi, mă simt fericit şi eliberat acum.

O clipă, Evelyn păstra tăcerea. Se gîndi la consecinţele mărturisirilor pe care tocmai şi le făcuseră.

Michael profită ca să schimbe subiectul. I se părea mult mai cuminte să evite subiecte atît de delicate precum renovarea proprietăţii Shadows.

Cu aparentă dezinvoltură, îşi aprinse o ţigară şi începu să-i spună povestea căsuţei:

- De fapt, Lilith a fost prima care a aflat că e de vînzare. Era convinsă că o să-mi placă. M-am gîndit că era o investiţie bună. Bunica se ţinea bine la vremea aceea şi locuia la Shadows. Astăzi, bineînţeles, aş folosi banii la restaurarea proprietăţii.

Cînd pronunţă numele roşcatei Lilith, chipul lui Evelyn se întunecă.

"Lilith", gîndi ea, "tot timpul Lilith. De ce trebuie să ne otrăvească viaţa chiar şi în clipele astea?"

- Eve? Ce s-a întîmplat, draga mea?

- Nimic. Nimic...

- Atunci, uită-te la mine.

O obligă să-l privească şi, cu o voce dulce, insistă:

- Din pricina lui Lilith, aşa-i? Mi-ai pus întrebarea cu jumătate de gură mai deunăzi, dar nu ţi-am răspuns. Ţi-a spus ceva în timpul meciului de polo?

Teribil de jenată, Evelyn se gîndea să fugă. Ruşinea o sufoca.

- Nu, n-am schimbat nici măcar un cuvînt, recunoscu ea.

- Atunci ce s-a întîmplat? Un strop de gelozie? Haide, nu aveţi nici un motiv să vă duşmăniţi.

- Ba bine că nu!

Răspunsul ei fusese aprig. Michael înţelese atunci dimensiunea uriaşă a forţelor care opuneau cele două rivale închipuite. Oftă uşor şi o luă în braţe, declarînd pe un ton indulgent:

- Cum se face că tu eşti aici, lîngă mine, dacă mă crezi capabil de...

- Nu, Michael, nu cred nimic. Ştiu că n-ai să ridici niciodată ochii asupra soţiei vărului tău, totuşi...

- Draga mea! În faţa noastră stau o groază de probleme adevărate şi, dacă te-am adus aici, în seara asta, e pentru că am preferat să avem o clipă de linişte. Eve, te rog, Lilith Ashe n-are nici o importanţă pentru noi.

Cum tînăra se închidea într-un mutism încăpăţînat, el continuă:

- Aveam 24 de ani cînd am cunoscut-o pe Lilith. Cînd a început războiul din Vietnam, am fost chemat la arme. Viaţa de cazarma îmi părea ternă, murdară, lipsită de orice strălucire. Imaginează-ţi reacţia mea cînd am văzut creatura asta splendidă, aparent nebună

după mine. Cu toate astea, imediat ce m-am întors la regiment, un amic mi-a destăinuit că dulcineea mea se afişa deja cu fiul unui bogat crescător de cai. Foarte demn, am sunat-o ca să închei legătura asta sentimentală. Trebuie să recunosc că, în focul pasiunii mele, i-am oferit un diamant. Larg la suflet şi la mînă, i-am spus să facă cu bijuteria aceea ce voia, chiar şi s-o arunce în apă.

Această dovadă de încredere oarbă şi prosteasă aduse un surîs peste buzele lui Evelyn.

- De fapt, Lilith a continuat să poarte inelul meu ca să-l momească pe George care, din nefericire, a dorit întotdeauna să pună mîna pe lucrurile ce-mi aparţin. Săracul de el, a muşcat din momeală.

- O, iartă-mă, Michael! Iartă-mă că m-am îndoit de tine.

- Hai, draga mea, fără scuze! E inutil. N-am să accept ca alt bărbat să-ţi facă curte. De altfel, trebuia să-ţi explic mai devreme povestea asta veche. Cred însă că m-a împiedicat un anume respect pentru George.

- Cred că are un mare curaj şi multă demnitate.

- Şi eu, Eve.

Un surîs tandru încheie aceasta discuţie.

Îngrămădiţi unul în braţele celuilalt, alunecau într-un somn binefăcător cînd Evelyn îşi aminti de Alice.

"Fie ce-o fi! Am să-i spun mîine", îşi spuse ea, uşor deranjată de neatenţia de care dăduse dovadă.

"Pe de altă parte, prefer să nu-mi stric seara cu Michael. Cîteva ore n-au să schimbe cu nimic situaţia. Sînt sigură."

Dimineaţă, cerul era apăsător ca un capac sub presiune, împrumutînd cenuşiul ameninţător de la valurile furioase ce se spărgeau pe ţărmul stîncos.

Mînă în mînă, Evelyn şi Michael porniră către plajă într-o plimbare matinală. Un nou fel de intimitate îi lega acum şi urmele paşilor lor amestecîndu-se în nisipul umed o dovedea. Acum formau un cuplu. Un adevărat cuplu.

Deasupra capetelor lor, hoarde de pescăruşi se roteau nebuneşte cu ţipete care electrizau aerul. Domnea în jur o ciudată tensiune şi Evelyn, obsedată de problema cu care adormise în gînd, căută cuvintele potrivite să abordeze problema lui Alice.

- Sigur e vreo furtună pe aproape, remarca Michael. Să juri că păsările vor să se ascundă în pămînt.

Brusc, Evelyn îşi aminti de buletinul meteo auzit cu o seară înainte. O furtună? Poate! Fusese cuprinsă de aceeaşi nelinişte la ultima furtună, cea de la Fort Myers.

Îndepărtă iute ideea aceasta neplăcută. Apoi, crainicul precizase că regiunea lor nu risca nimic.

- Michael, dragul meu, trebuie să-ţi vorbesc, făcu ea.

- Sper că nu despre proiect. Am hotărît să nu vorbim despre asta pînă luni dimineaţă.

- N-am uitat. Nu, mă gîndeam la Alice. Nu ţi s-a părut... puţin preocupată în ultimele zile?

- Da, dacă mă gîndesc bine, aşa este. La vîrsta ei, însă, nu mi se pare de mirare. Fetele se îndrăgostesc repede şi fără minte. Sînt totuşi încîntat să văd că s-a împăcat cu Don Simon. Băiatul pe care-l frecventa înainte nu-i ajungea, ca valoare, nici la gleznă.

- Alice mi-a mărturisit că nu-l placi şi că...

Michael deja nu o mai asculta, pentru că un domn în vîrstă, însoţit de un cocker tembel în lesă, se apropia cu pas lent.

- Bună ziua, domnule Hoban! Tot pe plajă şi pe o vreme ca asta? Cum se face? Dumneavoastră şi soţia ar fi trebuit să fiţi demult la căldurică, în faţa şemineului, la Greenville!

- Aşa i-am spus şi eu, mai ales acum, cu furtuna asta care ameninţă!

Michael se încruntă.

- Despre ce vorbiţi? Am înţeles că se petrece cîte ceva, dar departe!

- Da. Ar fi trebuit să ascultaţi ştirile de dimineaţă. Furtuna se îndreaptă încoace. Eu unul mi-am închis deja geamurile şi o să ne întoarcem în oraş de cum terminăm toate pregătirile.

La aceste cuvinte, Evelyn şi Michael schimbară o privire îngrijorată.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem imediat! La revedere şi transmiteţi respectele mele doamnei Hoban, declară Michael.

Făcu imediat cale întoarsă şi luă drumul înapoi către căsuţă cu un pas atît de larg încît Evelyn trebui să alerge pe lîngă el.

- Mă întreb dacă situaţia e chiar atît de gravă, gîfîi el.

- O să aflăm curînd!

Evelyn trebui să se recunoască învinsă de situaţie. Nu era vremea potrivită să-i vorbească despre Alice.

În vreme ce Michael se ocupa de aparatul de radio, ea pregăti în grabă cafeaua.

Ultimul buletin meteo se dovedi cu adevărat prost. Bătrînul vecin de vacanţă spusese adevărul. Dacă furtuna continua să înainteze către ei, autorităţile aveau să declare stare de urgenţă.

Cîteva minute mai tîrziu, crainicul anunţă că, în curînd, furtuna avea să lovească insula Langley. Care

va să zică erau chiar în calea ei. Înspăimîntată, Evelyn aruncă o privire întrebătoare către Michael.

El, impasibil, se mulţumi să remarce pe un ton neutru:

- Pe scurt, căsuţa asta o să fie făcută fărîmiţe!

Pe Evelyn, nu soarta cabanei o neliniştea.

Apoi, evenimentele se precipitară. Populaţia era avertizată să-şi ia toate măsurile de precauţie necesare în cazul în care...

- Cred că ar fi mai bine să plecăm de aici. Şi să ne întoarcem cît mai repede la Tacoma. Sulky o să aibă nevoie de noi. Pe de altă parte, vreau să mă întorc la Shadows încă în după-amiaza asta, ca să organizez totul în cazul în care dă furtuna pe acolo.

Îşi sublinie vorbele cu un surîs puţin trist, dar încrezător.

"Nu se gîndeşte nici o clipă că am să-i fiu alături", gîndi Evelyn speriată.

Porniră să cotrobăie prin căsuţă. Michael lua cîteva obiecte la care ţinea şi le adăposti în port-bagajul Jaguarului, apoi plecară.

La vremea aceea, circulaţia era încă fluidă şi maşina rula fără oprire pe strada mărginită cu ierburi uscate, de un galben bolnav peste cerul cenuşiu apăsător.

Fără să vrea, Evelyn se gîndi la conac. O neliniştе ciudata îi strîngea inima. Luni, Michael avea

să-şi anunţe hotărîrea. Dacă accepta să părăsească Shadows, avea s-o ierte vreodată? Nu avea să fie sfîrşitul visului lor de iubire, a poveştii lui Elizabeth şi Aynsley?

În acea clipă îi veni în minte chipul lui Alice.

- Michael...

- Da?

- Trebuie neaparat să-ţi vorbesc despre Alice.

El îi aruncă o privire mirată.

- Sper să nu fie nimic grav.

- Da şi nu. E o problemă pe care ar putea s-o depăşească cu uşurinţă cu ajutorul tău şi...

- În cazul ăsta, n-ar fi mai bine să discutăm deseară? Am destule griji pentru moment, draga mea.

Jenată, Evelyn îşi muşcă buza. Avea dreptate! Dacă Alice îşi păstrase secretul pînă atunci, putea să mai aştepte încă puţin. Esenţial era să o înştiinţeze de cum ajungeau la Tacoma.

- Bine, Michael. Spune-mi cu ce-ţi pot fi de folos.

El îi dictă o listă de cumpărături: role de bandă adezivă, baterii, lămpi cu gaz - pe scurt, lucruri indispensabile în asemenea situaţii.

În Tacoma, lumea părea mai calmă. Cu toţii îşi vedeau liniştiţi de treabă. Municipalitatea rechiziţionase tot personalul şi un mare număr de lucrători se ocupau cu întărirea digului cu saci de nisip.

Deşi debusolată de precipitarea evenimentelor, Sulky îi primi cu bucurie. Judecătorul Clemens supraveghea atent toate operaţiunile. Nepotul lui Patsy şi cîţiva prieteni de-ai lui mutau mobile şi bibelouri fragile la primul etaj, în vreme ce alţii întăreau ferestrele.

Înainte ca Evelyn să pornească în căutarea ei, Alice apăru şi o trase într-un colţ ferit, sub scara cea mare.

- I-ai spus? o întrebă ea neliniştită.

- Încă nu, şopti conspirativ Evelyn. Noaptea trecută nu am putut, iar dimineaţă, cu furtuna asta... Îţi promit că mă ocup chiar în seara asta.

Spre surpriza ei, Alice scoase un suspin de uşurare.

- Foarte bine, Evelyn! Speram că... n-ai să-l superi cu prostiile mele. Oricum, cred că-i mai bine să-i spun chiar eu.

Mirată, Evelyn o observă pe Alice mai de aproape. Ce se întîmplase?

- Eşti sigură de hotărîrea asta? Pe mine nu mă deranjează să mă ţin de cuvînt.

- Sînt convinsă. Mulţumesc pentru ajutorul tău. Mi-a făcut bine să mă descarc, ieri seară.

Spunînd acestea, plecă în grabă de sub scară. Preţ de o clipă, Evelyn o privi îndepărtîndu-se cu o graţie felină.

O nouă neliniște o năpădi. Atitudinea lui Alice nu prevestea nimic bun. Ce răsturnare bruscă de situație!

Deja se hotărîse: dacă Alice nu-i spunea adevărul lui Michael, avea s-o facă ea.

"Tînăra o să fie furioasă", o dojeni Vocea.

"Şi ce? E vorba de viitorul ei!"

Evelyn şi Michael plecară după-amiază, după ce acesta o făcuse pe mătuşa Sulky să-i promită că avea să asculte ordinele judecătorului Clemens. Legănată de balansul molcom al Jaguarului, Evelyn se abandonă reveriei. Avea nevoie de toată tandreţea lui Michael să poată ieşi din universul feeric în care se închisese.

- Vino mai aproape, draga mea. Eşti gînditoare, văd bine, dar am chef să te simt lîngă mine.

Tînăra îl ascultă pe dată şi îi şopti:

- Îmi vine greu să-mi imaginez că o biată furtună poate cauza atîtea stricăciuni.

- Ai dreptate, dar nu uita că asta nu-i deloc o biată furtună. În vremurile trecute, Shadows a rezistat mai multor asemenea furtuni. Uite, Elizabeth era căsătorită de mai puţin de un an cînd a descris-o pe prima în jurnalul ei.

Timp de cîteva minute, Evelyn nu rosti nici un cuvînt. Şi-i imagina pe Elizabeth şi pe Aynsley luptînd

împreună împotriva elementelor dezlănţuite. La fel cum aveau să facă şi ei astăzi.

- Din cîte ştiu, aveam vreo doisprezece ani cînd a venit prima furtuna pe care o ţin minte. Au trecut, iată, ani buni în care am fost scutiţi de asta. Situaţia nu mai putea dura.

- Eşti sigur că o să ajungă şi la Tacoma?

Michael, cuprins de fatalitate, încuviinţă.

Nu mai schimbară nici un cuvînt pînă ce nu ajunseră la moara veche unde îi primi Willie, lucrătorul pe care Michael îl angajase cu ani în urmă.

- Bună seara, domnule Michael. Am închis ferestrele. Vreţi să le bat în cuie?

- Nu, Willie. Prefer să mă ajuţi să mut nişte lucruri la conac.

Apoi Michael se întoarse către Evelyn.

- Draga mea, o să am nevoie şi de tine.

Toţi trei petrecură după-amiază mutînd la adăpost lucrurile de preţ. După ultimul buletin meteo, mai aveau ceva timp şi a doua zi dimineaţă. Puteau deci să rezolve problema ferestrelor şi să pună la adăpost caii.

Noaptea începuse să dea semne de nerăbdare cînd Wilie îi părasi.

- Am să mă întorc mîine dimineaţă, dar nu vă faceţi griji pentru Shadows. De două sute de ani, a mai văzut ea din astea.

Cînd se văzură singuri, Michael trecu un braţ în jurul taliei lui Evelyn şi murmură:

- Iubito, ştii ce înseamnă prezenţa ta aici? Nu m-am înşelat în ziua în care am crezut că văd în tine fantoma lui Elizabeth, venită să-mi dea forţă şi curaj.

Capitolul unsprezece

Dimineaţă, starea de urgenţă era decretată şi evacuarea zonelor delicate începuse. Era vorba de Kiawah, de Folly Beach, de insula Sullivan şi de tot lanţul de insuliţe din golful Puget Sound. După toate previziunile, ploaia avea să se abată la sfîrşitul după-amiezii peste Tacoma. Adevărata furtună avea să lovească regiunea abia în timpul nopţii.

- O să scăpăm de partea cea mai rea, dar nu foarte mult, remarcă Michael.

După cum promisese, Willie ajunse la conac foarte devreme. Imediat porni la treabă şi îl ajută pe Michael să bată ferestrele în cuie.

Evelyn desenă cu bandă adezivă cîte un x pe fiecare geam. în vreme ce-şi continua treaba, se gîndea la Alice şi la atitudinea ei ciudată. Ce avea de gînd? Fără să ştie bine de ce, Evelyn simţea o neliniştе ciudată.

"Oricum, am să fiu atentă şi dacă, din întîmplare, Alice o să evite să-i mărturisească adevărul lui Michael, am s-o fac eu."

Ajunsese aici cu gîndurile cînd Michael intră în încăpere.

- Eve, draga mea, ai terminat? Da? E vremea să ne ocupăm de cai. O să ne ia o mare parte din dupa-amiază.

- Unde îi ducem?

- Andy Valache mi-a propus să-i instalam în grajdul lui cel nou. M-aş mira ca acela de la Shadows să reziste.

Valache... A, da! Unul dintre jucătorii de la clubul de polo! Tipul acela îndesat şi cu început de chelie care sărbătorise cu ei ieri. De fapt, alaltăieri. Doamne, cît de departe păreau clipele acelea!

Începuseră de o bună bucată de timp să mute caii cînd norii se sparseră, aducînd valuri violente de ploaie. Animalele, speriate deja de vremea proastă, simţind

furtuna care se apropia, deveniseră nervoase şi greu de strunit.

- Ai grijă să nu dea şi peste tine!

Evelyn, care tocmai se ferise de o lovitură de copită, lăsase să-i scape această remarcă în modul cel mai natural din lume. Amuzat de replica ei spontană, Michael îi aruncă un zîmbet indulgent.

- Cai n-au simţul umorului ca tine, draga mea!

- Încep să-mi dau seama.

- Mulţumesc Domnului că eşti atît de tare.

Oricum, oboseala le şterse gustul pentru glume. În afară de teama că nu le ajunge timpul, mutarea animalelor nu era decît una dintre urgenţele de rezolvat. De altfel, ploaia cădea acum în valuri fără întrerupere şi, cînd reuşiră să vadă caii la adăpost, Evelyn nu mai avea decît o singură idee în minte: să facă o baie! O baie fierbinte cu munţi de spumă care să-i ostoiască trupul îndurerat.

. Din păcate, nu era momentul cel mai prielnic. Crepusculul se apropia vertiginos şi Willie, cu blîndeţea lui obişnuită, îi părăsi explicînd:

- Domnule Michael, domnişoară Evelyn! Am promis sorei mele, care este văduvă, să stau pe furtună cu ea şi copiii. Am să mă întorc de îndată ce pot.

- Mulţumesc, Willie, pentru ajutor, făcu Michael strîngîndu-i mîna.

- N-aveți pentru ce, domnule Michael. La revedere și curaj, răspunse bătrînul și se îndepărtă.

Mînă în mînă, Evelyn și Michael se întoarseră la moară. Erau de acum singuri. Fără să vrea, ea cercetă cu un ochi neîncrezător stejarii bătrîni care mărgineau aleea principală.

La drept vorbind, nu se temea prea tare pentru ei; soarta conacului o neliniștea mai mult. Acoperișul era într-o stare proastă și vîntul furios putea smulge țiglele sau face chiar stricăciuni mai mari. Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi căzut vreun arbore peste clădirea fragilă?

Michael rămăsese preocupat. Cu un ton hotărît, spuse:

- Avem vreme să facem un duș și să cinăm înainte să ne întoarcem la conac. Te las să profiți de baie. Am s-o sun pe mătușa Suly ca să văd cum se descurcă. Poate că n-am să mai pot ajunge acolo după ce începe circul.

Martoră unei asemenea demnități, inima lui Evelyn se strînse. Se vedea limpede că Michael ținea să-și ascundă neliniștea. Din grijă pentru ea și pentru ceilalți. Ceva mai tîrziu, pe cînd se usca, așezată în pat, în fața tabloului stigmatizat cu chipul lui Elizabeth, Evelyn medita cu ochii în gol. Cît de mult îl iubea pe omul acela extraordinar, plin de forță și de blîndețe,

cum se mai bucura de tandreţea infinită cu care o ocroteal

Evelyn simţi nevoia să-şi facă sieşi o promisiune.

"Orice hotărîre am să iau odată ce trece furtuna, n-am să-l trădez pe Michael. Pe el îl iubesc, el e omul cel mai drag mie. Nimeni nu-mi poate spune altfel!..."

Cînd tînăra coborî treptele, Michael se odihnea pe canapea.

Imediat, Evelyn se gîndi la Alice:

- Ce se întîmplă? Suly şi Alice au probleme?

- Nu, nu încă, dar nu reuşesc să le conving să se refugieze acasă la George.

Se opri. În ochi îi lucea o nelinişte vagă.

- O, Eve, mă simt sfîşiat! Aici? Acolo? Ce să fac? Nu pot să fiu peste tot în acelaşi timp!

Teribil de emoţionată, Evelyn îi trecu o mînă prin păr.

- Haide! Judecătorul Clemens o să vegheze asupra lor.

Parcă fără să creadă, Michael ridică din umeri.

- Sper să ai dreptate, draga mea, pentru că şi eu contez pe el.

- Nu-ţi fie teamă, Michael. Acum, hai, la duş, domnule Adams. În timpul ăsta, eu pregătesc ceva de mîncare.

Învins, el o ascultă. Se dovedi o idee bună, dealtfel, pentru că atunci cînd reveni, Michael părea

mult mai destins. Înfulecară apoi tartinele cu brînză şi unt pe care le pregătise Evelyn, apoi Michael avu o sclipire de geniu şi merse să caute o sticlă de vin vechi.

Insistă chiar să mai pună una în coşul de provizii pe care trebuiau să-l ducă la Shadows. Evelyn se grăbi să protesteze: deja aveau apă, fructe şi biscuiţi.

- Ştii, m-am gîndit că n-ar fi rău să verific nivelul rîului, făcu el înghiţind cu greu ultima îmbucătură. Cu toată ploaia asta, oricînd putem fi inundaţi...

Evelyn tresări, pentru că abia îşi terminaseră cina frugală. În plus, vinul o ameţise uşor, ceea ce nu era deloc de mirare, pentru că practic nu mîncase nimic toată ziua. Preţ de o secundă, îngheţată, îl privi pe Michael trăgîndu-şi o haină de ploaie.

- Vin şi eu!

El ezită, fără să spună nimic, îi întinse un impermeabil, şi amîndoi se cufundară în noapte.

În jurul lor, arborii scîrţîau, şuieraţi de vînt, plîngeau. Ploaia dezlănţuită lovea pămîntul cu zgomot de tobă.

Înspăimîntată, Evelyn constată că rîul îşi dublase volumul într-o oră.

Bălţile, înghiţite de torent, nu mai existau. Din cîmpuri nu se mai vedea mare lucru.

Michael avusese dreptate. Parterul morii şi grajdurile aveau să fie inundate.

" De n-ar mai creşte mult nivelul apei!" îi trecu prin minte lui Evelyn.

Paralizat de spectacolul care se deschidea privirii, Michael rămase mut cîteva clipe. Părea indiferent faţă de ploaia care îi biciuia faţa. În sfîrşit, declară pe un ton plictisit:

- Mai bine să ne întoarcem în casă. Draga mea, fă-mi o plăcere, ia pachetele pe care le-am lăsat în bucătărie şi o lanternă. Eu o să tai curentul înainte să se întîmple vreo nenorocire.

Cînd ajunseră în încăperea ce folosise drept adăpost iubirii lui Elizabeth şi Aynsley, Evelyn nu reuşi să-şi împiedice un fior.

"Atîta frumuseţe", şopti ea către Voce, impresionată de jocurile de umbre pe pereţii lambrisaţi. "Şi Michael! Ce chipeş pare acum!"

Lumina timidă a lămpii îi sublinia trăsăturile bărbăteşti, noblețea chipului picurat de ploaie.

"Niciodată nu l-am iubit mai mult ca acum", îşi continuă ea gîndul, ameţită de dragoste.

- Michael...

- Draga mea...

Un pic neîndemînatic, ţinînd în mînă o lanternă, ezită. Apoi surîse, puse obiectul care îi stînjenea mişcările jos şi o înlănţui pe Evelyn.

- Ai grijă, dragul meu! Sînt udă leoarcă!

Şi chiar cînd rostea aceste cuvinte, Evelyn se apăsă mai tare de e! Avea nevoie de toată dragostea lui.

Acolo, în liniştea efemeră a încăperii, Evelyn înţelese că hotărîrea ei fusese luată.

"Mîine am să-mi prezint demisia."

Deşi Resorts America era soluţia ideală pentru salvarea proprietăţii Shadows, ea, Evelyn Lawford, avea să treacă de partea omului pe care-l iubea.

"Aici e locul meu. Dacă o vrea, sînt gata să-l ajut din toate puterile mele."

În penumbră, Michael surîdea.

- La naiba cu furtunile, cu inundaţiile, cu toate! Eve, eşti atît de frumoasă încît nimic nu mă mai interesează în clipa asta. Draga mea, fără tine nu ştiu ce m-aş face!

Înţelegătoare, ea clătină uşurel din cap.

- Michael... vreau să trec prin toate astea cu tine... E ca o purificare...

- Ştiu.

Mai tîrziu, cînd se descotorosiseră de hainele ude, se aşezară pe una dintre saltelele puse pe podea şi deschiseră sticla de vin.

În clădirea veche, bîntuită de curenţi şi scîrţîind ca un vas uitat şi el de Dumnezeu în furtună, băură încet nectarul ameţitor. Celebrau un rit al uitării.

- Pentru noi, spuse el, şi pentru Shadows. Sper să scape de furtună.

- Pentru noi, repeta ea, şi pentru Shadows.

Multă vreme, se priviră într-o linişte dulce ca o mîngîiere, apoi Michael îşi puse deoparte paharul şi-i luă mîinile într-ale lui.

- Eve, mă gîndeam să tac. E adevărat că ne mai rămîn nişte probleme de rezolvat, dar cred că a venit timpul să-ţi spun... Eve, vrei să te căsătoreşti cu mine şi să-mi împarţi viaţa, orice s-ar întîmpla?

- O, Michael...

Avea ochii plini de lacrimi, nu-şi credea urechilor. Visul ei cel mai scump chiar avea să se îndeplinească?

- Spune da, draga mea. Spune da. Nu mă lăsa să cred că aceste săptămîni nu au fost decît un episod fără importanţă pentru tine. Că, odată terminată treaba, ai să dispari fără regret şi fără amintiri.

- Niciodată!

- Atunci spune-mi că mă iubeşti, că ai să-mi porţi copiii şi că ruina asta nobilă o să aibă parte de bucurie şi de rîsetele de dinaite.

"Doamne!" gîndi ea, "iata că spune cuvintele pe care le aştept de atîta vreme. Le spune el, cel pe care-l aştept dintotdeauna!"

Răvăşită, reuşi să îngaime:

- Da, Michael, da, da, da. Te iubesc... sînt pierdută după tine!

Rămaseră înlănţuiţi multă vreme, în siguranţa iubirii împărtăşite. O fericire teribilă le încălzea inimile.

Apoi, Michael, ridicîndu-se într-un cot, sărută umărul lucind palid sub raza lampii şi îi şopti:

- Te doresc, Eve... Te doresc ca un nebun!

Acolo, în noaptea tulburată de apă şi de fulgere, se iubiră fără înţeles.

Evelyn descoperi ameţită că, alături de Michael, plăcerea nu avea limite. În braţele lui puternice, feminitatea prindea un nou contur şi o bucurie de nespus o invada. Era femeie. Totală. Iar el, înnebunit de această revelaţie, fugea pe drumurile voluptăţii ţinînd-o puternic de mînă.

Cînd reveni pe pămînt, Evelyn vru să-i împărtăşească hotărîrea ei, să-i spună că voia să abandoneze proiectul de la Resorts America. Însă era atît de leneşă încît renunţă.

"Mîine. Am tot timpul mîine... De altfel, Michael probabil a şi ghicit."

Alunecau în somn cînd el îi murmură la ureche:

- Nu-ţi fie teamă, iubito. Nu ni se poate întîmpla nimic. Sîntem în siguranţă aici. Am să veghez eu.

Un zgomot asurzitor îi smulse din toropeală.

- Acoperişul! Unul dintre copaci s-a prăbuşit! strigă el în timp ce-şi trăgea pantalonii.

Somnoroasă şi speriată la culme, Evelyn se frecă la ochi să alunge ceaţa. Degeaba. Michael deja dispăruse.

Împrejur, noaptea dădea un concert înfiorător. Vîntul urla, biciuia casa care plîngea din toate încheieturile.

Îl auzi pe Michael coborînd cîte patru trepte odată pe scara principală.

- Michael! Nu te duce! Te rog! urlă ea.

Pentru că nu primi răspunsul pe care-l aştepta, se aruncă pe urmele lui şi, ajunsă la parter, îşi dădu seama că Michael era deja afară. Lugubru, cele două batante ale uşii de la intrare clămpăneau disperate sub apăsarea elementelor furioase.

În ciuda terorii, Evelyn se apropie de peron strigînd:

- Michael!...

Era o viziune de infern. În tornadă, ramurile stejarului secular care veghease pînă atunci peste casă se răsuceau cu gemete înfricoşătoare.

Cînd Michael reveni din expediţia lui nebunească, trebui să lupte ca să închidă uşile.

- Am avut dreptate. Una dintre ramurile principale a căzut peste acoperiş, cam în dreptul camerei copiilor.

"Dumnezeule!" gîndi ea. "Ce catastrofă! Acum ploaia o să facă şi mai multe stricăciuni."

- Ce ai de gînd să faci? întrebă ea.

- În mod normal, pe scară pot să ajung la breşă.

- Lasă-mă să te ajut.

Michael nu ezită nici o clipă.

- Bine. Adu-mi lanterna şi uneltele.

Fără să pună nici cea mai mică intrebare despre care scara vorbise, Evelyn se luă după Michael. Ajunseră, cu chiu, cu vai, să astupe gaura. Oricum ar fi fost, reparaţia lor grăbită avea să mai limiteze stricăciunile.

Totuşi, Michael rămase teribil de tăcut pînă ajunseră în dormitor.

- Draga mea, nu te teme. O să fie bine totul.

Îşi însoţi vorbele cu un gest care voia să ascundă neliniştea. Într-o clipă, afişă un figură calmă, dar Evelyn nu se lăsă păcălită nici o clipă. Încă o dată, Michael voia să o liniştească.

- Poate. O să vedem mîine, spuse ea simplu.

Un răsărit bolnav bălăcea încăperea cînd se treziră din nou. Împrejur domnea calmul. Furtuna trecuse.

Însă, abia ieşiţi pe uşa conacului, avura acelasi strigăt îngrozit: întregul parc era imaginea perfectă a

dezolării. Peste tot, ramuri smulse zăceau pe solul sfîrtecat de ploaia violentă, printre petale de flori zdrobite. Arbuştii dezrădăcinaţi ofereau ochiului un jalnic spectacol, în vreme ce arborii îşi întindeau către cer trunchiurile dezgolite într-o rugăciune mută.

În privinţa rîului Ashley, chiar dacă intrase înapoi în matcă, lăsase şi el pe maluri semnele lamentabile ale unei lupte titanice. Michael privea crispat nenorocirea. Bilanţul se dovedea catastrofal: acoperişul, mai ales, cerea o muncă imposibilă, pentru că amploarea stricăciunilor depăşea cu mult imaginea pe care şi-o făcuseră pe întuneric. Grajdurile nu mai erau decît un morman de ruine.

Dar Evelyn şi Michael abia îşi începuseră cercetările. În mintea ei tulburată se rostogoleau mii de întrebări. Făcu o evaluare rapidă a cheltuielilor de reparaţie: totalul atingea sume ameţitoare. Asigurarea lui Michael putea oare să acopere aceste cheltuieli? Se temea că nu.

"Dumnezeule!" gîndi ea, "cum o să plătească toate astea Michael? Averea n-o să-i ajungă, asta e clar. Poate că acum o să iau din nou în considerare oferta adusă de Resorts America?"

"Tocmai acum, cînd mă hotărîsem să-i spun că demisionez!"

Începuse să simtă distanţa care se punea între ei. Michael nu mai făcu nici o aluzie la promisiunile de

ieri. Preferase să se închidă într-un mutism total. Fără să schimbe vreo vorbă, înlăturară primele gunoaie care le căzură sub mînă, priviţi cu nepăsare de pupila cenuşie pătată cu albastru a cerului, apoi se întoarseră la Tacoma. Liniile telefonice fuseseră tăiate şi Michael era nerăbdător să capete noutăţi de la familie. Rulau de o bună bucată de vreme cînd Michael se întoarse către Evelyn şi spuse pe un ton glacial:

- Ai cîştigat. Sînt în stare să-mi recunosc înfrîngerea.

Ea simti sudoarea îngheţîndu-i spatele.

- Ce vrei să spui?

- Aţi cîştigat, tu, George şi Resorts America. Sigur, a trebuit o furtună ca asta să vă ajute, dar asta e. Sînteţi mai puternici, mă înclin. Niciodată nu mi-aş fi imaginat un asemenea final. Totuşi, dacă vrei, fă actul de vînzare. Am să-l duc avocatului meu.

Înţepenită de stupoare, Evelyn avu nevoie de cîteva clipe pînă să bolborosească:

- Să vinzi... Shadows?

- Nu e ţelul pe care l-aţi vizat, tu şi cu George?

- Asta era misiunea mea, dar eu credeam...

- Inutil să mai crezi mult timp. Iubeşc Shadows şi aş face imposibilul ca să-l salvez. Nu-mi spune că n-am nici o şansă singur, că n-am să te cred. Imposibilul trece astăzi prin curtea lui Resorts America, asta-i tot.

Ce mai putea ea adăuga? Avea dreptate.Totuşi, încăpăţînată, insistă:

- Poate... Michael! Pentru mine, contezi mai mult decît orice pe lume şi, de acum înainte, nu mai vreau să renunţi la Shadows.

Fără să creadă, Michael o observă o clipă, apoi, cu ochii ţintă la drum, declară:

- Domnişoară Evelyn Lawford, această hotărîre mă costă enorm, dar din păcate nu am de ales.

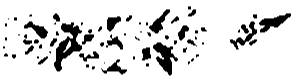

Capitolul doisprezece

Ea avu un mic sughiţ înecat de lacrimi.

"Doamne! Mă loveşte în plină inimă!"

Ca să se liniştească, aşează o mînă timidă peste braţul lui, dar el îi respinse semnul de tandreţe cu brutalitate:

- A, nu! Asta nu! Nu acum! N-aş putea suporta! spuse el aspru.

Răvăşită, Evelyn se refugie în tăcere.

"Cum vrei să-ţi fiu femeie dacă îmi interzici un asemenea gest într-un moment atît de greu? Şi promisiunile noastre? Ce s-a ales de ele? Le-ai uitat deja? Credeai în vorbele tale de ieri seară? Nu pot să cred că ireparabilul s-a produs între noi."

"Curaj, Evelyn", veni Vocea din străfunduri. "Iubirea noastră va şti să treacă de toate greutăţile, de toate greutăţile...", îi repetă ea ca o litanie speriată.

Din păcate, o altă voce, aceea a instinctul, îi şoptea că, altfel decît Elizabeth, ea nu va putea îndura răceala sufletului lui. Nu, erau mult prea apropiaţi ca să permită slăbirea legăturilor dintre ei în felul ăsta.

Cînd ajunseră în faţa casei celei mari, Sulky, cu înfăţişare speriată, dădea poruncă după poruncă, una mai confuză decît alta, unei echipe de workeri.

- Dumnezeu fie binecuvîntat! Iată-vă! strigă ea.

Era un strigăt din inimă, un enorm suspin de uşurare.

- Veniţi! Să va fac un ceai! Trebuie să vă spun că...

Bătrîna părea pierdută cu totul şi alerga dintr-un loc în altul ca o albină ameţită de fum. Îi trase cu putere în salonul scăpat ca prin miracol de inundaţie.

- Abia am venit de la spital. Ar trebui să v-o spun pe ocolite, dar nu-mi găsesc cuvintele. Alice e bine şi o să poată ţine copilul. Oricum, accidentul i-a lăsat ceva

vînătăi. Prostuța mi-a luat mașina și o ștergea spre Seattle, cînd a derapat...

- Un copil? urlă Michael.

Era livid. Cu privirea nebună, se întoarse către Evelyn.

- Știai de asta?

Ea clătină din cap în semn de aprobare.

- Mă rugase să nu-ți spun. Voia să-ți spună chiar ea.

- Se știe cine e tatăl? Și accidentul? Cînd s-a produs?

În fața furtunii amenințătoare, Suly se arătă de un calm remarcabil. Cu o voce foarte stăpînită, replică:

- Ieri dimineață, înainte de furtună. Copilul? E al lui Lewis Carrol, dar Alice nu vrea să-l mai vadă. Ține sincer la Don Simon. A încercat să fugă, să se ascundă cîteva zile, ca să aibă timp să se gîndească serios la situație ei.

- O, Doamne! făcu Michael.

- Are nevoie de tot ajutorul nostru, Michael! relua Suly.

- Săraca fetiță nevinovată! De ce a trebuit...

Incapabil să continue fraza, Michael se opri. Timp de cîteva minute, rămase nemișcat, aparent ametit de veste, dar cînd o văzu intrînd pe Patsy cu tava cu ceai, sări în picioare și strigă:

- Nu, mulțumesc. Eu nu. Fug s-o văd.

Docilă, Evelyn grăbi pasul și se rugă să nu audă dinspre el vreo obiecție. Michael n-o împiedică să-l urmeze, însă pe tot drumul străbătut pînă la spital, nu-i adresă nici un cuvînt.

O găsiră pe Alice cu o figură jalnică. Fața suptă, încercănată, cu vînătăi și un braț în ghips. Abia intrară cînd ea întrebă cu voce stinsă:

- Mătușa Sulky v-a spus tot?

Michael se mulțumi să dea din cap. Deja, o strîngea la piept, o legăna cu gesturi de infinită tandrețe.

- De ce te-ai ascuns de mine, micuțo? Cînd mă gîndesc că ai trecut prin toate astea singură, mai că-mi vine să turbez!

- Michael... atunci, nu ești supărat pe mine?

- Cum să fiu! Niciodată! Niciodată, Alice! Haide, puișor, porți în pîntece un Adams. Ce poate fi mai minunat? Chiar dacă rămînem fără Shadows, familia tot n-o să ne-o poată lua!

Evelyn se clătină. Cuvintele acelea o străpungeau. O privea deci ca pe un dușman. Cu ochii plini de lacrimi, se eclipsă discret către sala de așteptare.

O infirmieră care trecea pe acolo îi arunca o privire blîndă. Fără îndoială, credea că pierduse pe cineva drag!

După ce îşi consumă toată ruşinea, Evelyn îşi ascunse faţa în palme.

"Şi ce!" îşi spuse ea. "Poate să-şi închipuie ce vrea! Oricum, nu-i adevărat că mi-am pierdut iubirea?"

Visurile ei în legătură cu minunata căsătorie luaseră sfîrşit. Dispăruseră şi copiii cu rîs cristalin! Vraja se rupsese... Nu-i mai rămăsese decît amărăciunea fără sfîrşit, cîteva acte de semnat înainte să plece către alte case, alte misiuni, departe de suferinţă şi ducînd-o în suflet pe vecie.

"Cel puţin, Alice e salvată", gîndi Evelyn puţin mai tîrziu, pe cînd se chinuia să redevina calmă. "Îi are alături pe ai ei, se poate bucura de viaţă."

Cu un ton sec, Michael îi întrerupse gîndurile:

- Alice vrea să te vadă. Eu mă duc să vorbesc cu medicul de salon.

- În cazul ăsta, mă duc la ea imediat, dacă nu te deranjează.

Mîndră, cu spatele drept, Evelyn păşi pe coridorul lung care trecea pe lîngă salonul lui Alice, încercînd să-şi compună o figura mai veselă, însă, ajunsă la uşă, ochii i se întunecară din nou.

- Evelyn! Iartă-mă că n-am avut răbdare! Ar fi trebuit să te las să-i spui tu lui Michael! scînci fata.

- Voiam să-i spun, Alice. Dar circumstanţele au hotărît altfel. Nu mai contează acum. Michael ştie să vă păzească - pe tine şi pe copil.

- Da. Totuşi, mi-e teamă că l-am pierdut pe Don.

Pe cînd fata rostea ultimele cuvinte, o lacrimă i se rostogoli peste obrazul palid.

- Încă nu-l acuza. Sînt convinsă că, dacă te iubeşte cu adevărat, o să te ierte, răspunse Evelyn.

La aceasta idee, o sclipire de fericire străluci în ochii lui Alice.

- Evelyn, spuse ea, fă şi tu la fel pentru Michael. Acum se poartă groaznic cu tine, aşa-i. Ştii bine ce înseamnă Shadows pentru el. Ai încredere în el, te iubeşte sincer. Ţi-o pot spune, îl cunosc destul de mult. O să se aranjeze totul.

- Mă tem că nu. Niciodată n-o să înceteze să mă bănuiască.

- Greşeşti. O să aibă teribil de multă nevoie de tine!

Zdrobită de tristeţe, Evelyn dădu din cap.

- Nu, Alice. Sînt hotărîtă. Nu-mi rămîne decît să mă întorc la Seattle. Munca mea aici s-a terminat.

Zgomotul uşii o făcu să tresară. Se întorsese Michael. Fireşte, auzise ultimele cuvinte...

"Încă o data, soarta se încăpăţînează să ne separe", gîndi ea deznădăjduită.

Apoi, brusc, furia mătură resemnarea.

"Să tragă ce concluzii o vrea! În fond, nu mă acuză el de cele mai mari răutăţi de pe pămînt?"

- Alice, doctorul Corn a insistat să te odihneşti cît mai mult posibil. O să te lăsăm, draga mea.

Cînd fu rîndul lui Evelyn să o sărute, Alice o întrebă:

- O să te mai văd, Eve?

- Nu cred că foarte curînd, dar am să-ţi scriu - dacă îmi promiţi să faci şi tu la fel.

Tocmai ieşiseră pe coridor, cînd Michael izbucni:

- Atunci, o ştergi, acum, cînd ţi-ai atins scopurile, după ce m-ai sedus! Bravo! Ce joc de scenă! Te felicit! O, ce de false jurăminte şi tremurături de glas!...

Înţepată de nedreptatea pe care i-o făcea, Evelyn îl înfruntă:

- Da, plec, pentru că ruina aceea de casă valorează în ochii tăi mai mult decît mine. Pentru că eşti atît de legat de trecut încît viitorul pentru tine este un lucru imposibil. Pentru că renunţi la toate visurile tale.

Din păcate, el nu o ascultă, stăpînit de furie.

- Şi eu care credeam că semeni cu Elizabeth! Cît mă mai înşelam! Ea a făcut totul ca să salveze Shadows, dar tu, tu nu te-ai gîndit numai la munca ta, la prestigiul societăţii tale!

O clipă, Evelyn se feri să răspundă, apoi, cu voce îngheţată, declară:

- Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai conduce la mătuşa ta ca să-mi iau lucrurile.

El o ascultă şi nu suflă nici un cuvînt pînă în clipa în care Jaguarul ajunse în faţa casei mătuşii Sulky.

- Mă întorc la Shadows. Mai am o mulţime de treburi. Te las, deci, Evelyn, dacă asta e dorinţa ta.

Prea nefericită, prea furioasă, ea nu dădu atenţie notei de tristeţe care gîtuia vocea lui Michael.

- Mulţumesc, făcu ea simplu.

Cînd veni să-i deschidă portiera, mîinile lor se atinseră o clipă. Senzaţie fină, fabulos de ameţitoare, înfricoşător de efemeră.

Evelyn rămase acolo, siluetă fragilă şi solitară privind la Jaguarul care se îndepărta cu un zgomot infernal.

Scurtă cît mai mult despărţirea.

Îi datora un telefon lui George.

- Michael a hotărît să vîndă, spuse ea repede după ce se asigură că la celălalt capăt era persoana care trebuia.

- Nu mai spune! se auzi vocea plăcut surprinsă a lui George.

- Lasă felicitările şi ascultă pînă la capăt!

- Bine, bine... Dar văd că eşti puţin cam agitată.

- Şi tu ai fi la fel dacă ai şti ce s-a petrecut de aseară pînă acum.

- Ce?

- Shadows e o ruină! Avem nevoie de un vagon cu bani să punem totul în ordine...

- Şi crezi că Charley o să se răzgîndească? făcu neliniştit George.

- Nici pomeneală!

- Atunci, care-i problema?

- Chiar nu înţelegi? Michael a sperat pînă în ultima clipă să-şi răscumpere proprietatea. Acum îi este imposibil.

- I-ar fi fost imposibil oricum.

- Niciodată nu crezi într-un coşmar pînă ce nu-l vezi împlinit, făcu ea întristată.

- O să se obişnuiască. Mai ales cu tine alături...

- Asta-i o altă problemă. Noi... nu prea mai sîntem împreună...

- Cum?! De ce?

- Am devenit brusc exponentul dezastrului, recunoscu îndurerată Evelyn.

- Dar e o prostie...

Fără să-i mai dea timp să-şi continue ideea, Evelyn spuse pe un ton care nu suferea discuţii:

- Mă întorc în Seattle chiar acum. Avocatul nostru o să vă aducă contractul de vînzare în cîteva zile.

George rămase şocat cîteva clipe, apoi răspunse:

- Evelyn, nu ştiu ce s-a petrecut între voi, dar, după părerea mea, faci o mare greşeală.

În ciuda eforturilor, Evelyn nu reuşi să-şi reţină un smiorcăit:

- Poate. Din nefericire, nu văd ce-aș putea să mai fac.

Ca și George, Sulky se arătă foarte discretă și nu puse nici o întrebare referitoare la motivele ei.

- O să-mi lipsești, Evelyn. Nu uita să vii să mă săruți cînd mai treci prin Tacoma, spuse ea îmbrățișînd-o afectuos.

◆◆◆

A doua zi după-amiază, Charley o primi cu gesturi de bucurie.

- Știam eu că ai să reușești, fetițo! Bravo! De altfel, planurile tale sînt absolut remarcabile. Te felicit.

Evelyn dădu din cap plictisită.

- Aș vrea, totuși, să faci niște modificări...

O secundă ea ezită. Petrecuse noaptea reflectînd. Dacă Michael voia să vîndă, era dreptul lui. Banii de care dispunea nu-i permiteau să redea proprietății Shadows strălucirea de altădată. În același timp, Evelyn se revolta la ideea că ar fi putut fi lipsit de conac.

- Doresc ca actul notarial să precizeze că familia Adams - mai ales Michael Adams - să-și păstreze clădirile existente. Vom restaura conacul și vom avea dreptul să folosim parterul pentru sala de conferințe, de două ori pe lună. În ceea ce privește vizitele plătite, cu ghid, vor putea avea loc de două ori pe săptămînă. Pe

de altă parte, noi vom avea întîietate la cumpărare în cazul în care Adams doreşte să vîndă vreo clădire. Atît.

Acest program smulse un strigăt de surpriză lui Charley.

- Nu-mi pare prea ortodoxă treaba asta, Evelyn. Nu sînt sigur că pot accepta!

- Sper să poţi. Resorts America a făcut întotdeauna dovadă de noblețe faţă de partenerii ei. Oricum, dacă aceste dispoziţii îţi par de neacceptat, am să mă văd obligată să-mi prezint demisia.

Charley acceptă acest plan nou, dar nu fără să se codească.

- Doresc ca toată lumea să fie mulţumită, spuse el. Eşti îndrăgostită de Michael Adams, aşa-i? Nu te-am mai văzut comportîndu-te în felul ăsta.

Deloc intimidată sau jenată, Evelyn încuviinţă.

- Deşi... totul s-a terminat între noi. Aş avea să-ţi cer o favoare, Charley. Dă-mi o altă misiune... cît mai departe posibil.

Plecă în Oregon unde petrecu trei lungi săptămîni muncind la un proiect simplu, apoi, la întoarcerea la Seattle, cedă argumentelor lui Charley care îi recomandă pe un ton de poruncă o vacanţă.

Pe scurt, sări într-un avion cu destinaţia Londra, unde o aşteptau tatăl ei şi Dona.

Timp de zece zile, rătăci pe străzile animate ale capitalei. Un adevărat coşmar! La fiecare colţ de stradă credea că recunoaşte silueta lui Michael şi inima înspăimîntată îi bătea nebuneşte.

Nici o clipă, suferinţa nu o părăsi şi, cînd ajunse din nou acasă, Evelyn era gata să jure că nu avea să se vindece niciodată de Michael Adams.

Cu toate astea, două scrisori o aşteptau la Seattle: una de la Michael, cealaltă de la Alice.

Superstiţioasă, o deschise întîi pe cea a fetei:

"Dragă Evelyn,

Îţi trimit o grămadă de veşti minunate. Încă nu-mi vine să cred, dar ai avut dreptate în legătură cu Don. A suferit teribil. Totuşi, nu i-au trebuit mai mult de cîteva zile să se întoarcă şi să-mi spună din nou că mă iubeşte. M-a cerut în căsătorie, Evelyn! Vrea chiar să recunoască copilul!

Nunta noastră va fi celebrată în preajma Crăciunului şi sper să fii şi tu acolo. Apoi, voi merge cu el şi voi începe nişte cursuri particulare pînă la naşterea copilului. Anul viitor, banii care îmi revin din vînzarea proprietatii Shadows vor fi suficienţi ca să îngrijesc copilul. O să-mi reiau studiile.

Evelyn, sînt atît de fericită, şi o mare parte din fericirea asta ţi se datorează. Fără sfaturile tale, cum aş fi avut oare curajul să mărturisesc lui Don adevărul? Să ştii, însă, că nu am decît o singură supărare: faţă de tine

şi Michael. Pare atît de trist în clipa asta, chiar dacă modificările pe care le-ai adus proiectului l-au încîntat. Ştiu că-i lipseşti enorm."

Cîteva cuvinte afectuase încheiau această scrisoare.

Rămînea, acum, cea a lui Michael, pe care Evelyn o deschise cu mînă tremurîndă:

"Draga mea,

Cum să-ţi mulţumesc? Cînd am înţeles frumusetea cadoului tău, m-am blestemat! Nu trebuia să-mi pierd capul şi să te alung! De atunci, am încercat de multe ori să dau de tine, fără rezultat. Telefonul nu încetează să sune într-un apartament aparent gol. Evelyn, la întoarcerea ta, sună-mă să-mi spui că mă ierţi, că accepţi să împarţi viaţa cu mine."

Semnase în grabă "Michael" cu un post-scriptum mîzgîlit care spunea: " Draga mea, ştii cît de mult te iubesc?"

Multă vreme, cuvintele acelea îi dansară în mintea înfierbîntată. Nostalgia luă proporţii înspăimîntătoare. O dorinţă nebună o bîntuia. Ar fi vrut să alerge pe jos pînă la Tacoma. Neîncrederea, însă, o oprea.

Neîncredere foarte de înţeles, de altfel. Michael nu voia cumva să-şi bată joc de ea, acum cînd avea conacul? Ar fi reacţionat el altfel dacă ar fi pierdut totul?

Cu toate astea, nu voia să termine atît de uşor cu Michael Adams.

Reflectă la proiectul nou care îi fusese încredinţat cînd, a doua zi dimineaţă, Charley o chemă la biroul lui.

- Lucrările la Shadows au început abia de trei zile şi au şi apărut problemele. De altfel, Adams nu vrea să lucreze decît cu tine. E un tip imposibil. Ai să abandonezi proiectul de acum şi ai să fugi la Tacoma chiar mîine.

- Mîine?... Dar e sîmbătă!

Charley nu voia să audă nimic. Cu faţa împietrită, se încăpăţînă să repete:

- Îmi pare rău, fetito. Afacerile sînt afaceri! Ai să te duci.

Sfişiată între nelinişte şi nerăbdare, Evelyn îşi făcu bagajele.

Cum îi mai bătea inima cînd se apropia de poarta cu grilaj a bătrînei proprietăţi! Fericirea îi era pătată de o teamă surdă resimţită ca un nod în stomac. Încîntată, regăsi măreţia locului, arborii bătrîni şi atmosfera vrăjită ca nicăieri. Conacul prinsese să se schimbe. Pe faţadă se căţărau schelele, semn că renovarea începuse. Dar nu era nimeni împrejur.

"Pariez că Michael e la moara veche", îşi spuse ea. "Oricum, am să profit de asta ca să mă plimb pînă acolo singură."

Cu paşi leneşi, intră în salonul cel mare, martor al primului sărut schimbat cu Michael, regăsi locurile acelea scăldate în lumina lăptoasă a soarelui încă somnoros.

Instinctiv, se îndreptă către oglinda cea mare care le surprinsese dansul în prima zi a lor, străini deja prizonieri în plasa iubirii.

O clipă, se contemplă în tăcerea fragilă cînd Michael apăru ca o umbră din adîncuri.

"Doamne!" făcu ea surprinsă, cotrobăind disperată după Voce. "Cît îmi e de drag. Ca niciodată."

Primul cuvînt îl rosti însă el.

- Pînă la urmă te-ai hotărît să te ţii de promisiune.

- Nu înţeleg la ce faci aluzie. Charley mi-a spus că pur şi simplu nu vrei să-ţi explici problemele decît în faţa mea.

Cu ochii arzînd de o febră pe care ea nu îndrăznea să o numească, Michael se apropie un pas, apoi altul...

- Haide, Evelyn! N-ai nici cea mai mică idee? Ai uitat promisiunile noastre în furtună? Mi-ai dăruit un da etern, Evelyn Lawford. Nu ne-am hotarit noi să ne dăm viaţa acestei clădiri?

- O, te rog!...

Iată că exprima din nou marea lui obsesie: Shadows. Ce să facă? să-i întoarcă spatele? Să se arunce în brațele lui?

- Drept cine mă iei, Eve? Drept unul care abia așteaptă să te îmbrățișeze? Chiar asta și sînt!

- Nu, Michael, nu! Dacă reușești să mă convingi că ai fi avut aceeași reacție dacă ai fi pierdut conacul, poate. Din păcate, nu cred. La ce bun?

- Spune-mi, draga mea, dacă Aynsley și-ar fi recunoscut greșeala, nu ți-ai fi dorit ca Elizabeth să-i ierte nebunia?

- O, ba da. Știi bine.

- De ce nu arăți aceeași generozitate și față de omul care te iubește, Eve?

Brusc, neînțelegerile, temerile, încăpățînarea lor, toate îi părură atît de prosteștil

"Ce importanță are dacă Michael iubește atît casa asta?" Iubitul ei era acolo și își deschidea larg brațele.

- Michael, dragul meu!... Iartă-mă... Am greșit cînd am plecat.

În clipa următoare, se aruncă la pieptul lui.

- Eve, nu pot trăi fără tine... dacă vrei, o să locuim într-un apartament. Tu ești singura mea bucurie.

Aceste cuvinte șterseră și ultima urmă de îndoială. Îi recunoscuse dragostea lui. Cît de liberă se simțea, și ușoară și fericită... "Fericită."

- Dacă n-ai fi căzut în capcana pe care ţi-am întins-o eu ajutat de Charley, aş fi venit să te caut la Seattle şi te-aş fi adus aici cu forţa!

- Capcană? Charley era la curent?

El nu răspunse. Mîinile îi alergau peste trupul ei, mîngîind curbele voluptoase ale sînilor. Un parfum magic îi învăluia.

- Eve! Bîrlogul meu ne aşteaptă şi are atîta nevoie de tine, iubito! Vii?

- Da, Michael, da!, Dar nu uita. Pasul ăsta ne face să intrăm în istorie. Ceea ce înseamnă că viitorul ne aparţine, făcu ea depunînd un sărut ştrengar peste buzele lui zîmbitoare.

EPILOG

Dar nu îndrăzniră să anunţe căsătoria lor decît un an mai tîrziu, cînd renovările se încheiaseră.

Conacul îşi schimbase complet înfăţişarea. Rămăsese, firește, clădirea de dinainte, cu portal şi scară dublă la intrare, grădina din spatele casei păstra cele două bazine cu înfăţişare sălbatică, însă întregul părea să fie altul.

Dispăruse aerul învechit, de ruină, acela care dădea ansamblului impresia de piesă de muzeu.

Zidurile se ridicau acum puternice, lucind în nuanța fildeșului tînăr; pînă și malurile rîului, discret îndiguite, lăsau acum impresia de nou.

Undeva, departe, pierdute în vegetația bogată, dincolo de perdeaua arțarilor bătrîni, se înălța hotelul cu o sută de camere visat de George.

Dacă nu ar fi fost parcul atît de larg și de împădurit, prezența acelei construcții moderne ar fi stricat, într-adevăr, impresia de istorie care îmbrățișa conacul. Așa, cu liziera strecurată ca un paravan, hotelul abia dacă se ghicea, și asta numai ochiului care știa să caute.

Biserica familiei Adams, deși nu intrase în planul lui Charley God fiindcă nu mai aparținea demult proprietății Shadows, fusese și ea reconstruită. Michael acoperise o parte din cheltuieli din banii lui, iar restul îi acceptase de la Societatea de Conservare a Imobilelor Vechi, al cărei președinte era.Finanțase multă vreme alte proprietăți cu situație asemănătoare - acum venise timpul să facă și pentru el ceva.

Ruina romantică a bisericii - cum se exprimase odată George în fața lui Evelyn - se înălța acum mîndră la marginea parcului și numai vița sălbatică lăsată înadins pe gardul de piatră stătea martoră a lucrurilor trecute.

În ziua aceea, sfîrşitul verii se juca în turla zgomotoasă a bisericii cu sclipirile unui soare binevoitor. Mulţimea adunată afară aştepta ca, din clipă în clipă, fericita pereche să iasă dincolo de prag. Evenimentul părea să-i tulbure pe toţi, pentru că nimeni nu-şi găsea locul.

Nu după mult timp, aşteptarea lor fu răsplătită. Evelyn, într-o rochie albă ale cărei voaluri se adunau în spate într-o trenă discretă, ieşi la braţul lui Michael. Pe chipul lor se citea fericirea, mulţumirea unui vis împlinit după atîtea primejdii.

Clipa se umplu de petale albe zburătăcind şăgalnic peste capetele lor şi de urale. Clopotul din turlă adăuga sunetul lui sobru bucuriei de afară.

Fără să rostească nici un cuvînt, cei doi încălecară pe caii ţinuţi de dîrlog de bătrînul servitor Willy îmbrăcat astăzi cu hainele lui cele mai bune. Evelyn, pentru că rochia o împiedica să călărească bărbăteşte după cum era obişnuită, trebui să accepte poziţia amazoană, cu amîndouă picioarele de aceeaşi parte a şeii.

Îndemnară caii şi porniră pe aleea care, după ce se înfunda în liziera parcului şi alerga o jumătate de milă, ajungea să se prăbuşească obosită la picioarele treptelor duble de piatră albă ale conacului. Toţi ceilalţi invitaţi se grăbiră să-şi găsească loc în maşinile trase discret la marginea drumului.

Caii mergeau la pas, aproape lăsați în voie, pentru că Evelyn și Michael, cu totul neatenți la drum, se sorbeau din priviri. Așa cum arătau acum, păreau mai mult ca niciodată încarnarea perechii legendare. Elizabeth și Aynsley făcuseră și ei, cu siguranță, același drum călare, îmbrăcați la fel și cu același foc în priviri.

Mai mult, Evelyn se confunda perfect cu femeia aceea teribilă, rămasă în memoria ultimului ei urmaș ca un ideal. Ideal neatins de nici o femeie pe care o cunoscuse, dar care fusese întrupat de ea.

Ceva mai târziu, petrecerea începuse. În spatele casei se pregătiseră mese lungi, adăpostite sub umbrare de pînză azurie. Patsy, cea care făcea minuni în bucătăria mătușii Sulky, își luase acum în serios rolul de dirijor. Cu gesturi discrete dar ferme, îndemna ospătarii și le arăta locul unde să ducă tăvi încărcate sau lădițele de lemn vechi adăpostind sticle de vin prețios.

Soarele trecuse ușor de mijlocul cerului cînd festinul oficial se termină. Lumea se împrăștie în grădină, în grupuri mici și gălăgioase.

Michael, la braț cu proaspăta lui soție, încerca zadarnic să se plimbe pe malul rîului. La fiecare pas

erau opriţi şi un nou potop de felicitări se revărsa din grupurile înşirate în drumul lor.

- Ai văzut, Michael, că pînă la urmă s-a rezolvat totul?

Evelyn întoarse privirea şi îl găsi zîmbind mîndru pe Charley God, patronul ei de la Resorts America. În atmosfera de acolo, Charley, corpolent şi cu părul alb, cu buzele destinse în surîsul lui care trăda siguranţă de sine, părea un adevărat stăpîn al locurilor, un nobil călcînd cu importanţă pe pămînturile sale.

- Charley! făcu Evelyn cu un zîmbet răutăcios. Nici acum nu eşti în stare să vorbeşti despre altceva decit despre afaceri? De ce nu te distrezi şi tu ca ceilalţi?

- Ba mă distrez, draga mea, ba mă distrez. Şi ştii ce mă bucură cel mai mult? Firește, în afară de căsătoria voastră.

- Ce? întrebă fără rost Michael.

- Casa asta teribilă, răspunse Charley arătînd cu paharul de whisky în direcţia conacului. Ştii, dacă mă gîndesc bine, restul nici nu mai contează.

- Cum aşa?

Evelyn porni la pas uşor, urmată la braţ de proaspătul ei soţ şi, la un pas distanţă, de bărbatul jovial care-i fusese, pînă mai ieri, patron.

- Vezi tu, declară Charley, renumele lui Resorts America practic s-a dublat de cînd am terminat

renovările. Proprietari care, asemenea lui Michael, nici nu voiau să audă de noi, acum ne caută disperaţi să ne pună pe tava casele lor ameninţate cu ruina.

Apoi, după o clipă de gîndire, continuă pe ton scăzut:

- E drept, hotelul din spatele parcului aduce nişte beneficii pe care nu le pot neglija, însă cîştigul venit de pe urma închirierii sau vizitării conacului a devenit fără importanţă. Reclama pe care am căpătat-o aici ne-a atras clienţi la care nici nu speram.

- Mă bucur pentru tine, Charley, spuse zîmbind politicos Michael. Sper însă să nu începi să ne bombardezi cu planurile tale cele noi.

- Nici pomeneală. De fapt, nu prea ştiam cum să ajung la adevăratul subiect. Copii... Charley God vrea să vă facă un cadou.

- Un cadou? făcu mirată Evelyn, bună cunoscătoare a obiceiurilor patronului ei.

- Mă gîndeam că, tineri căsătoriţi fiind, vă trebuie ceva mai multa linişte şi intimitate. De aceea, am renunţat la planurile mele pentru conac. N-o să vă mai deranjeze nimeni, nicî cu congrese, nici cu turişti obraznici. Chiar mîine am să dau avocatului însărcinarea să regleze actele.

- Stai, stai, rosti încurcată Evelyn, ridicînd o mînă ca pentru a-l opri din mers. Mai spune o dată, că mie una nu-mi vine să cred.

- Încercam să vă spun că proprietatea, toată pînă la lizieră, vă aparţine pe de-a-ntregul. Puteţi ieşi de acum la plimbare fără să mai daţi nas în nas cu tot felul de necunoscuţi.

- O, Charley, eşti un tip grozav! exclamă Evelyn şi se aruncă de gîtul lui, înecîndu-l într-un potop de voaluri.

- Hopa, că nu l-am mai văzut pe şeful nostru într-o situaţie ca asta.

Surprinsă, Evelyn se desfăcu din îmbrăţişare şi privi peste umăr. La cîţiva paşi mai încolo, cu cîte un pahar în mînă, zîmbeau maliţios doi bărbaţi.

Yul, cel care rostise cuvintele de mai înainte, era un tip înalt, subţire şi cu privire aprinsă, ascunzînd în ea promisiuni vesele.

- Yul, Dan, mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi şi voi, făcu bucuroasă Evelyn.

Apoi, întorcîndu-se spre Michael, continuă:

- Iubitule, ei mi-au fost multă vreme coechipieri. Ultima dată am lucrat împreună la proiectul de pe insula Langley. Ştii, atunci cînd ne-am certat noi pentru prima dată, îi şopti ea la ureche.

- Hai, să fii fericită, puişor! spuse vesel şi roşu la faţă Dan Taracy, cu ochii la fel de surîzători ca întotdeauna.

Ridică paharul cu whisky şi aşează o palmă peste pîntecul rotunjit binişor. Privind către Charley God, rosti cu o voce rugătoare:

- Nu te supăra, şefule Beau şi eu un pahar, măcar acum.

- Fii liniştit, Dan, azi e petrecere, făcu Charley, după care se încruntă în glumă: Dar mîine să nu-mi spui că te doare capul şi că nu poţi munci!

- Nici o grijă, şefule, rîse Yul. Am eu grijă de el.

- Da!... Cu asemenea paznic, nici n-ar trebui să-mi fac probleme!

La tonul insinuant al lui Charley, grupul izbucni în rîs.

- Dar acum, gata, băieţi! Hai să-i lăsăm pe tinerii căsătoriţi să-şi tragă sufletul!

Cu un gest de parcă ar fi vrut să mătură prezenţa inoportună, Charley God se îndepărtă, însoţit de cei doi bărbaţi înveseliţi.

În sfîrşit, o clipă de linişte! Evelyn trase aer în piept, cuprinsă de o fericire surdă. Se îndreptară la braţ pe aleea dintre cele două bazine cu nuferi.

La celălalt capăt se ridica un podium discret pe care se afla o trupă de muzică atacînd un slow. În faţă, sprijinit de microfonul cu picior înalt, aplecat uşurel în faţă şi cu figura întoarsă într-o parte pentru a-şi feri privirile de perdeaua părului lung, Kurt îşi făcea auzită plăcuta lui voce răguşită şi tristă.

- Îl mai ţii minte? întrebă Michael, zîmbind blînd.

- Pe cine? făcu Evelyn, apoi, urmărind direcţia în care privea bărbatul: Pe Kurt? Cum să nu!

- Ţi-am zis că o să aibă viitor băiatul ăsta! Acum cîteva zile a luat legătura cu mine un impresar. Vrea să facă din el o stea.

- Şi nici nu m-aş mira să reuşească. Are stofă. Numai că...

- Numai că?..., o întîmpină Michael curios.

- Prea e tragic. Nu ştiu de ce, dar îmi face tot timpul impresia că se gîndeşte la moarte...

- Aşa sînt artiştii, dragă, şopti Michael, aplecat la urechea ei. Am cunoscut odată un scriitor care trăia cu senzaţia morţii iminente. Şi, ştii, curios lucru, asta îl făcea să scrie minunat!

Discuţia lor, care luase periculos un ton lugubru, fu întreruptă de un rîs şăgalnic. Întoarseră privirile ca să întîlnească figura destinsă a Madiei.

- Dragilor, păreţi atît de serioşi! Mai relaxaţi-vă! În fond, e nunta voastră!

- Madia, mă bucur să te văd aici! exclamă Evelyn, dezlipindu-se de Michael şi făcînd un pas înainte ca s-o sărute pe obraz.

Madia o cuprinse în braţe şi îşi apăsă obrazul de al ei, apoi, ţinînd-o de umeri, o îndepărtă ca s-o privească în ochi.

În anul care trecuse, cele două femei legaseră o prietenie dincolo de aparenţe. De multe ori, singure în casa mare, rămăseseră seara în faţa focului din şemineu, făcîndu-şi confidenţe.

Într-o zi chiar, Evelyn o dusese la moara cea veche, pe cînd Michael era plecat cu treburi în oraş. Acolo, îi arătase tabloul cu chipul lui Elizabeth şi reacţia Madiei fusese extraordinară. După o clipă de stupoare, ea începuse să-i pipăie trăsăturile feţei, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de existenţa reală a lui Evelyn.

Gesturile ei insistente îi adusese o răbufnire de căldură în trup, aproape la fel cu cea stîrnită de Michael în timpul îmbrăţişărilor lor secrete. Se ferise atunci, dar lucirea din ochii Madiei pecetluise o relaţie de care mai tirziu aveau să se bucure fără ştirea nimănui.

- Cum să nu fiu prezentă la un asemenea eveniment? Tocmai eu?! susură Madia la urechea ei.

- Domnişoară Mangalen, mai sînt şi eu pe aici! remarcă amuzat Michael. Şi, dacă soţia mea nu are nimic împotrivă, nu mi-ar strica o îmbrăţişare formală.

Cu gesturi vioaie, Madia îl sărută pe amîndoi obrajii, apoi, luînd un pahar de pe tava unui chelner în trecere, spuse cu voce tare:

- În sănătatea mirilor!

Un cor de urări asemănătoare se auzi din preajmă, venind dinspre grupurile preocupate pînă atunci de nimicuri mondene.

Perechea de îndrăgostiți zîmbi încurcată, apoi se îndepărtă agale.

Seara veni pe nesimțite. Muzica încetase de o bună bucată de timp și grupurile se mai răriseră. În scurt timp, grădina din spatele casei se liniști și luminile se aprinseră în salonul în care își găsiră refugiul membrii familiei Adams. Petrecerea se transformă într-o serată de familie în care cu toții se răzbunau pe ziua petrecută mereu în compania altora. Acum aveau destulă vreme să stea împreună.

În salonul cel mare, arătînd acum la fel de strălucitor ca în urmă cu două sute de ani, se strînsese întregul clan.

Așezată pe sofaua elegantă, mătușa Sulky chicotea veselă în brațe cu un copil înfășat și nehotărît dacă să plîngă sau să gîngurească. Alături, în picioare, o pereche tînără urmărea cu priviri îndrăgostite cele ce se petreceau pe sofa.

- Mătușă Sulky, il obosești prea mult! spuse zîmbind Alice. Cred că ar fi mai bine să-l duc înapoi în pătuțul lui.

- Lasă-l, dragă. Poate aşa o să ţină şi el minte evenimentul ăsta.

Replica aparţinea lui Don, care se grăbi să-şi sărute pe tîmplă soţia pe care o ţinea de după umeri.

Căsătoria lor dura de aproape un an şi Alice, forţată odată să o definească dinaintea familiei, recunoscuse că era lucrul cel mai minunat care i se întîmplase vreodată. Venirea copilului pe lume, departe de a strica frumuseţea căsătoriei lor, le adusese un plus de fericire.

Îl botezaseră Michael, ca pe unchiul. În felul ăsta înţelesese Alice să mulţumească omului căruia îi datora o iubire ciudată şi profundă.

- Ba nu, Don. Cred că Alice are dreptate, făcu mătuşa Sulky, cuprinsă brusc de grijă. Cu ăştia mici nu te joci. Sînt ca porţelanurile. Şi crede-mă, la porţelanuri mă pricep.

Replica ei stîrni un hohot din partea judecătorului Clemens care se întorcea cu un pahar de punci pentru protejata lui.

Atunci, pe uşile mari date de perete, intră George, la braţ cu roşcata Lilith. Uşoara roşeaţă din obrajii lui şi flăcările din privirile soţiei demonstrau că abia terminaseră una dintre veşnicele certuri care le măcinau căsnicia de un an încoace.

- George, făcu Lilith, încercînd să pară măcar indiferentă dacă nu bine dispusă. Adu-mi, te rog, şi mie un pahar de punci.

Bărbatul se desprinse, parcă uşurat, de la braţul ei şi porni spre celălalt capăt al încăperii, zîmbind chinuit în treacăt grupului adunat în jurul pruncului.

Rămasă singură, superba roşcată, care alesese pentru ocazie o rochie lungă cu reflexe metalice, mulată şi cu un decolteu apreciabil, se îndreptă leneşă spre şemineu. Acolo, preocupată de un voal al rochiei albe care se încăpăţîna să rămînă rebel, stătea uşor încruntată Evelyn.

- Felicitări, draga mea, făcu Lilith pe un ton care se voia politicos, dar care nu reuşea să sune decît sarcastic. Deci, pînă la urmă, ai reuşit.

Evelyn, uşor surprinsă, ridică privirea şi încetă să se mai preocupe de rochie.

- Lilith, arăţi superb, răspunse ea, de parcă n-ar fi înţeles răutatea. Dar asta nu-ţi mai foloseşte la nimic.

- Ce vrei să spui? şuieră roşcata.

Evelyn se sprijini cu un cot de placa de marmură a şemineului şi cu cealaltă mînă luă paharul de punci pe care-l lăsase o vreme deoparte.

- Vreau să spun că ar trebui să încetezi cu răutăţile astea gratuite faţă de mine. Ştiu, nu m-ai suportat de la început. M-ai considerat o rivală, uitînd că Michael nu-ţi mai putea aparţine. Ai renunţat la el

din ziua în care te-ai căsătorit cu George. Acum nu mai poţi decît să regreţi. Dacă ştiu eu bine, Michael încă te mai voia atunci cînd ai făcut pasul ăsta.

Mînioasă, Lilith îşi muşcă buzele.

- Încă nu s-a terminat, fetiţo! făcu ea cu flăcări în priviri. V-aţi căsătorit voi, dar încă n-aţi plecat la capătul pămîntului! Cîtă vreme sînt aici, ai să fii permanent în primejdie să-l pierzi pe Michael. Am să am grijă să nu-ţi fie prea moale!

Foarte calmă la început, apoi cuprinsă brusc de o inspiraţie care părea să o înveselească, Evelyn şopti:

- Se vede cît colo că nu mă cunoşti, Lilith. Nici ţie n-o să-ţi fie moale cu mine...

Şi, în clipa următoare, răsturnă conţinutul paharului ei în decolteul violent al roşcatei.

Reacţia ei fu teribilă. Aruncă un strigăt revoltat, dădu un pas înapoi, se aplecă în faţă ca pentru a stăvili şuvoiul de alcool, apoi fugi din salon plîngînd şi lăsînd o dîră cu miros înţepător peste covorul scump de Asia.

Preţ de o clipă, în încăpere se lăsă o linişte de mormînt. Motivul fusese strigătul roşcatei, dar de îndată ce înţeleseseră cele ce se petrecuseră, cu toţii izbucniră în rîs. Aparent, nimeni nu era deranjat de incidentul al cărei victimă fusese frumoasa scorpie.

La o oarecare distanţă, Michael, stînd în picioare alături de George şi ţinînd o mînă în buzunar, făcu un

semn cu bărbia către uşa prin care ieşise în trombă soţia vărului lui.

- Mi se pare că nevastă-ta a păţit oarece.

Amuzat, George sorbi din paharul de punci destinat pînă cu o clipă în urmă soţiei lui.

- Cred că ai dreptate, vărule. A început să păţească.

Michael se întoarse pe jumătate către el, îl privi în ochi şi îl întrebă:

- George, iartă-mă că mă bag în treburi delicate, dar greşesc eu cînd am impresia că ai probleme în familie?

- Nu, nu greşeşti deloc, răspunse George pe un ton indiferent. De cînd Evelyn s-a mutat la tine, acum un an, Lilith parcă a turbat. Aproape că nu trece o zi să nu mă cert niţel cu ea. De fapt, ea se ceartă cu mine...

- Ştii, George, mă pui într-o situaţie delicată. Înţeleg că motivul necazurilor tale sînt eu.

- Linişteşte-te, Michael. Motivul este Lilith. Ştii doar că nu a renunţat niciodată la tine. În realitate, nu ţine neapărat să te aibă. I-ar ajunge să ştie că nu te are nici o altă femeie. Ori, Evelyn îi demonstrează că dorinţa ei este absurdă. Asta-i tot.

Michael se jucă o clipă cu lichidul îmbătător din pahar, parcă neîndrăznind să rostească întrebarea care-i stătea pe buze.

- Şi ce ai de gînd?

- Cu Lilith? precizã George.

- Da.

- Nu-ţi fã griji. Sînt un tip rezistent. Probabil cã peste zece ani o sã se liniştească. Am timp sã aştept.

- Şi sã trãieşti aceşti zece ani cu o femeie îndrãcitã?

- Oricum nu prea stãm împreunã. Şi, în plus, Evelin promite sã-mi dea din cînd în cînd satisfacţie. Ca în seara asta.

Parcã adusã de vorbele lui, Evelyn se apropie, bosumflatã şi cu privirea în pãmînt.

- Michael, şopti ea ruşinatã. Iartã-mã pentru scena de adineaori.

Bãrbatul o cuprinse de dupã umeri ocrotitor şi-i zîmbi.

- Uite, George tocmai te ierta.

- Îmi pare rãu cã mã bag în discuţia voastrã, dar încã n-am înţeles ce s-a întîmplat.

Ultima replicã aparţinea lui Alice care tocmai se întorsese de la etaj dupã ce lãsase copilul în grija lui Patsy.

- De ce? fãcu aparent nedumerit George. S-a întîmplat ceva?

- Pãi, coboram pe scarã cînd a trecut val-vîrtej pe lîngã mine soţia ta. Şi mirosea a alcool ceva teribil.

- I s-a vãrsat în decolteu un pahar de punci.

- Aha, fãcu Alice ceva mai dumiritã.

- Da, continuă George, numai că paharul acela fusese în mîna lui Evelyn...

Mirată, Alice trecu privirea de la unul la altul, cu gura uşor deschisă.

- Adică...

- Adică m-am săturat să se poarte cu mine de parcă i-aş fi furat ceva din casă, o completă Evelyn încruntată.

Alice pufni în rîs şi se îndepărtă veselă spre celălat grup, nerăbdătoare să împărtăşească şi mătuşii Sulky motivul bunei dispoziţii.

Seara continuă destinsă, lipsită de prezenţa lui Lilith care, furioasă la culme, se închisese în dormitorul ei. Abia tîrziu în noapte, ameţiţi de evenimente şi de punci, se retraseră cu toţii la culcare.

Zilele următoare trecură fără incidente. Singuri acum, tinerii căsătoriţi îşi căutară fericirea în toate gesturile lor. Michael renunţă o vreme să mai treacă pe la birou şi numise în locul lui pe Madia. Evelyn rătăcea multă vreme prin încăperile largi, cu eternul carneţel în mînă, notînd toate modificările pe care le credea de cuviinţă în mobilier.

- Nu te poţi dezbăra nici o clipă de obiceiul tău, făcu odată Michael.

- Ce să-i faci? Defect profesional! răspunsese amuzată Evelyn şi trecuse pe lîngă el în căutarea altei ţinte.

În fiecare noapte, după ce se consuma focul iubirii şi Michael adormea liniştit în braţele ei, Evelyn îşi căuta în minte Vocea. Acea Voce care o însoţise toată viaţa, care-i fusese o confidentă secretă şi care acum dispăruse fără urmă.

Într-un fel, înţelegea ce se întîmplase. Toată viaţa fusese singură. Tatăl ei fusese un om preocupat şi, în afară de momentele cînd se răstea la băieţii cu care ea ieşea în oraş, nu prea avusese timp să se îngrijească de sufletul ei. Trăise, de aceea, mult interiorizată şi găsise un sprijin teribil în Vocea gîndurilor ei.

Acum, însă, Vocea devenise inutilă. Avea lîngă ea un om căruia putea să-i destăinuie toate secretele ei şi care, mai mult, descoperea în ea secrete a căror existenţă nici nu o bănuise.

Mai avea însă o explicaţie pentru dispariţia acelei liniştitoare Voci. În ultima vreme, simţise o schimbare ciudată o răvăşire a trupului şi a minţii care o împiedica să fie uneori coerentă. Sesizase schimbarea cu vreo lună în urmă şi nu îndrăznea să definească motivul ei, de teama importanţei lui grozave.

"Am să merg la medic, chiar mîine", îşi spuse ea în ultima seară, privindu-l drăgăstos pe bărbatul

adormit lîngă ea. "Doamne, de-ar fi adevărat ce cred eu!..."

A doua zi, ascunzîndu-şi emoţia sub masca veseliei, se grăbi să se îmbrace. Michael, mirat de brusca ei preocupare, o întrebă:

- Ce faci? Pleci undeva?

- De unde ai bănuit? făcu ea bine dispusă.

- Păi, în ultima săptămînă nu te-am văzut îmbrăcîndu-te atît de elegant. Ai preferat perechea jerpelită de jeans pe care o porţi de cînd te-am cunoscut.

- Bine, m-ai învins, recunoscu ea. Plec în oraş după nişte cumpărături. Ştii, femeile nu pot fi ţinute prea multă vreme departe de magazine...

- Să te însoţesc?

- Nu! exclamă Evelyn, brusc cuprinsă de panică.

Apoi, mai îndulcindu-şi tonul, continuă:

- N-aş vrea să te plictisesc cu tîrguielile mele interminabile. Sînt teribil de plicticoasă atunci, iar cumpărăturile la care mă gîndesc sînt cu totul neinteresante pentru tine.

Michael o privi o clipă cu ezitare, apoi renunţă:

- Bine, fie. Dar să nu întîrzii mult. Patsy pregăteşte prînzul şi i-am invitat la masă pe Alice şi Don.

- Îţi promit, făcu ea, sărutîndu-l pe obraz înainte să iasă din cameră.

Coborî treptele grăbită, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

Ar fi putut să-i dezvăluie motivul plecării, dar se temea să nu-i dea speranţe false.

"Mai bine să afle că e adevărat decît să-i pară rău că nu", gîndi ea ca o scuză îndreptată către sine.

Niciodată nu suportase aerul de spital. O înspăimînta mirosul de alcool şi medicamente, albul pereţilor şi cursa neîntreruptă a asistentelor pe holuri.

Îşi încheia cămăşuţa de mătase peste pieptul parcă mai plin ca înainte, cînd medicul bătrîn intră pe uşă cu o figură serioasă.

- Ei, doamnă Adams, dacă sînteţi gata, puteţi merge liniştită, rosti el cu glas de bariton.

- Şi rezultatul? întrebă ea pe un ton stins de îngrijorare.

- Păi, de aceea spuneam să mergeţi liniştită, zîmbi medicul. Aţi venit cînd trebuia. Sînteţi, după cum aţi bănuit, însărcinată.

Vestea, deşi şi-o dorea din toată inima, o îngheţă pentru o clipă. Apoi, cu o răbufnire de fericire, îmbrăţişă bărbatul în halat alb care dădu un pas înapoi, surprins.

- Îţi multumesc, doctore!

- Nu mie trebuie să-mi mulţumesti. Acolo, la Shadows, e un om care e vinovat de toate astea.

Răvăşită cu totul de situaţia nouă, Evelyn ieşi ameţită din spital. Conduse maşina fără pic de atenţie şi tot drumul pînă la casa mătuşii Sulky fu însoţită de claxoanele furioase ale şoferilor încurcaţi.

Trebuia să se destăinuiască cuiva înainte să-i spună lui Michael vestea cea mare. Îi era teamă că, altfel, avea să fie prea pătimaşă.

Opri, deci, cu un scîrţîit teribil din roţi, la poarta casei cu balconaşe elegante şi intra grăbită pe poarta cu grilaj metalic.

Sulky o primi mirată de înfăţişarea ei împrăştiată. Evelyn o îmbrăţişă şi îi şopti la ureche:

- Sîntem trei...

- Ce vrei să spui?

- Eu şi Michael sîntem, de acum înainte, trei!

- Adică..., bîigui bătrîna, punînd o palmă uşoară peste pîntecul lui Evelyn.

Tînăra clătină agitată din cap, cu privirea înflăcărată.

- Draga mea! Ce bucurie!...

Mătuşa Sulky o îmbrăţişă puternic, apoi o înconjură de mijloc cu un braţ şi o conduse în salon.

- Copii, o veste mare! exclamă ea cînd ajunseră în faţa lui Alice şi Don.

Cei doi ridicară privirile miraţi şi aşteptară continuarea.

- Mai vine unul ca al vostru!

- Ca al nostru? Un bebe? întrebă ezitînd Alice.

Evelyn dădu iarăşi din cap, incapabilă să rostească vreun cuvînt.

Alice sări în picioare şi o strînse cu putere în braţe. În mod clar, asta era ziua îmbrăţişărilor pentru Evelyn.

- Ce bine, ce bine! scandă Alice, sărind pe călcîie ca o fetiţă care căpătase îngheţata după care tînjise.

- Ia mai lăsaţi-o, observă cu asprime prefăcută mătuşa Sulky. Fata asta e delicată acum. Aşezaţi-vă.

Evelyn îşi luă locul ei obişnuit la masa cu platoul încărcat de prăjituri şi îşi lăsă ruşinată ochii în pămînt.

- Voiam să trecem la prînz pe la voi, spuse Don cu o voce caldă. Dar, după cum se anunţă lucrurile...

- A, nu, puteţi veni! sări Evelyn.

- Ce vorbeşti?! interveni Alice. Acum, cînd ai atîtea de discutat cu Michael? Lasă, venim noi peste vreo două zile, cînd o sa mai treacă focul...

În sinea ei, Evelyn îi dădea dreptate. O iubea mult pe Alice, îi plăcea grozav băiatul cu care se căsătorise, însă astăzi avea nevoie de intimitatea lui Michael. Trebuia să fie singură cu el ca să poată ţopăi în voie, să-l poată îmbrăţişa şi, poate, să poată face dragoste cu el oriunde, pe holuri, pe scară, în salon sau

în grădină. Poate că o să-i dea liber şi bucătăresei, asta în cazul în care avea să-i vină vreo idee năstruşnică în zona aceea.

Discutară aprins preţ de încă un ceas. Mătuşa Sulky deja făcea planuri: cum avea să aranjeze camera copilului, unde - la ultimul etaj era prea cald, în aripa din spate era curent -, cum avea să-şi împartă timpul între casă şi grija pentru bebeluş.

Alice o bombarda cu izbucnirile ei de bucurie şi încerca să-i împărtăşească din experienţa ei proaspătă şi încă neterminată de tînăra mamă.

Plecă mult mai liniştită spre Shadows. Conducea fără să se gîndească şi, pentru că drumul nu era foarte circulat, nu avu probleme.

Trecînd însă de grilajul porţii masive de la intrare, avu senzaţia unei prezenţe străine. Ceva era schimbat şi nu putea spune ce anume.

Abia ajunsă în faţa conacului, remarcă maşina vişinie cu număr de Londra.

"A venit tata!", îşi spuse ea. "Nu-mi vine să cred!". Apoi, fulgerată de o idee sumbră: "Doamne, sper să nu se fi întîmplat ceva!"

Închise grăbită portiera şi urcă în fugă treptele mari de la intrare.

- Tată? făcu ea de cum băgă capul pe uşă.

Uşa salonului era deschisă, semn că înăuntru se afla cineva. Din doi paşi, intră şi rămase în prag, îngheţată.

De pe sofa, unde stătuse alături de Dona, tatăl ei se ridicase să o întîmpine, în vreme ce Michael, sprijinit de şemineu, fierbea de furie.

- Evelyn, draga mea..., făcu bărbatul intrat binişor in ultima vîrstă.

- Tată, mă bucur să te văd, îl îmbrăţişă ea. Îmi scrisesei că n-ai să poţi veni...

- Ba puteam, Evelyn. Puteam, însă n-am vrut să-ţi stric nunta.

- Să mi-o strici?

- Fireşte.

Rămasă o clipă nedumerită, Evelyn se încruntă şi căută o explicaţie în ochii lui Michael. Însă el rămînea încruntat, fără să arate vreo intenţie să o lămurească.

- Nu înţeleg, se declară ea învinsă în sfîrşit.

- Tu nu mai ţii minte chiar nimic? o iscodi din priviri bătrînul.

- Ce să ţin minte? Dar explicaţi-mi odată ce se petrece! se revoltă Evelyn şi, desprinzîndu-se de lîngă tatăl ei, se apropie de şemineu.

- Draga mea, să nu-mi spui că nu ştii că asta a fost prima ta casă! se răsti Michael.

Ea se opri la jumătatea distanţei, lovită de cuvintele lui.

- Cum adică? Nu înțeleg nimic!

Panica începea să pună stăpînire pe ea. Încercă să găsească un sprijin de undeva, dar toate privirile erau încruntate, de parcă ar fi fost prinsă în focul încrucișat al unei lupte.

- Aici te-ai născut, Evelyn, făcu tatăl, așezîndu-se înapoi lîngă Dona. Nu chiar în casa asta - în dependințele din spate. Am fost administratorul proprietății Shadows vreme de zece ani.

Rămasă înlemnită de cuvintele lui, Evelyn reflecta speriată. Începea să înțeleagă totul: senzația pe care o avusese de prima dată cînd văzuse conacul, dragostea cu care îmbrățișase locul acela, iuțeala cu care se legase sufletește de Adams...

- Care va să zică..., șopti ea cu ochii măriți, eu și cu Michael ne cunoaștem demult...

- Aveai opt ani cînd am părăsit Shadows. Mă mir că nu mai ții minte nimic, o întîmpină bătrînul Lawford.

- Nu mai am imagini, doar senzații...

- Terminați odată cu circul ăsta! făcu aspru Michael. Știu bine că vă prefaceți!

- Să ne prefacem? întrebă Evelyn fără să înțeleagă.

- Sînt uimit de atîta tărie din partea ta, Evelyn! continuă el. Să ții secretul atîta vreme! Să-ți răzbuni tatăl în felul ăsta!...

- Staţi! Staţi..., făcu ea, nemaisuportînd situaţia îngrozitoare în care se vedea amestecată fără voie. Explicaţi-mi, oameni buni, totul, că înnebunesc!

- Evelyn, interveni tatăl, încerc de un ceas să-i explic domnului Adams că n-ai nici un amestec, dar n-am reuşit încă. Ştii de ce am părăsit Shadows acum douăzeci de ani?

- Habar n-am! Nu mi-ai spus niciodată.

- Cînd i-am explicat lui Michael motivul, mi-a aruncat acuzaţia că întinez memoria tatălui său...

Plictisită să tot pună întrebări, Evelyn aşteptă continuarea. Michael, simţind că se repetă o scena pe care nu şi-o dorea, ieşi în grabă pe uşa. Cîteva clipe mai tîrziu, se auzi motorul Jaguarului.

- Se pare că mama ta, Dumnezeu s-o ierte, îi plăcuse mult bătrînului Adams. Am adus-o cu mine cînd am primit slujba aceea de adiminstrator şi, din prima zi, a venit să mi se plîngă de avansurile stăpînului.

Evelyn căută un loc să se aşeze - simţea că i se taie picioarele.

- Am suportat vreme de nouă ani situaţia asta. Curînd după venirea noastră te-ai născut tu. Ai crescut în locurile astea şi, o vreme, Michael ţi-a fost tovarăş de joacă. Era mai mare cu vreo zece ani, dar vă înţelegeaţi de minune cînd era vorba de împărţit

baloanele între voi. Chiar mi-a părut rău că a trebuit să plecăm...

- După ce aţi stat zece ani aici, cu toate avansurile pe care zici că i se făceau mamei?

- Erai destul de mare ca să fii obiect de şantaj...

- Asta le depăşeşte pe toate! făcu Evelyn înfuriată.

- Evelyn, draga mea, nu-l judeca pe bătrînul Adams după purtarea fiului lui. În ultima vreme, parcă înnebunise: vedea în mama ta o femeie care trăise aici cu multă vreme în urmă, o anume Elizabeth. Avea tabloul ei în moara cea veche şi se uita la el ca la o icoană!

Evelyn simţi că i se face rău. Tată şi fiu i se amestecau acum în minte. Michael repeta gesturile înaintaşului lui! Aproape cuprinsă de nebunie, îşi imagină o clipă generaţii întregi de bărbaţi venerînd portretul primei femei de la Shadows şi căsătorindu-se cu alte femei în care ghiceau trăsăturile idolului.

Îşi şterse repede din minte imaginea grotescă şi reveni pe pămînt.

- Nu înţeleg însă de ce Michael vorbea de o răzbunare a mea!

- Crede, în absurditatea furiei lui, că te-ai întors la Shadows anume ca să-l seduci, apoi ca să pui stăpînire pe teritoriul de unde am fost alungaţi. Să iei locul lui Elizabeth cea visată de tatăl lui...

"Şi de el însuşi", completă în gînd Evelyn, înţelegînd abia acum adevăratul motiv al furiei lui Michael.

- Tată, făcu ea mult mai liniştită, uită supărarea asta. Cred că ştiu cum să rezolv situaţia.

Dona, care pînă atunci rămăsese retrasă pe sofa, se ridică şi se apropie.

- Draga mea, poate îmi dai voie, acum că s-au mai liniştit lucrurile, să te felicit. Ai făcut o alegere bună.

- Era singura posibilă, Dona, răspunse ea, recăpătîndu-şi încet zîmbetul.

Zgomotul maşinii lui Michael îi anunţă întoarcerea acasă abia după apusul soarelui. Umbre lungi tînjeau pe podele, întinzîndu-se nestingherite, pentru că Shadows era complet neluminat.

Cu o undă de nelinişte, bărbatul urcă sprinten treptele de la intrare, deschise uşa, cotrobăi parterul, apoi, la rînd, încăperile de la primul etaj şi sfîrşi aruncînd priviri neliniştite în camerele de la mansardă.

Evelyn nu era de găsit. Dacă plecase de pe proprietate, raţionă Michael, nu trecuse pe la mătuşa Sulky, pentru că de acolo venise el. Mai rămînea o posibilitate îngrozitoare - să fi plecat împreună cu tatăl ei. Caz în care ar fi trebuit să cerceteze toate hotelurile

din Seattle pînă să reușească să dea de ea. Putea, la fel de bine să fi tras la vreun hotel din Tacoma, Paradise de pildă, dar asta i se părea lui Michael mult mai puțin probabil. Doar dacă...

Cuprins de o inspirație de moment, coborî în fugă pe scară, ieși din casă și străbătu aleea parcului pînă la moara cea veche.

În primul moment, își spuse că se înșelase: și aici luminile erau stinse. Intră, totuși, cercetă scurt încăperea principală în care, la adăpostul șemineului cu grătar, ardea molcom focul, apoi se angajă pe scara în spirală care ducea în dormitorul retras unde ascunsese ani de-a rîndul portretul lui Elizabeth.

Răsuflă ușurat. Pe pat, într-o poziție care dovedea deznădejdea, stătea Evelyn, părînd - acum mai mult ca niciodată - o umbră dragă de peste timpuri.

- Eve..., șopti el, parcă temîndu-se să nu o trezească.

Femeia ridică privirea și numai întunericul făcu să nu i se vadă ochii plînși.

- Eve, draga mea, iartă-mă...

Ea nu răspunse, nu făcu nici o mișcare. Continua să-l privească infinit de tristă.

- Am aflat totul... Știi, am trecut pe la mătușa Sulky.

- Știi despre... mine? întrebă ea răgușită de plîns.

- Despre tine, despre copil...

Michael se apropie de pat, se lăsă în genunchi și cuprinseîn mîini tîmplele grele ale iubitei.

- Iartă-mă. Iartă-mă dacă poți. Am fost odios.

- Nu e vina ta, recunoscu ea. Cel mai mult mă doare că nu e nici vina tatălui meu.

- Cum adică?

- Un timp am crezut, făcu ea, că te-a înfuriat atacul lui la memoria tatălui tău. Dar m-am înșelat. Te-a deranjat faptul că ai aflat despre iubirea lui pentru Elizabeth. Pentru același tablou pe care îl ocrotești aici.

Tăcerea lui îi demonstra că avusese dreptate.

- Michael, iubitule, nici nu știi cît de mult mă doare... Știi tu prin ce chinuri trec atunci cînd mă simt confundată cu Ea, cu fantoma asta?

- Cred că e un blestem, șopti el ca pentru sine.

- Ce?

- Un blestem al lui Elizabeth. O răzbunare a ei...

Privirea mirată a lui Evelyn uită să mai fie tristă.

- Răzbunare?

- Elizabeth l-a iubit pe primul bărbat al familiei noastre. Și, deși era căsătorită cu el, nu a avut parte de dragostea lui. Poate că a vrut să se răzbune prin acest portret. Poate că, într-o clipă de disperare, a blestemat toată sămînța bărbătească a familiei să se îndrăgostească de ea în veci și fără speranță. Ori, pentru că trupul ei avea să moara mult prea curînd, a lăsat în urmă un tablou purtînd boala chipului ei...

- Michael, mi-e frică, tremură ea în braţele ocrotitoare ale soţului. Mi se pare că ne priveşte...

- Cine, ea? făcu el, ridicînd brusc glasul ca pentru a se face auzit de imaginea inertă. N-o să ne mai privească multă vreme!

Îşi însoţi vorbele cu un gest ferm. Făcu un pas înainte, apucă tabloul de ramă, îl smulse din cui şi coborî treptele grăbit.

Mirată şi uşor neliniştită de ieşirea lui nervoasă, Evelyn se ridică de pe marginea patului şi îl urma. Ajunse repede în încăperea de dedesupt, tocmai cînd Michael, încordîndu-şi braţele, frînge rama groasă a tabloului.

- Michael, ce faci? Iubitule, nu!...

Prea tîrziu. Elizabeth, zîmbind strîmb din pînză sfişiată, ardea cu pocnete mărunte. Flăcări timide şi verzi de teamă cuprinseră chipul şi părul auriu. În urmă, pînza se transforma într-o fişie subţire de scrum, spulberată la fiecare tresărire de durere a focului. În cele din urmă, cu un geamăt de sforţare, flăcările cuprinseră ochii cenuşii. Elizabeth murise pentru a doua oară. De aceasta dată, pentru totdeauna.

Cei doi priviră jertfa înlănţuiţi, iar cînd focul îşi reveni la arderea lui domoală, cînd nimic nu mai există ca dovadă a teribilei fapte, îndrăgostiţii se retraseră către sofa şi se aşezară.

- Nu-ţi pare rău? întrebă ea după o clipă de reculegere.

- Pentru tablou?

- Pentru Elizabeth.

- Nu ştiu despre cine vorbeşti, făcu el indiferent. Am auzit că a existat o persoană cu numele ăsta pe-aici, dar asta s-a petrecut acum vreo două sute de ani...

Evelyn îl privi amuzată, aşteptă cîtva timp ca el să mai rostească ceva, apoi, simţind că tăcerea lui avea să continue, şopti cu teamă:

- Iubitule, chiar nu mai ai nimic să-mi spui?

- Draga mea, o strînse el la piept, am atîtea să-ţi spun! Nu cred să reuşesc să termin în viaţa asta.

- Dar despre problema aceea, ştii tu...

- Despre copii?

- Deocamdată numai despre unul.

- Dacă-i băiat, cum o să-i spunem?

Întrebarea lui era mai mult decît un răspuns: era o acceptare a unei situaţii pe care Evelyn şi-o dorise şi de care se temuse ca pentru viaţa ei.

- Cred că Charley ar fi foarte potrivit.

Michael zîmbi, gîndindu-se că numele pe care ea îl alesese aparţinea şi celui căruia îi fusese atît de devotată. Charley God, spaima proprietarilor faliţi şi sentimentali, redus la rolul de prunc neajutorat! Era o treabă care promitea să fie amuzantă.

- Dar dacă-i fată? își continuă Evelyn răspunsul de mai înainte.

Bărbatul o privi tandru, îi mîngîie părul auriu, o privi în ochii cenușii și, cu o figură nedumerită, șopti:

- Elizabeth?...

"Puțini credeau că performanța din *Nu uita, Pasadena* va putea fi egalată. Iată însă că, prin acest extraordinar nou roman Sidney Sheldon ne oferă din nou prilejul unei aventuri fascinante.
Cei care vor citi această carte o vor păstra pentru totdeauna în bibliotecă".

The New York Times